

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΜΟΥ

(Εκ τοῦ ἡμερολογίου δεκαετοῦς παιδίου.)

« Εἶμαι δέκα μόλις ἔτων καὶ σπουδάζω εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριον τοῦ Ἀντωνιάδου· μίαν ἡμέραν κατὰ τὸ διάλειμμα ἔπαιζον, ἐγέλων, ἐπῆδων· ἔξαφνα ἀνθρωπὸς τις εἰσέρχεται ζητῶν με· ἐκράτει μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὰς χεῖράς του, μίαν ἐπιστολὴν τῆς ὁποίας ὁ φάκελος τριγύρω εἶχε μαύρας σειράς, μίαν πένθιμον ἐπιστολὴν.

Ἄμα εἶδα τὸν μαῦρον ἐκεῖνον φάκελον ἐπάγωσα. — Ἀχ! Θεέ μου, Θεέ μου, τί συμφορὰν μοῦ φέρεי αὐτὸ τὸ γράμμα;

Ἀρπάζω ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου τὴν ἐπιστολὴν... παρατηρῶ τὴν ἐπιγραφὴν... εἶνε τὸ γράψιμον τοῦ πατρὸς μου... σγίζω ἀμέσως τὸν φάκελον... ῥίπτω τὸ βλέμμα μου εἰς τὴν ἐπιστολὴν:

« Υἱέ μου,

Ἡ μήτηρ σου ἀπέθανε ».

Τί!.... ἀπέθανεν ἡ μήτηρ μου!

Μοὶ ἐφάνη ὅτι ὁ κόσμος ὅλος ἐκρημνίσθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου.

Ἄ! ἡ μήτηρ μου ἀπέθανεν!....

Ἀνεχώρησα τὴν ἰδίαν ἡμέραν· ἔφθασα εἰς τὴν οἰκίαν μας μετὰ ἑξ ὥρας· ὁ πατήρ μου μ' ἐπερίμενεν εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας· με ἤρπασε καὶ μ' ἐφίλησε πολὺ, πολὺ, πολὺ· ἔστρεψε καὶ τὸν εἶδα· ἔκλαιε· μοῦ εἶπε μὲ τρέμουσαν φωνήν: « Παιδί μου, δὲν ἔχεις πλέον μητέρα! »

Εἶμαι ὀρφανός! ὦ, τί σπαραγμὸν ἐγκλείει αὐτὴ ἡ λέξις!...

Ἐζήτησα νὰ ἴδω τὴν μητέρα μου, νὰ τὴν φιλήσω, νεκρὰν τοῦλάχιστον, νὰ τὴν ἀποχαιρετίσω, ἀφ' οὗ διὰ παντός τὴν ἔχασα· μοὶ εἶπον ὅτι... τὴν ἔθαψαν! Τότε ἔβαλα τὴν κεφαλὴν μου ἐντὸς τῶν χειρῶν μου καὶ ἔχυσα δάκρυα φλογερά.

Ἔχω μικρότερόν μου ἀδελφόν. Εἶνε μικρὸς ἀκόμη, μόλις τριῶν ἔτων· ἦλθε πλησίον μου καὶ μοὶ εἶπε χαμογελῶν καὶ φαιδρὸς διότι μ' ἔβλεπε: « Πότε θὰ γυρίσῃ ἡ μαμά; » Νομίζει ὅτι ἐξῆλθε περίπατον. Δὲν

ἐκρατήθην πλέον, μὲ κατέλαβον οἱ λυγμοὶ καὶ ἀπесύρθη εἰς μίαν γωνίαν, ὅπου ἔκλαιεν ὁ πατήρ μου. Ὅλα μοῦ φαίνονται σκοτεινά. Ὁ μικρὸς μου ἀδελφὸς ἐρχεται πλησίον μας, μᾶς παρατηρεῖ μὲ περιεργίαν, μὲ συμπάθειαν, καὶ ἀπορεῖ διατὶ κλαίωμεν. Ἐπειτα λαμβάνει τὰς χεῖράς μου καὶ ἀρχίζει καὶ αὐτὸς νὰ κλαίῃ χωρὶς νὰ ἡξεύρῃ διατὶ, λυπεῖται μόνον καὶ μόνον, διότι ἡμεῖς κλαίωμεν. Δὲν ὑποπτεῖ τίποτε ἀκόμη. Τὸ καὶ μένον! Δὲν ἡξεύρει τί συμφορὰ μᾶς εὗρηκε. Τὸ ἐπῆρα εἰς τὴν ἀγκάλην μου καὶ τὸ ἐφίλησα καὶ τῷ εἶπον μὲ πόνον: « Τὸ ξέρεις ὅτι εἶμεθα ὀρφανά; » Μὲ παρετήρησε μὲ ἐκπληξιν καὶ ἐπανέλαβε μὲ τὴν ἀθῶαν καὶ γλυκεῖαν παιδικὴν φωνήν του, μὴ ἐννοοῦν τί λέγω, ἀργά, ἀργά: — Ὁρ... φα... νά; Εἶνε κακόν; — Ναί, πολὺ, πολὺ κακὸ — τῷ ἀπεκρίθην καὶ μὲ κατέλαβον πάλιν οἱ λυγμοὶ καὶ τὸ ἐφίλησα πολὺ ἐν ᾧ τὰ δάκρυά μου ἔβρεχον τὰς ῥοδοκοκκίνους του παρειάς.

Νὰ μὴ τὴν ἴδω, οὐδὲ ὅταν ἀπέθνησκεν! Ἀδελφέ μου, εἶσαι εὐτυχέστερος ἀπὸ ἐμέ, — τρομερὰ εὐτυχία! — σὲ τοῦλάχιστον σ' ἐφίλησεν ἡ μήτηρ μας πρὶν ὁ θάνατος παγῶσῃ τὰ χεῖλη της... ἐγὼ δὲν τὴν εἶδα, δὲν μ' ἐφίλησεν ἐμέ...

Μᾶς ἐφόρεσαν μαῦρα· ἔστειλεν ἡ μάμμη μας καὶ μᾶς ἐζήτησε νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν οἰκίαν της· εἰς τὸν δρόμον κρατῶ ἐγὼ τὸν ἀδελφόν μου ἀπὸ τὴν χεῖρα, καὶ ὅλοι μᾶς παρατηροῦν μὲ παράδοξον βλέμμα, θαρρεῖς ὅτι ὅλοι μᾶς λυποῦνται· ἤκουσα δύο τρεῖς γυναῖκας νὰ ψιθυρίζουν θλιβερά: « Τὰ καὶ μένα! »

Ἡ μάμμη μας ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ ἅμα μᾶς εἶδε· κλαίει· κλαίει καὶ μᾶς φιλεῖ.

Τὸ ἐσπέρας ὁ ἀδελφός μου ζητεῖ τὴν μητέρα καὶ κλαίει· τῷ φαίνεται ὅτι ἀργεῖ πολὺ νὰ ἐπιστρέψῃ· μόλις ἤρχισεν ἀμυδρῶς πῶς νὰ μαντεύῃ τὴν φρικτὴν ἀλήθειαν.

Πόσον τὸ λυποῦμαι τὸ δυστυχές! Τρέμω νὰ μὴν ἐννοήσῃ ὅτι εἶνε ὀρφανόν. Ἀλλὰ θὰ ἔλθῃ ἡ τρομερὰ αὐτὴ στιγμή καὶ διὰ σέ,

ἀδελφέ μου, καὶ θὰ πέσῃ ὡς κεραυνὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου, ὅπως ἔπεσε καὶ ἐπὶ τῆς ἰδικῆς μου. ὦ! Εἶσαι ὀρφανὸν καὶ σύ, ὅπως εἶμαι καὶ ἐγὼ ὀρφανόν, ὀρφανόν!...

Ἀχ! σεῖς ὅσοι ἔχετε γονεῖς καὶ δὲν ἐν-

νοεῖτε τὴν ἀξίαν των, δὲν ἔχετε καρδίαν, δὲν ἔχετε, ὄχι! πιστεύσατέ το, σᾶς τὸ λέγει ἐν ὀρφανόν!...

Ἀντέγραψεν

ΑΙΜΙΓΑΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ.

ΣΚΕΨΙΣ ΚΑΛΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Ὡς παιδίον εὐπειθές,
Εὐτακτον, φιλομαθές,
Μ' ἀγαπῶσιν οἱ γονεῖς μου,
Φίλοι μου καὶ συγγενεῖς μου.

Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ παιδίον
Δὲν ὑπάγ' εἰς τὸ σχολεῖον.
Ἀταξίας μόνον θέλει
Καὶ δι' ἄλλο δὲν τὸν μέλει.

Τὰ βιβλία του βρωμίζει.
Τὰ φορέματά του σχίζει.
Παίζει, τρέχει καὶ φωνάζει.
Τοὺς ὁμοίους του πειράζει.

Τὸν καιρὸν ματαίως χάνει
Καὶ ποτὲ τοῦ δὲν μανθάνει.
Δὲν ἀκούει τοὺς γονεῖς του,
Καὶ λυπεῖ τοὺς συγγενεῖς του.

Ὡ παιδίον χωρὶς γνῶσιν,
Οἱ γονεῖς δὲν σ' ἀγαπῶσιν.
Τὰ παιδιὰ σὲ χλευάζουν
Καὶ οὐδὲ σὲ πλησιάζουν.

Καὶ ἐγὼ μ' αὐτοὺς ὁμοίως
Δὲν σὲ ἀγαπῶ τελείως.
Τὴν μωρίαν σου θαυμάζω
Καὶ οὐδὲ σὲ πλησιάζω.

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΣ

ΜΙΚΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΥΠΟ

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

ΚΟΥΔΟΥΡΑΚΙ

ΒΡΟΧΗ

Τὸ παιδάκι 'ς τὸ χεράκι
ἔχει ἓνα κουλουράκι,
Ζαχαρένιο κουλουράκι,
Τρῶγει τὸ μικρὸ παιδάκι.

Ῥίξε, σύννεφο, βροχὴ
Σ τὸ βουνό 'ς τὴν ἐσοχὴ.
Τὸ βουνὸ νὰ πρασινίσῃ
Καὶ ἡ ἐσοχὴ ν' ἀνθίσῃ.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΜΙΚΡΟΥ ΓΑΤΟΥΔΙΟΥ

Ἴδε τὴν ἐν σελίδι 97 εἰκόνα.

Πόσον περίεργα εἶνε τὰ μικρὰ εἶτε γατουδάκια εἶτε εἶτε παιδάκια! Πῶς ζητοῦν νὰ μάθουν τί συμβαίνει τριγύρω των, πῶς ἐκπληττονται δι' ὅ, τι βλέπουν καὶ πῶς ἐξετάζουν ὅλα τὰ πράγματα καὶ πόσῃ παρατηρητικότητῃ ἔχουν!

Σὰς συνέβη, ἀναγνώσταί μου μικροί, (μικροὶ ὄχι ὅμως καὶ μικρά) νὰ διέλθῃτε ἐνώπιον περιέργου τινὸς πράγματος; κατ' ἀρχὰς τὸ παρατηρεῖτε μὲ πολλὴν προσοχήν,

σὰς προξενεῖ μεγάλην ἐντύπωσιν, τὴν δευτέραν φορὰν ἡ περιεργία σας ὀλιγοστεύει, τὴν τρίτην μόλις ῥίπτετε ἐν βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ, ἔπειτα τὸ χορταίνεται πλέον, ὡς φαγὴν τὸ ὅποιον ἐφάγετε πολλάκις καὶ κατὰ κόρον, καὶ δὲν σὰς προξενεῖ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐντύπωσιν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὅσῳ μεγαλείτεροι γινόμεθα, ὅσῳ περισσότερον βλέπομεν, γνωρίζομεν, συνειθίζομεν τὰ περικυκλοῦντα ἡμᾶς ἀντικείμενα, τόσῳ

ὀλιγώτερον κινουσί τὸ ἐνδιαφέρον μας, ἐν ᾧ τὰ μικρὰ τὰ παρατηροῦν ὅλα, διότι ὅλα τοῖς εἶνε ἄγνωστα, ὅλα προσπαθοῦν νὰ τὰ μάθουν, ὅλα κινοῦν τὴν προσοχὴν των, τὴν περιεργίαν των, τὸν θαυμασμόν των. Ὡ! ἂν ἤδυνατο ἐν μικρὸν παιδίον νὰ ἐκφράσῃ ποῖαν ἐντύπωσιν τῷ προξενεῖ ὁ κόσμος θὰ ἐγίνετο μέγας συγγραφεὺς! ...

Ἰὸ γατουδάκι αὐτό, τὸ ὁποῖον βλέπετε ἐπὶ τῆς πρώτης σελίδος τοῦ φυλλαδίου τούτου, ἔζη ἐντὸς οἰκίας ἥτο σχεδὸν ἀδελφός με τὰ παιδιά τῆς οἰκίας ἐκείνης, διότι ἐγεννήθησαν ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην· ἔπειτα δὲ ὅπως ἡ οἰκία αὕτη εἶδε τὸν γηραιὸν πάππον καὶ τὴν γηραιάν μᾶμμη τῶν παιδίων, εἶδε καὶ τὸν γηραιὸν πάππον καὶ τὴν γηραιάν μᾶμμη τοῦ γατουδίου νὰ ζήσουν καὶ ν' ἀποθάνουν, ὥστε, ὡς βλέπετε, καὶ αὐτὸ εἶχε κληρονομικὰ δικαιώματα ἐπὶ τῆς οἰκίας.

Τὸ γατουδάκι λοιπὸν ἔζη ἐντὸς τῆς οἰκίας ἥτο μικρὸν ἀκόμη καὶ δὲν τῷ ἐπέτρεπον νὰ καταβῇ κάτω διὰ τοῦτο ὅλος του ὁ περίπατος ἐγίνετο ἀπὸ τὴν μικρὰν, πολὺ μικρὰν κλίνην του, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχον κάμει εἰς ἐν δωμάτιον, ἕως εἰς τὴν αἴθουσαν· ἀπὸ τὸ πρῶτον ἕως τὸ ἐσπέρας εὐρίσκετο εἰς ἀκατάπαυσον κίνησιν, εἰς ἀδιάκοπον ἐργασίαν διανοητικὴν καὶ σωματικὴν· ἔτρεχεν, ἐπήδα, προσεπάθει νὰ συλλάβῃ τὰς πετώσας μυίας, ἐκυλίετο ἐπὶ τοῦ τάπητος, ἐμέτρει τὰ ἄνθη του, παρετήρει τὰς ζωγραφίας τῆς ὀροφῆς καὶ ἐνίοτε ἀνέβαινε πλησίον τοῦ καθρέπτου, καὶ τότε νὰ ἐβλέπετε με ποῖαν προσοχὴν καὶ με ποίους μορφασμοὺς ἔβλεπε τὸ πρόσωπόν του! .. παρετήρει τὸ χρῶμα τῶν τριχῶν του, ἐμέτρει τὰς τρίχας τοῦ μύστακος του, ἔπειτα κατέβαινε καὶ ἐξερολούετο με τὸν πόδα του.

Μίαν ἡμέραν ὁμοῦς εἶπε καθ' ἑαυτό:— «Τώρα ἐμεγάλωσα πλέον, πρέπει νὰ περιηγηθῶ ὀλίγον»· καὶ εὐρὸν ἀνοικτὴν τὴν θύραν ἐξῆλθεν, ἔπειτα κατέβη τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος, μετ' ὀλίγον εὐρέθη εἰς τὴν αὐλήν, ἔπειτα ἐβάδισεν ὀλίγον ἀκόμη, εὗρεν ἄλλην θύραν καὶ εἰσῆλθεν· εἰσῆλθεν εἰς τὸν κήπον.

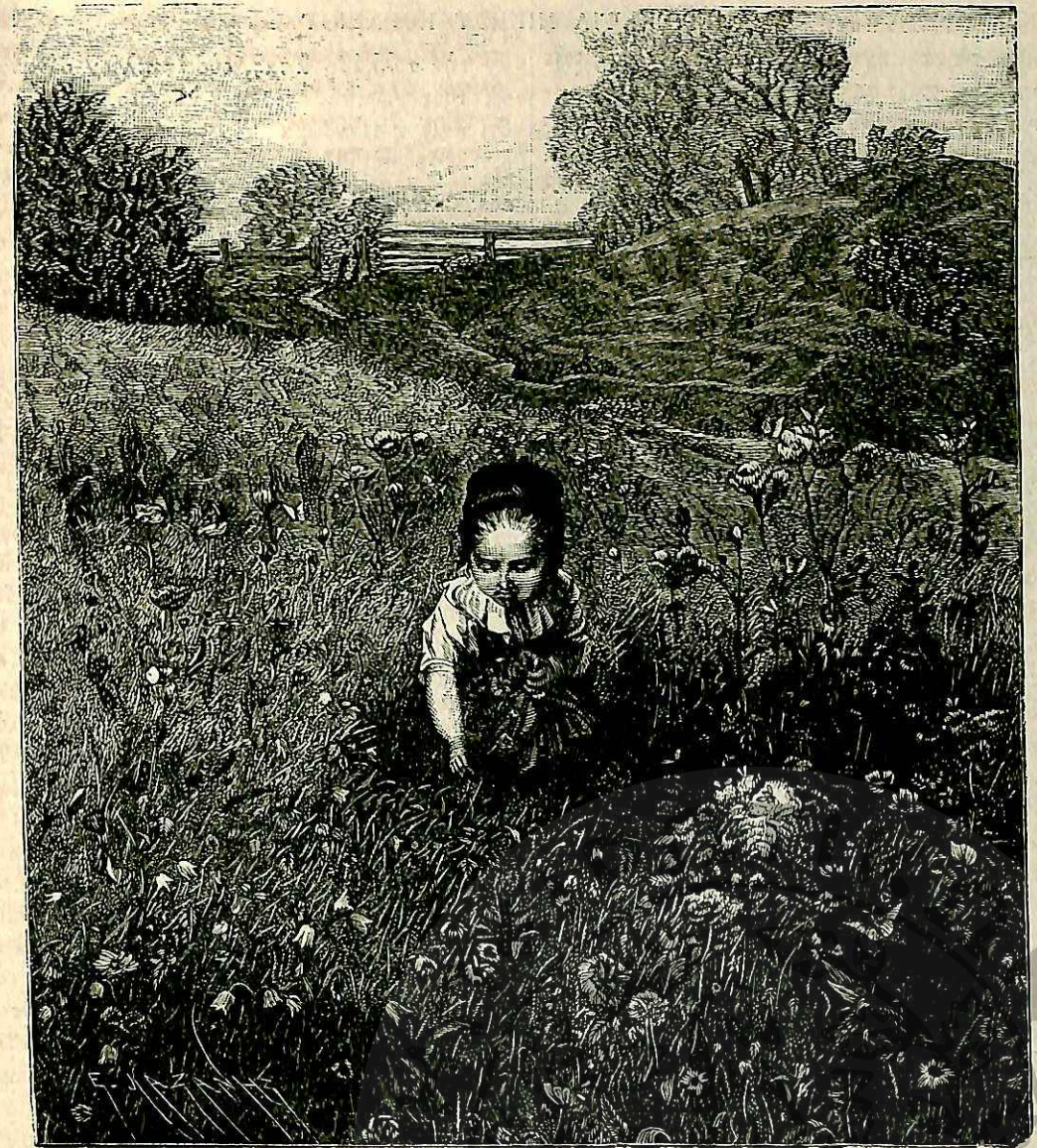
Κατ' ἀρχὰς τῷ ἐφάνη ὅτι ὅλον του τὸ σῶμα ἐδροσίσθη, ἔπειτα ἤρχισε νὰ ἀνοίγο-

κλεῖν τοὺς ὀφθαλμούς του, διότι αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου τὸ ἐθάμβωνον· ἤρχισε νὰ φοβῆται ὀλίγον, ἀλλ' ἐν τούτοις ἐπροχώρησεν· ἔπειτα ἐστάθη· τί πρωτοφανῆ πράγματα ἔβλεπεν! ἔξεφραζε τὴν ἀπορίαν ἢ στάσις του ὥστε θὰ τὸ ἐξελάμβανεν τις ζωντανὸν ἐρωτηματικόν· ἕως τώρα εἶχεν ἴδει ἄνθη, ἀλλὰ κεντημένα μόνον καὶ ἄσπμα, ἀλλὰ τώρα πόσον ὠραιότερα τῷ ἐφαίνοντο τὰ ἀληθινὰ ἄνθη καὶ με πόσῃν εὐχαρίστησιν ἀνέπνεε τὴν ὠραίαν εὐωδίαν τὴν ὁποίαν διέχεον εἰς τὸν κήπον! καὶ ὅταν ἡ ἐλαφρὰ ἐκείνη αὐρα, ἥτις πρὸ ὀλίγου ἐδροσίσε τὸ σῶμά του, πνεύσασα ἐκίνησε τὰ φύλλα τῶν δένδρων καὶ ἀπετελέσθη γλυκύτατος ψίθυρος, καὶ ὅταν διὰ μέσου τῆς καταπρασίνης γλῶσς τοῦ κήπου εἶδε νὰ διέρχονται εἴτε εὐθεῖς εἴτε ἐλικοειδεῖς μικροί, μικροὶ δρομίσκοι με χρωματιστὰ πετράδια ἐστρωμένοι, ὅταν εἶδεν εἰς τὸ μέσον τῆς δεξαμενῆς μαρμάρινον πίδακα, ὅστις ἀπὸ τὸ μικρὸν στόμιον τοῦ σωλήνός του ἐτίναζεν ὑψηλὰ τὸ νερὸν τὸ ὁποῖον ἐπιπτεν ἐντὸς τῆς δεξαμενῆς, τότε ἡσθάνθη τόσον θαυμασμόν ὥστε ἀπὸ ζωντανὸν ἐρωτηματικὸν μετεβλήθη εἰς ζωντανὸν θαυμαστικόν· ὅταν δὲ εἶδε μίαν πεταλοῦδαν με χρωματιστὰ πτερὰ νὰ πετᾷ ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθος, ἤνοιξεν ὅσον ἤδυνατο περισσότερον τοὺς ὠραίους του γαλανοὺς ὀφθαλμούς, ὅπως δεῖξῃ ὅσον τὸ δυνατόν μεγαλειτέραν ἐκπληξίν· καὶ ὅταν τέλος ἤκουσεν ἀπὸ τὸ φύλλωμα ἐνός δένδρου νὰ κελαδῇ ἀρμονικὰ ἐν πτηνόν, τόσον ἐνεθουσιάσθη, τόσον συνεκινήθη, τόσον ὠραῖα πράγματα ἡσθάνθη, ὥστε, ἂν τὰ ἐξεφραζε με μέτρον καὶ ὁμοιοκαταληξίαν, θ' ἀπετέλουν ὠραῖον ποιημάτιον.

ΑΙΜΥΤΑΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΕΞΗΛΘΕΤΕ ΠΟΤΕ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΓΡΟΥΣ;

Ἐξήλθετε καμμίαν καλοκαιρινὴν ἡμέραν εἰς τοὺς ἀγροὺς νὰ δρέψητε ἄνθη; πρῶτον πρῶτον ὅταν ἀκόμη ὅλα εἶνε δροσερά, καὶ ἡ ἐξοχὴ μοσχοβολᾷ ἐτρέξατε ὡς πεταλοῦδαι, ἀπὸ τὰς παπαρούνας εἰς τὰ λείρια καὶ ἐγεμίσατε τὴν ποδιάν σας με ἄνθη ἔχοντα τόσα χρώματα ὅσα καὶ τὸ οὐράνιον τόξον εἰς τὸν οὐρανόν; Βεῖδετε νὰ λάμπουν τὰ

λευκάνθημα καὶ νὰ φεύγουν τρομαγμένα τὰ πτηνὰ κατὰ τὴν διάβασίν σας, καὶ ἐσκέφθητε ὅτι εἶνε πολὺ σκληρὸν νὰ ταράσσητε τὸ γλυκύ των κελάδημα τοιουτοτρόπως; Ἡσθάνθητε ποτὲ τὴν πρωϊνὴν ὥραν νὰ θωπεύῃ ἐλαφρῶς τὴν παρειάν σας ὡς νὰ σᾶς ἡγάπα πολὺ, πολὺ, καὶ νὰ ἤθελε νὰ σᾶς εἰπῇ κάτι τι μυστικόν εἰς τὸ οὖς σας; Ὅλας αὐτὰς τὰς τόσον ὠραίας καὶ ἀγροτικὰς ἐντυπώσεις, ὅλα αὐτὰ τὰ εἶδε, τὰ ἤκουσε καὶ τὰ ἡσθάνθη

ἡ μικρὰ αὕτη κορασὶς, ἥτις, πιστεύσατέ με, εἶνε πολὺ εὐτυχὴς αὐτὴν τὴν στιγμὴν. Καὶ ἂν ἐγνωρίζετε τὴν γλῶσσαν τῶν ἀνθῶν, τῶν πτηνῶν, καὶ τῆς πρωϊνῆς αὐρας καὶ τὰ ἡρωτᾶτε, θὰ σᾶς ἀπεκρίνοντο ὅτι εἶνε πολὺ εὐτυχὴς ἐκεῖνος ὅστις ἀγαπᾷ τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως, καὶ ὅτι αἰσθάνεται συγκινήσεις αἱ ὁποῖαι εἶνε ἐντελῶς ἄγνωστοι εἰς ἐκείνους οἵτινες δὲν ἔχουσιν εὐαίσθητον καρδίαν.

ΣΟΦΙΑ

ΑΠΕΡΙΣΚΕΨΙΑ ΜΙΚΡΟΥ ΚΟΡΑΣΙΟΥ

Τίς δύναται νὰ φαντασθῇ ποῖαι παράδοξοι ιδέαι εἶνε δυνατόν νὰ διέλθωσιν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν μικροῦ κορασίου τριῶν ἐτῶν καὶ ἡμίσεος; Ἰδοὺ παραδείγματος χάριν ἡ Πανδώρα παρατηρήσατέ την· εἶνε μικρὰ κορασὶς ὅπως ὅλαι αἱ μικραὶ κορασίδες, ἴσως δὲ εἶνε περισσότερον χαρίεσσα παρὰ πολλὰ ἄλλαι ὁμηλικές της· ἀγαπᾷ τὸν πατέρα της, ἀγαπᾷ τὴν μητέρα της, ἀγαπᾷ τοὺς μικροὺς της ἀδελφούς καὶ τὰς μικράς της ἀδελφάς. Δὲν θέλει εἰς κανένα, εἰς κανένα νὰ προσενηση κακόν, οὐδ' εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν κοῦκλάν της. "Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐννοεῖ τις ἅμα ἰδῇ τὴν συμπαθητικὴν μορφήν της· ἡ φυσιογνωμία της μαρτυρεῖ ὅτι ἡ Πανδώρα εἶνε φρόνιμον καὶ ἀξιαγάπητον κοράσιον, καὶ ὅχι ἀνόητον καὶ φαντασμένον ὅπως μερικὰ ἄλλα. Καὶ ὅμως; Καὶ ὅμως ἡ Πανδώρα ἔχει ἐν σφάλμα μὲ τὸ ὁποῖον καταστρέφει ὅτι κατορθώνει μὲ ὅλα της τὰ προτερήματα. Δὲν σκέπτεται ποτὲ πρὶν πράξῃ τι, καὶ πράττει ὅτι τῇ ἔλθῃ εἰς τὸν νοῦν της, χωρὶς νὰ φροντίξῃ πολὺ ποίας συνεπειάς δύναται νὰ ἔχῃ ἡ πράξις της. Διὰ τοῦτο, ὅταν γίνεται λόγος περὶ αὐτῆς καὶ τὴν συγκρίνουν μὲ τοὺς ἀδελφούς της καὶ τὰς ἀδελφάς της, λέγουσι: «Ἄ! ἡ Πανδώρα! κρῖμα μὲ τόσα προτερήματα νὰ εἶνε τόσον ἀσυλλόγιστος· μὰ αὐτὸ τὸ κορίτσι εἶνε ὅσον τρελλόν».

Καὶ νὰ σᾶς εἶπω τὴν ἀλήθειαν δὲν ἔχουν ἄδικον.

Κρίνατε καὶ σεῖς, μικραὶ μου ἀναγνώστριαι, ἀπὸ τὴν τελευταίαν ἀνοησίαν τὴν ὁποίαν ἔπραξε, διότι θέλω σᾶς τὴν διηγηθῇ. "Ἄν δὲν σᾶς τὴν διηγηθῶ μὲ ὅλας της τὰς λεπτομερείας, ποτέ, ὦ! οὐδέποτε δὲν θὰ ἐπιστεύετε ὅτι συνέβη παρόμοιον πρᾶγμα.

Εἶπον ὅτι ἡ Πανδώρα ἔχει πολλοὺς ἀδελφούς καὶ ἀδελφάς· ἔχει καὶ ἓνα ἀδελφὸν πολὺ μικρόν, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ ὑπερβολικά· καὶ ἔχει δίκαιον· εἶνε τόσον νόστιμον παιδάκι ὁ μικρὸς Πυθαγόρας! Μόλις εἶνε ἐννέα ἢ δέκα μηνῶν καὶ ὅμως εἶνε ἤδη φίλος τῆς Πανδώρας· ἅμα τὴν βλέπῃ ἀπὸ μακρὰν ἀρχίζει νὰ γελᾷ καὶ νὰ τραγοῖ. Εἰς αὐτὴν ἀπλῶναι κατὰ προτίμησιν τὰ μικρά του χεράκια, καὶ

ἂν τὴν συλλάβῃ ἅπαξ, οὐδεὶς πλέον δύναται νὰ τοὺς χωρίσῃ. Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι καὶ ἡ Πανδώρα τὸν περιποιεῖται πολὺ· ὅτι ἔχει τὸ δίδει εἰς αὐτόν, καὶ δὲν τῷ ἀρνεῖται τίποτε· σύρει τὸ ἀμαξάκι του, τῷ δανεῖζει καὶ αὐτὴν τὴν κοῦκλάν της διὰ νὰ τὴν ἔχῃ συντροφιά, ὅταν πηγαίνει περίπατον. Εἶν' ἀληθὲς ὅτι τὰς στιγμὰς ἐκείνας ἡ Πανδώρα εὐρίσκεται εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν· διότι ὁ μικρὸς Πυθαγόρας ἔχει μίαν παράδοξον ἐπιθυμίαν, νὰ κατορθώσῃ δηλαδὴ νὰ χῶσῃ ὅλην τὴν κεφαλὴν της κοῦκλας εἰς τὸ στόμα του. "Ἀφ' οὗ ἡ κεφαλὴ τῆς κοῦκλας εἶνε ἀπὸ πορσελάνην καὶ εἶνε πολὺ μεγαλύτερα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ μικροῦ Πυθαγόρα, τὸ κακὸν δὲν εἶνε μέγα· ἀλλ' ἀδιάφορον. Ἡ Πανδώρα φοβεῖται ὀλίγον μήπως ὁ Πυθαγόρας τῆς φάγῃ ἐπὶ τέλους τὴν κοῦκλάν της, καὶ τότε μόνον ἡσυχάζει, ὅταν τὸν βλέπῃ μεταβάλλοντα ιδέαν καὶ παίζοντα μὲ ἄλλο τι.

"Ἀφ' οὗ λοιπὸν τοσοῦτον στενὴ φίλια ὑπάρχει μεταξὺ Πυθαγόρα καὶ Πανδώρας, κανεὶς βεβαίως δὲν φαντάζεται ὅτι ἡ φίλια αὕτη διελύθη καὶ ὅτι δυσἀρέσκεια εἰσεχώρησε μεταξὺ δύο καρδιῶν τόσον πολὺ ἡγαπημένων, καὶ ἐξ αἰτίας μάλιστα τῆς Πανδώρας. Καὶ ὅμως εἶνε ἀληθέστατον καὶ σοιχηματίζω ὅτι θέλετε, ὅτι δὲν ἡμπορεῖτε οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον νὰ φαντασθῆτε ποῖον ὑπῆρξε τὸ αἷτιον. Προτιμότερον λοιπὸν νὰ σᾶς τὸ εἶπω

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ὁ μικρὸς Πυθαγόρας, μόλις ἐξυπνήσας, ἐκάθητο ἡσύχως εἰς τὴν μικράν του κατέκλαν—μίαν ἀπὸ τὰς μικράς ἐκείνας παιδικὰς κατέκλας, ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν εἶνε δυνατόν νὰ πέσωσι τὰ μικρὰ παιδία, —ἀπὸ τὴν θέσιν του δὲ παρετήρει ἡσύχως πετῶσαν μίαν πεταλοῦδαν. Ἡ ὑπηρετριά των "Ἀνθὴ ἦτο πλησίον του καὶ τὸν ἐπρόσεχε, συγχρόνως δὲ ἐστίλθωνε τὰ ὑποδήματα τῆς κυρίας της. Τὸ δοχεῖον τῆς βαφῆς, αἱ βούρτσαι ὅλαι ἦσαν ἐκεῖ, καὶ ἡ "Ἀνθὴ ἐστίλθωνεν, ἐστίλθωνεν· ἔξαφνα κτυποῦν τὸν κώδωνα τοῦ κήπου· ἦτο ὁ γαλακτοπώλης καὶ ἔφερε γάλα. Ἡ "Ἀνθὴ ἀφήκεν ἐκεῖ τὴν βαφήν, τὰς βούρτσας, καὶ τὸν μικρὸν Πυθαγόραν διὰ νὰ

ὑπάγῃ ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν· μόνον ὀλίγον θὰ ἀπουσίαζε καὶ ἐν τούτοις ἐφρόντισε νὰ παραγγείλῃ εἰς τὴν Πανδώραν, ἥτις ἔπαιζεν ὀλίγα βήματα παρῆκει, νὰ ὑπάγῃ πλησίον τοῦ Πυθαγόρα καὶ νὰ προσέχῃ πολὺ.

Ἡ Πανδώρα ἔτρεξε μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν πλησίον τοῦ μικροῦ της ἀδελφοῦ κατηνυχारीσμένη ὅτι δύναται νὰ τῷ φανῇ ὠφέλιμος.

Ὁ Πυθαγόρας κατακόκκινος ἀπὸ τὴν χαρὰν του, διότι εἶδε τὴν μεγάλην του φίλην Πανδώραν, ἀνοίγει ὅσον δύναται τὸ μικρόν του στομάτιον, καὶ ἀρχίζει νὰ τῇ λέγῃ, κελαδῶν ὡς μικρὸν πτηνόν, μερικὰς

παραδόξους λέξεις, αἵτινες βεβαίως ἐσήμαιναν: «"Ἐλα νὰ με φιλήσῃς.» Ἡ Πανδώρα,

ἥτις ἐνόει κάλλιον παντὸς ἄλλου τὴν γλῶσσαν τοῦ Πυθαγόρα, δὲν ἐπερίμενε, καὶ ἀμέσως ἐφιλήθησαν ὡς δύο ἀγαπημένα ἀδελφάκια· ἀλλ' ἔξαφνα ἡ Πανδώρα παρατηρεῖ τὴν βαφήν τῶν υποδημάτων καὶ τὰς βούρτσας. Εἰς πᾶν ἄλλο κοράσιον θὰ ἦτον ἐντελῶς ἀδιάφορον πρᾶγμα αἱ βούρτσαι καὶ ἡ βαφή· ἀλλ' ἡ Πανδώρα ἔγεινε τρελλή. Τὸ βλέμμα της ἐφλογίσθη καὶ ἀρπάσασα τὴν βούρτσαν ἐμαύρισεν, ἔθαψε τὸ πρόσωπον τοῦ δυστυχοῦς μικροῦ της ἀδελφοῦ.

Ὁ μικρὸς Πυθαγόρας, ὅτε κατ' ἀρχὰς ἡσθάνθη τὴν βούρτσαν εἰς τὰς παρειάς του δὲν εἶπε τίποτε· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, καὶ ἐφ' ὅσον τὸ ἔργον τῆς Πανδώρας ἐπροχώρει, ἤρχισε νὰ φωνάζῃ, νὰ φωνάζῃ τρομερά. Καὶ εἶχε πολὺ δίκαιον. Τὸ δυστυχισμένον! ἐμβῆκε βαφὴ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του, εἰς τὸ στόμα του, παντοῦ. Ὁ Πυθαγόρας δὲν ἦτο πλέον ὁ πρὸ ὀλίγου λευκὸς ὡς γάλα Πυθαγόρας, ἦτο ἐν μικρὸν ἀραπάκι· ὁ μικρὸς Πυθαγόρας δὲν ἦτο πλέον τὸ ἥσυχον, τὸ φαιδρόν, τὰ πάντοτε γελῶν παιδίον, ἀλλ' ἐταράττετο, ἐφώναζεν, ἔκλαιε καὶ ἐσπρωχνεν, ἀλλ' ἀνωφελῶς, μὲ τὰς μικράς του χεῖρας κατατρομαγμένον τὴν Πανδώραν, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου τόσον ἠγάπα.

Ἀκούσαντες τὰς θρηνώδεις κραυγὰς τοῦ μικροῦ Πυθαγόρα, πάντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἔτρεξαν· ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ, οἱ ἀδελφοί, αἱ ἀδελφαί, αἱ ὑπηρέτριαι, ὁ κηπουρός, καὶ αὐτὸς ὁ γαλακτοπώλης, ὅστις δὲν εἶχε φύγη εἰσέτι. «Ὅλοι ἦσαν ἠγανακτημένοι κατὰ τῆς Πανδώρας. Ἡ Φερενίκη, ἡ μεγαλειτέρα τῆς ἀδελφῆς, βλέπουσα τὸν μικρὸν τῆς ἀδελφὸν τόσον μαῦρον καὶ εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ἤρχισε νὰ κλαίῃ· ὁ Ἀνδρόνικος ὁ μεγαλειτέρος τῆς ἀδελφῆς ἐθύμωσεν υπερβολικὰ. «Αὐτὴ ἡ Πανδώρα, ἐφώναζεν, ἔχει λύσσα νὰ μαυρίσῃ ὅ,τι τύχῃ· προχθὲς ἐμαύρισε τοὺς πόδας τῆς κούκλας τῆς διὰ νὰ τῆς κάμῃ ὑποδήματα!»

Ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ τῆς Πανδώρας ἐμειναν ἔκπληκτοι. Αὐτὴ ἡ ἀνοησία τῆς Πανδώρας ὑπερέβαινεν ὅλας τὰς ἄλλας. Τρέχουν ὅσον τὸ δυνατόν ὀργηγορώτερα, φέρουν ζεστόν νερόν, προσπαθοῦν νὰ καθαρίσουν τὸν μικρὸν Πυθαγόραν, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦν νὰ τὸν ἡσυχάσουν· κλαίει ἀκαταπαύστως.

Ἐν τούτοις ἡ Πανδώρα τί γίνεται; Εἶνε κατατρομαγμένη· ἐνόησε πόσον μέγα εἶνε τὸ σφάλμα τὸ ὁποῖον ἔπραξε, καὶ ζητεῖ συγγνώμην ἀπὸ ὅλους, ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς, ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς πρὸ πάντων δὲ ἀπὸ τὸν μικρὸν Πυθαγόραν. Ἀλλ' ὁ Πυ-

θαγόρας εἶνε ἀκόμη πολὺ μικρὸς καὶ δὲν ἔχει ἀνεπτυγμένας ἰδέας ὥστε νὰ συγχωρῇ ὅσους τὸν βλάπτουν. Κατεστράφη λοιπὸν πλέον ἡ φιλία αὐτοῦ μετὰ τῆς Πανδώρας, καὶ τοῦτο λυπεῖ αὐτὴν περισσότερο ἀπὸ ὅλα· τοῦτο εἶνε ἡ μεγαλειτέρα τῆς τιμωρία. Ὁ μικρὸς Πυθαγόρας δὲν θὰ μείνῃ μαῦρος εἰς ὅλην τὴν ζωὴν, ὅπως ἐπίστευσε μίαν στιγμὴν ἡ Πανδώρα, ὅτε ἡ Ἀνθή, μὴ κατορθόνουσα νὰ ἐξαλείψῃ τὴν βαφὴν, εἶπε: «Κυρία, κυρία, δὲν βγαίνει ἡ μπογιά.» ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν ἀγαπᾷ πλέον τὴν Πανδώραν, δὲν θὰ δέχεται τίποτε ἀπὸ αὐτὴν, οὐδ' αὐτὴν τὴν κεφαλὴν τῆς κούκλας τῆς.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃτε ὅτι, ἂν ἡ Πανδώρα δὲν ἐτιμωρεῖτο μετὰ τοιοῦτο σφάλμα, δὲν θὰ ὑπῆρχε πλέον δικαιοσύνη ἐπὶ τοῦ κόσμου.

Τέλος πάντων (μετὰ δύο ἡμέρας καὶ πέντε ἢ ἕξι λουτρά) ἀφ' οὗ ὁ μικρὸς Πυθαγόρας ἐλευκάνθη, ἐπαρηγορήθη, ἡ οἰκογένεια συνηλθεν ἀπὸ τὴν ταραχὴν τῆς, ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ τῆς Πανδώρας, οἵτινες οὐδὲ λέξιν εἶπον εἰς αὐτὴν ἕως τότε, ἀπεφασίσαν νὰ τὴν προσκαλέσωσιν ἐνώπιόν των.

— Θὰ μᾶς εἰπῇς, τῇ λέγει ὁ πατήρ τῆς, πῶς συνέλαβες αὐτὴν τὴν παράδοξον ἰδέαν νὰ βάψῃς τὸν μικρὸν σου ἀδελφὸν καὶ νὰ θέσῃς ἐπὶ τῆς μορφῆς του βαφὴν, τὴν ὁποίαν ἡξεύρεις πολὺ καλὰ ὅτι μόνον διὰ τὰ ὑποδήματα τὴν μεταχειρίζομεθα;

— Ἀ! εἶμαι πολὺ κακὴ!.. ἀνέκραξεν ἡ δυστυχὴς Πανδώρα, πίπτουσα εἰς τοὺς πόδας τῶν γονέων τῆς. Ἡθέλησα νὰ τὸν κάμω νὰ γελάσῃ καὶ... καί...

— Καὶ τί; λέγει ἡ μήτηρ τῆς,

— Καὶ νὰ γελάσω κ' ἐγώ.— Ἐνόμιζα ὅτι ἦτο ἀστεῖον.... καὶ δὲν θὰ τὸν ἐπείραζε.

Καὶ μὲν Πανδώρα! Θὰ τὴν συγχωρήσουν ἐπὶ τέλους· ἀλλὰ δὲν εἶνε δυστυχὴς διότι εἶνε τόσον ἀπερίσκεπτος; Τί ἠμπορεῖ τις νὰ ἐλπίσῃ ἀπὸ τοιοῦτον κοράσιον, ἂν ἡ ἀπώλεια τῆς φιλίας τοῦ μικροῦ Πυθαγόρα δὲν τὴν διορθώσῃ διὰ παντός;

ΦΙΑΟΜΗΛΑ

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ
ΤΩΝ ΕΓΓΡΑΨΑΝΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΕΙΣ «ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ»
ΔΙΑ ΤΟ ΤΡΕΧΟΝ ΤΡΙΤΟΝ ΑΥΤΗΣ ΕΤΟΣ 1881

Ὡς ἐνθυμοῦνται βεβαίως οἱ ἀνγχεῖσται μας τὸν κατάλογον τοῦτον τῶν ἐγγραψάντων συνδρομητῶν εἰς τὴν «Διάπλასιν» διὰ τὸ τρέχον ἔτος εἶχομεν ὑποσχεθῇ νὰ δημοσιεύσωμεν εἰς ἰδιαίτερον φυλλάδιον, ὅπως μὴ στερησωμεν αὐτοὺς δύο ἢ τρία διηγήματα, τὰ ὅποια θὰ κατελάμβανον τὸν χώρον, τὸν ὁποῖον θὰ καταλάβῃ τώρα ὁ κατάλογος οὗτος· ἀλλὰ τοῦτο μόνον κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους θὰ ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ, ὅτε θὰ ἐδημοσιεύσωμεν πλήρη κατάλογον τῶν ἐνεργησάντων καὶ ὄλονεν ἐνεργούντων πρὸς ἀπόκτησιν νέων συνδρομητῶν.

Δὲν περιμένομεν ὁμῶς τὸ τέλος τοῦ ἔτους, διότι πολλοὶ τῶν μικρῶν μας φίλων ἔδειξαν μεγάλην ἀνυπομονήσιν νὰ ἴδωσι τέλος πάντων τὰποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν πρὸς διπλασίωσιν τῆς ἐκδόσεως «τῆς Διαπλάσεως». Ὡς ἴδωσι λοιπὸν ἐκ τοῦ καταλόγου τούτου ὅτι ἐκ τῶν ὑπερτρισηλίων συνδρομητῶν, οὓς ἐκέκτητο «ἡ Διάπλασις» κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ὀλίγιστοι μόνον ἀνταπεκρίθησαν, μετὰ ἀξιοπαίνου ὄντως ζήλου εἰς τὰς προσδοκίας μας, ἐφ' ᾧ καὶ τοῖς ἐκφράζομεν τὰς θερμὰς εὐχαριστίας μας, πάντες δὲ οἱ ἄλλοι ἠρκέσθησαν μόνον εἰς τὴν ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς των. Καὶ ἐν πολλοὶ ἐκ τῶν μεγάλων φίλων μας τῶν ἐνδιαφερομένων διὰ τὰ γράμματα καὶ διὰ τὴν πρόδον τῶν ἐλληνοπαίδων δὲν ἐνήργουν μετὰ τοσαύτης θερμότητος, ὥστε νὰ ἐγγράψωσιν ἄλλος 20, ἄλλος 50, ἄλλος 100 καὶ ἄλλος 200 καὶ 300 συνδρομητῶν, «ἡ Διάπλασις» δὲν θὰ εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ ἐπισκέπτηται ἐφέτος ὑπερτρισηλίου συνδρομητῶν, ἦτοι χιλίους περίπου πλείονας τῶν πέρυσιν.

Ὡς παρατηρεῖ ὁ ἀναγνώστης, ἐν τῷ κάτωθι καταλόγῳ κατόπιν ἐκάστου ὀνόματος ὑπάρχουσι δύο ἀριθμοί· ὁ πρῶτος ὁ ἐκτὸς τῆς παρενθέσεως, δηλοῖ τὸ πῶς τῶν συνδρομητῶν οὓς διὰ τῶν ἐνεργειῶν του ἐνέγραψεν ἐφέτος ἕκαστος, ὁ δευτέρος δὲ ἀριθμὸς, ὁ ἐντὸς τῆς παρενθέσεως, δηλοῖ πόσους συνδρομητῶν εἶχε καὶ πέρυσιν ὁ αὐτὸς ἐγγεγραμμένους· ἐπομένως διὰ νὰ γίνῃ καταρτὴς κατὰ πόσον ἠῤῥησαν ἐφέτος οἱ συνδρομηταὶ δέον νὰ ἀραιεθῇ τὸ ἄθροισμα τῶν ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμῶν, ἥτοι τῶν περυσινῶν συνδρομητῶν, ἀπὸ τὸ ἄθροισμα τῶν ἐκτὸς παρενθέσεως, ἥτοι τῶν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο συνδρομητῶν· ἡ διαφορὰ δὲ τῶν δύο τούτων ἀριθμῶν θὰ παρίστανται πόσοι συνδρομηταὶ προσετέθησαν ἐφέτος.

Ἴδου λοιπὸν τίνες εἰσὶν οἱ ἐνεργήσαντες καὶ ἐγγράψαντες συνδρομητῶν:

ΑΘΗΝΩΝ. Ἀθανασιάδης Α. 1. 6 (1). - Βαλέττας Ἐμμαν. 2 (1). - Βλάχος Σ. Περικλ. 6 (1). - Βουσκουδάκη Μαρία 7 (1). - Βουτρά Χρυστῇ 4 (1). - Γαλανόπουλος Κ. Δημήτρ. 5 (1). - Γεωργιάδης Χρ. 5 (1). - Γεωργίου Θ. Γεωργ. 2 (1). - Δαραλέξης Χρ. 6 (1). - Καλλογερόπουλος Δ. 2 (1). - Κατσούπη Ἀναστασία Β. (1). - Κοκκινάκης Κ. Δ. 8. - Κωστὴ Ἀλεξάνδρα 9 (1). - Κσ. Λασκαρίδου 6 (2). - Λιβανῆ Ἀλεξάνδρα 4 (1). - Λερίου Δ. Κ. 2 (1). - Μ. Κσ. Τ. 4 (2). - Μαγκοπούλου Ἑλένη 9 (1). - Οἰκονομίδου Α. Βασιλ. 8 (1). - Πίπιζα Κ. Ἑλένη καὶ Μαρία 7 (1). - Ρακτιζάν Θεόδ. 10 (1). - Ρουσιᾶς Κ. Σωτ. 11 (2). - Σκυλίτσας Στέφαν. 8 (1). - Στεφανόπουλ. Ἰωάννα 5 (1). - Τρίμης Ι. 4 (1). - Ψαροῦδας Γκ. Ἰωάν. 4 (1). - Φύλλα Ι. Ἀικατερίνη 5 (1). — **ΑΓΑ** (Λαμία). Γεωργαντόπουλος Δ. Β. (12). — **ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ** (Βώλου). Βογιατζῆς Παναγ. 21. — **ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.** Ἀθανασιάδης Κ. 16. - Ἀντωνιάδης Ι. 58 (30). - Τσομπανέλης Δ. Α. 18. — **ΑΙΔΗΝΟΥ.** Ζήχος Εὐστάθιος 2 (1). — **ΑΙΓΙΝΙΟΥ.** Πουσκουλίδης Γ. 9. - Σακελλαρίου Πολύχρονος 16. — **ΑΙΝΟΥ.** Ἀθανασιάδου Κ. Ἑλένη 17. (1). — **ΑΜΙΓΕΟΥ.** Κωδσαμπάση Γ. Ἀναστασία 20 (1). — **ΑΡΓΟΥΣ.** Ἀναγνωστοπούλου Χριστίνα 5 (1). — **ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ.** Ζερβού Δ. Ν. Μαρία 10. - Ἰγγλέση Ὀλβία 2. - Λυκαρδοπούλου Γ. Μαρία Ἑλένη 11. - Μαζαράκης Δημοσθένης 10 (2). - Τρωϊάνος Ι. Σπυρ. 7 (1). — **ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ.** Βέλλος Δ. Β. 3. — **ΒΕΡΡΟΙΑΣ.** Ἡ Ἐφορία τῶν Σχολείων 15 (30). — **ΒΙΤΩΛΙΩΝ.** Κουτσαριάδου Α. Μαρία 27. — **ΒΡΑΙΛΑΣ.** Ἠλιάδης Μ. Γ. 10. — **ΒΥΛΟΥ.** Καρτάλι Γ. Πολυξένη 16 (10). - Ματθαίου Ν. Μ. Αικατερίνη 11. - Χρυσόχοϊδης Θ. Ἀἴμος 7 (1). — **ΓΑΛΑΤΙΟΥ.** Κουμαριανού Μαρίνα 6. — **ΓΑΛΑΞΙΔΙΟΥ.** Βλασσαπούλου Κ. Κονδύλω 10 (1). - Τσαταλὸς Ἀθ. 18 (18). — **ΓΑΡΙΤΣΗΣ.** Βλάχος Ν. 26 (17). — **ΔΡΑΜΑΣ.** Ἀντωνιάδου Ἐλευθερία 10. - Γατρίδης Β. Δημ. 20. — **ΕΦΕΣΟΥ.** Πετυχάκης Χ. 6. — **ΖΑΚΥΝΘΟΥ.** Ἀθανασίου Ι. Ἑλένη 10 (5). - Δακωρὶ Περγίνα Θηρεσία 12 (10). Διονυσιάδης Ἀναστάσιος 20 (60). - Δρογγίτης Νικόλ. 13 (11). - Μωρέτης Δ. 12 (18). - Σενόπουλος Δ. Γ. 8 (1). - Παπαδάτος Περικλῆς 9. - Χαντζῆς Β. Ι. 10. — **ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ.** Ἀποστόλου Κλεαρέτη 3. - Βικόπουλος Ν. 73 (17). - Ζωγράφος. Ν. 47 (47). Κώττα Θωμᾶς 10. - Νικολάου Ἀρετῇ 6 (1). — **ΘΗΒΩΝ.** Εὐαγγελίου Βασιλικὴ 7 (6). — **ΙΘΑΚΗΣ.** Ἀντίπας Α. Στυλιανὸς 10. - Κακχιούζη Σωσάννη 14 (13). — **ΚΑΙΡΟΥ.** Ραντίδης Χριστόφορος 59. — **ΚΑΛΑΜΩΝ.** Πουλᾶκος Γ. ἱερὸς 20 (15). — **ΚΑΛΑΜΟΛΕΩΣ.** Ἀδελφοὶ Παντερμαλῆ 4. — **ΚΕΡΚΥΡΑΣ.** Ἀγιοθλασίτης Γ. 2 (1). - Κοσκινᾶς Σπυρ. 11 (11). - Οἰκονόμος Α. Π. 24 (24). - Παραμυθιώτης Α. Γ. 4. - Τριβυζᾶς Β. Ι. 170 (213). — **ΚΟΡΙΝΘΟΥ.** Ἀδαμοπούλου Βασιλικὴ 10 (19). - Ζαφειρίου Νικόλαος 6 (1). — **ΚΟΡΙΝΘΗΣ.** Σάκκας Περικλῆς 9. — **ΚΥΔΩΝΙΩΝ** (Ἀϊθαλί). Σανίκος Ν. 67. - Τριανταφυλλίδης Ι. 21. **ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ**

Ἀρακτάκη Κυριακούλα 20 (20). — ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ. Γεωργιάδης Ι. Ἀλ. 4.- Ζαφειρόπουλος Γ. 7 (1).- Καλλιόρων Δ. Β. 20 (14).- Καστοριάς Σοφοκλῆς 500.- Κουρτίδης Παναγιώτης 95 (75).- Τριανταφυλλίδης Ν.Β. — ΛΑΜΙΑΣ. Γεωργιάδης Ι. 7.- Μπαζούρη Κ. Ἀντιγόνη 5 (1). — ΑΕΜΗΣΣΟΥ (Κύπρου), Παλαιολόγος Ἀριστοτέλης 8 (35). — ΛΕΥΚΑΔΟΣ. Λεκατῆς Ἐπ. 4 (1).- Σικελιανός Ἐκτωρ 10 (1). — ΑΕΩΝΙΔΙΟΥ. Βροντίσης Γ. Ἀθηνᾶ 6 (1).- Παλλαδίου Στάμω 5 (1).- Παπαντωνίου Θ. Κ. 5. — ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ. Καλογερά Α. Γεωργία 5 (1).- Λιναρόπουλος Δ. 14 (35).- Σωτηρίου Εἰρήνη 12 (6).

Ἐπεται τὸ τέλος.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς τῆς μικρᾶς Εὐανθίας ἐξεργάγη πυρκαϊά, ἥτις ἐν μόνον δωματίον ἐπρόλαβε ν' ἀποτεφρώσῃ. Ἡ μήτηρ τῆς βλέπousα τὴν Εὐανθίαν νὰ κλαίῃ τῇ λέγει:

— Μὴ κλαίης, κόρη μου· ἡ ζημία μας δὲν εἶνε μεγάλη· μόνον ἐν δωματίον ἐκάη.

— Ναί ἀλλ' ἐκεῖ ἦτο καὶ ἡ κοῦκλά μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐόμου Ἀνδρού.

Ἡ μικρὰ Χριστίνα, ἥτις εἶνε μόλις τριῶν ἐτῶν, ὀλίγον ἐλείψε προχθὲς νὰ πάθῃ μέγα δυστύχημα. Ἐν ᾧ εἶχε τὴν μικρὰν τῆς χεῖρα ἐντὸς τοῦ κιωτίου, τὸ ὁποῖον ἦτον ἀνοικτόν, ἔπεσε τὸ σκέπασμα αὐτοῦ καὶ τὴν ἐκτύπησεν.

Ἡ Χριστίνα ἐπόνεσε πολὺ, πολὺ καὶ δάκρυα τῆς ᾗθλον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ μήτηρ τῆς εἶδε τί συνέβη, ἔτρεψε κατατρομαγμένη, τὴν ἐνηγκαλίσθη, καὶ τῇ εἶπε μὲ δάκρυα:

— Ἀχ, τίνα μου, κόρη μου, τί θῆκαμες ἐν σοῦ κόβουνταν τὸ χέρι; Ἡ Χριστίνα ἥτις δὲν ὑποφέρει νὰ βλέπῃ τὴν μητέρα τῆς λυπημένην σκέπτεται ὀλίγον, καὶ τῇ λέγει ἔπειτα ἐν εἰδὲι παρηγορίας:

— Μὴ κλαίς μητέρα μου· θὰ εἶχα τῆλο!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πετεινοῦ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας πάντας τοὺς ἀποστείλαντάς μοι τὴν φωτογραφίαν των, καὶ ἐκείνους ὅστις μοι ἔγραψαν ὅτι ἔσπευσαν, τῇ προθυμίᾳ, ἐννοεῖται, συγκαταθέσει τῶν γονέων των, νὰ φωτογραφηθῶσι, καὶ ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ μοι τὴν ἀποστείλωσι καὶ αὐτοί. Περιμένω λοιπόν, περιμένω ἀνυπομονῶν.

Καθ' ἐκαστὴν λαμβάνω ἀφορμὴν καὶ χαίρω βλέπousα ἐκ τῶν πεμπομένων μοι πιστοποιητικῶν, ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν φίλων μου ἠρίστευσαν κατὰ τὰς ἐξετάσεις. Μὲ ἀνυπομονησίαν περιμένω νὰ τελεωώσουν ὅλων τῶν ἐκπαιδευτηρίων αἱ ἐξετάσεις, ὅτε θὰ λάβω καὶ ἄλλα τοιαῦτα πιστοποιητικὰ καὶ διὰ πολλοὺς ἄλλους φίλους μου, διὰ νὰ μεταδώσω καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἐνδιαφερομένους διὰ τὴν πρόδον τῶν ἐλληνοπαίδων τὴν χαρὰν μου ταύτην. Στέλλετε μοι, ἀγαπητοί μοι φίλοι, στέλλετε μοι τὸ πιστοποιητικόν σας. Τὴ χαρὰ νὰ ἠρίστευετε ὅλοι!

Ὁ φίλος μου Μιχ. Α. Α. ὁ ὁποῖος μὲ παρακαλεῖ νὰ ἀνατυπώσω τοὺς προηγουμένους τόμους, διότι ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ τοὺς ἀποκτήσῃ καὶ αὐτός, θὰ ἐννοήσῃ ὅτι εὐρίσκονται — ὀλίγοι ἀκόμη, εἶνε ἀληθὲς — ἐν τῷ Γραφεῖ μου, ἐν ἀναγνώσει τῆς περὶ τούτων γνωστοποίησιν εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα, ὅπου θὰ ᾤη καὶ πῶς δύναται νὰ τοὺς ἀποκτήσῃ.

Ἡ κυρία Πλάτωνος ἔχει δύο παιδιά, τὰ ὁποῖα ἀγαπᾷ περιπαθέστατα.

Προχθὲς τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν, ὁ μικρὸς Λυσίας τῇ λέγει.

— Μητέρα ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ πολὺ περισσότερον ἀπὸ ὅσον μ' ἀγαπᾷς σύ;

— Νομίζω ὅχι, Λυσία μου, ἀλλ' ἀπὸ ποῦ τὸ ἐξάγεις;

— Διότι σὺ ἔχεις δύο παιδιά, ἐν ᾧ ἐγὼ ἔχω μίαν μόνην μητέρα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐρυθροῦ Νικηφόρου.

Ὁ μικρὸς Κωστάκης εἶχε δώσει ἐξετάσεις εἰς ὅλα τὰ μαθήματα, ἐκτὸς τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας. Ἐξετάζεται εἰς αὐτὴν μετὰ μεσημβρίαν.

— Ἐδῶκας καλὰς ἀποκρίσεις εἰς τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν; τὸν ἐρωτᾷ ὁ πατήρ του, ὅταν ἐπέστρεψεν ἐκ τῶν ἐξτάσεων.

— Μάλιστα, ἀποκρίνεται ὁ Κωστάκης.

— Τί σὲ ἠρώτησαν; ἐπαναλαμβάνει ὁ πατήρ.

— Μὲ ἠρώτησαν τί σπουδαῖον γνωρίζω διὰ τὴν Σαλαμίνα.

— Καὶ τί τοῖς ἀπεκρίθης;

— Τοῖς εἶπον, ὅτι ἐκεῖ γνωρίζω ὅτι ἐγεννήθη ὁ πατήρ μου, καὶ συγχρόνως ὅλα τὰ συμβάντα εἰς σὲ κατὰ τὴν ἐν Σαλαμίνι διαμονὴν σου, καθ' ὃν τρόπον μοι τὰ διηγῆσαι πρό τινων ἡμερῶν.

Ἐστάλη ἐκ Τριπόλεως ὑπὸ Ἀθαν. Σπ. Σωτηριάδου.

Ἡ Μεγάλῃ Λήνᾳ κατοικεῖ ἐν Ὁδησσῷ· ἔχει καὶ ἄλλην ἀδελφὴν, τὴν Μεγάρην Πετεινόν. Φαίνεται ὅτι ἀγαπῶσι πολὺ ὅτι λατρεύουσι τὰ πτηνὰ αὐταὶ αἱ δύο ἀδελφαί· καὶ ἐγὼ ἀγαπῶ τοὺς λάτρεις τῶν πτηνῶν.

Τὸ λέγομεν δι' ὅλους τοὺς φίλους μας ὅσοι παραπονούνται ὅτι δὲν λαμβάνουσι τὸ φύλλον τακτικῶς, καὶ τὸ λέγομεν διὰ τελευταίαν φορὰν: ὅτι τὸ λάθος δὲν εἶνε ἰδικόν μας. Εἰς οὐδενὸς τὴν κεφαλὴν δὲν πρέπει νὰ διέλθῃ ἡ ὑπόψια ὅτι ἡ ἀποστολὴ τῶν φύλων δὲν γίνεται τακτικῇ ἐκ τοῦ Γραφείου μας, διότι ὑπάρχει μεγίστη τάξις εἰς τὴν διεκπεραίωσιν ἐπομένων ὅταν τοῖς καθυστερητῶν τὸ φύλλον, ὅς παραπονώνται μὲ τὸ ταχυδρομεῖον καὶ ὅχι μὲ ἡμᾶς.

Κάμε ὅτι, κάμει λοιπόν, μικρόν μου Νικηφόρον Πετεινάρᾳκι, διότι ἂν δὲν νικήσῃ καὶ εἰς τὸν διαγωνισμόν πρὸς σύνθεσιν διηγήματος, θὰ σὲ ὀνομάζω Ἡττημένον Πετεινάρᾳκι.

Βεβαίωτατα, ἀγαπητὴ Πασχάλη, αὐτὰ καλὰ κόποις κτώνται· περιμένω τὴν ἀπάντησιν σου εἰς τὸν δεύτερον διαγωνισμόν, διὰ νὰ ἐννοήσω κατὰ πόσον ἐκτιμᾷς τὸ ῥητὸν τοῦτο.

Ἀφοῦ ἀποστρέφεσαι τὸ ψεῦδος, ὀνομάσου φιλαλήθης, προσφιλεστάτη μου Ἰωάννα Καρχαδὴ. Σὲ δια-

θεβαιῶ ὅμως ὅτι δὲν ἀπειτεινόμεν πρὸς σέ· ἔχω καὶ ἄλλας πολλὰς φίλας φερούσας τὸ αὐτὸ μὲ σὲ ὄνομα· ἐὰν λοιπὸν εἶχτες ψευδώνυμον καὶ σὺ καὶ αἱ συνώνυμοί σου, δὲν θὰ συνέβαινε ἡ παρεξήγησις αὕτη, διότι ἕκαστον ψευδώνυμον εἶς μόνον ἐκ τῶν μικρῶν μου φίλων δύναται νὰ το φέρῃ· ἐνῷ τὸ αὐτὸ ὄνομα συμπίπτει νὰ ἀνήκῃ εἰς πολλούς. Τί δὲ εἰσέτι χρησιμεύει τὸ ψευδώνυμον θὰ τὸ ᾤη κατωτέρω.

Μεγίστην ἡσθάνθην λύπην, πονητόν μοι Φωτοδόλον Ἀστρον, (ὥραιον ψευδώνυμον), μαθούσα τὸν θάνατον τοῦ φίλου μου Ἀριστείδη Γιαννοπούλου. — Σὲ συγκαίρω διὰ τὰς πνευματικὰς Ἀσκήσεις σου καὶ τὸ Παιδικὸν πνεῦμα, τὸ ὁποῖον δημοσιεύω μὲ τ' ὄνομά σου, διότι δὲν εἶχες σημειώσει καὶ τὸ ψευδώνυμον.

Διὰ νὰ λάβῃς τὸ « Ἀριστα », δωδεκαετὲς Μέγα Σηῆλαιον, πρέπει νὰ μιμηθῇς τοὺς ἐν Καίρῳ Φίλους μου, οἱ ὁποῖοι, καθὼς καὶ γράφει ὁ διδάσκαλός των ἔτρεψαν μὲ τὰ μούτρα εἰς τὴν μελέτην, ἅμα εἶδον τὴν προτροπὴν μου εἰς τὸ φύλλον τοῦ Μαΐου. » Εὐγέ των! εὐγέ των!

Καὶ ὅτ' ἰδικά σου λοιπόν, φίλε Ραταπλάν.

Ἐλαβον τὴν ἀπάντησιν σου εἰς τὸν δεύτερον διαγωνισμόν, ἀγαπητόν μοι Εὐόμου Μυριάνθεμον. καὶ τὴν ἰδικὴν σας, φίλοι Γέροντες Κηπουροί, Πετεινέ, Κορκοράν, Σπινθήρ, Γραῖτα Ἀρῆς, Ἑλληνικὴ Σημαία, καὶ ἄλλοι, καὶ ἄλλοι.

Καὶ ἐμοῦ ἡ μόνῃ ἐπιθυμία, φίλτατε Λευκὲ Χάρτα, αὕτη εἶνε: νὰ βλέπω τοὺς φίλους μου προοδεύοντας, διὰ νὰ λαμβάνω ἀφορμὴν νὰ τοὺς ἐπαινῶ ἐργάζου, φίλε μου, καὶ γράφει μοι συχνά.

Τὰ γράμματα τῆς ἐπιστολῆς σου, φίλτατε Βλαχάβα, ἦσαν κατακόκκινα· εἰπέ μοι, μήπως γράφεις μὲ ἐρυθρὰν μελάνην, μὴ γνωρίζων πόσον αὕτη βλάπτει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἡ μήπως ἐκοκλίνησαν ἀπὸ ἐντροπὴν εἰς τὸν δρόμον ἐλέποντα ὅτι ἡ ἐπιστολή σου ἦτο καταλαδωμένη; — Τὸ στοιχεῖον τοῦ ἀλφαβήτου, τὸ ὁποῖον τίθεται κατόπιν μερικῶν ὀνομάτων τῶν λυτῶν, δηλοῖ τὸν ἀριθμὸν τοῦ φυλλαδίου οὗτινος τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις ἔλυσαν· τίθεται δὲ μόνον εἰς ἐκείνους, ὧν αἱ λύσεις φθάνουν βραδέως καὶ δὲν προφθάνω νὰ δημοσιεύσω τὰ ὀνόματά των.

Μοι ἀρέσκουν αἱ παρατηρήσεις σου καὶ μὲ τέρπουσι πολὺ, ἀγαπητὴ μου μικρὰ Σεισονηθήρα, διότι εἶνε πλήρεις ἀττικῷ ἔλατος· πρόσχε ὅμως νὰ θέτῃς ὅσον πρέπει ἄλλας, διὰ νὰ μὴ γίνωνται ἀλμυραί. Τὸ δεύτερον φθογοῦσμον τῆς μουσικῆς ὀνομάζεται ρε καὶ ὅχι ρω.

Ἀγαπητὸν Ἀμάραντον Ῥόδον, βλέπω μὲ χαρὰν μου ὅτι προοδεύεις, ἐμπρός! ὀλίγον ἀκόμη, καὶ θὰ γίνῃς καὶ σὺ κάλλιστος συνεργάτης μου. Καὶ σὺ, μικροῦλά μου Εὐέλπις Ἀκρά, καλλίτερα τὸ κατάφερες αὐτὴν τὴν φορὰν.

Ἰδού, ἀγαπητὴ μοι Γεράσιμη Σ. Μ. Μαρ. καὶ ὅσοι ἄλλοι ἔχετε τὴν περιεργίαν νὰ μάρητε εἰς τί χρησιμεύουν τὰ ψευδώνυμα. Κατὰ μῆνα, ὡς βλέπετε, ἔχω συνδιαλέγομαι δημοσίᾳ μὲ τοὺς μικροὺς μου φίλους διὰ τῆς ἀλληλογραφίας, ἐπειδὴ δὲ εἰμαι εὐλικρινὴς φίλη των καὶ τοὺς ἀγαπῶ πολὺ, ἔχω καὶ τὸ δικαίωμα νὰ τοὺς συμβουλεύω καὶ νὰ τοὺς ἐπιπλήττω ἐνίοτε. Θὰ ἦτο καλὸν λοιπόν, ἂν ἔκαμον γνωστὰ εἰς πάντας τὰ σφάματά των, ἂν τοὺς ἐπέπληττον ἐνῶπιον ὅλων; Δὲν θὰ ἐντρέποντο; δὲν θὰ προσεβάλλοντο; Ἐγὼ τοῦλάχιστον γνωρίζω ὅτι τινὲς ἐκ τῶν μικρῶν μου φίλων εἶνε τόσο ἐνδοκίμοι ὥστε ὅχι μόνον ὅταν τοὺς ἐπιπλήττουν ἐντρέπονται, ἀλλὰ καὶ ὅταν τοὺς ἐπαι-

νῶσιν ἐρυθριῶσιν ἐκ μετριοφροσύνης. Ἐνῷ τί συμβαίνει μὲ τὸ ψευδώνυμον; Ὅλοι αἱ παρατηρήσεις ἀποτείνονται εἰς ὀνόματα ἄγνωστα· ἀναγινώσκουν οἱ ἄλλοι τὰς συμβουλὰς καὶ διορθώνονται, ἀντυχὸν ἔχουν καὶ αὐτοὶ τὸ ἴδιον σφάλμα, ἀλλὰ δὲν μαθαίνουν τὸ ἀληθὲς ὄνομα ἐκείνου πρὸς ὃν ἀποτεινόμεναι· χάριν λοιπὸν τῆς ἀτομικῆς ὑπολήψεως, χάριν τῆς φιλοτιμίας τῶν φίλων μου, χωρὶς νὰ τὸ ἐπιβάλλω, δέχομαι ψευδώνυμα, τὰ ὁποῖα ἂς μὴ ταράττουν κανένα ὅτι ἀρχίζουν ἀπὸ τὴν λέξιν ψεῦδος, διότι εἰς οὐδὲν ψεῦδος χρησιμεύουν, ἀλλὰ τούναντι εἰς ἐνδοξίαν πολλῆς μετριοφροσύνης τοῦ λύοντος ἢ συνθέτοντος Πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ Παιδικὸν Πνεῦμα καὶ, ὅτι ἄλλο, διότι μαρτυροῦν ὅτι ἐνασχολεῖται εἰς ταῦτα μόνον καὶ μόνον ὅπως ἀναπτυχθῇ διανοητικῶς καὶ ὅχι χάριν ἀλαζονείας καὶ φιλοδοξίας. — Τὸ κυνάρειόν σου ὀνόμασέ σε Φοῖβον ἢ Φοῖδην, κατὰ τὸ γένος.

Περιμένω λοιπόν μετ' ἀνυπομονησίας τὴν φωτογραφίαν σου, φίλε Π. Α. Α.

Ξένους τις συγγραφεύς, μικροὶ μου φίλοι, χαρακτηρίζει ὡς ἐξῆς τοὺς Ἕλληνας: « Ὁ Ἕλλην εἶνε τόσο ἐυφυὴς ὥστε ἀρκεῖ νὰ τῷ εἴπῃς τὴν πρώτην λέξιν διὰ νὰ ἐννοήσῃ μόνος του τὰς ἄλλας. » Πῶς λοιπόν τινες ἐξ ὑμῶν, μολοντοὶ εἰσθε ἑλληνοπαῖδες, δὲν ἐννοεῖτε ὅσα σὰς λέγω, ἀφοῦ ὅχι μόνον τὴν πρώτην λέξιν, ἀλλὰ ὅλας τὰς λέξεις τὰς λέγω καὶ τόσας μάλιστα φοράς; Ἡ μήπως κάμετε πῶς δὲν ἐννοεῖται, διὰ νὰ διαφεύγητε τὸν συγγραφέα τούτον, ἐπειδὴ εἶνε ξένος; Δὲν σὰς εἶπον ἐπανειλημμένως νὰ μοι στέλλετε Πρωτοτύπους Πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ Παιδικὸν πνεῦμα; Θὰ ἐνοήσατε βεβαίως ὅτι ἀπὸ τινος ἀπεφάτισα ν' ἀναθῶ εἰς ὑμᾶς νὰ γράφετε τὰς Πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ τὸ Παιδικὸν πνεῦμα. Ἀλλ' ἐνοήσατε καὶ τὸν σκοπὸν δι' ὃν πράττω τούτο; Ἐγὼ τίποτε δὲν πράττω ἄνευ σκοποῦ, μικροὶ μου φίλοι, τίποτε πρὶν καλὰ τὸ συλλογισθῶ. Ἰδού λοιπόν ὁ σκοπός: Ὅπως τὸ βαρόμετρον δεικνύει τὴν κατὰστασιν τῆς ἀτμοσφαιρας, οὕτω καὶ τὰ διανοητικὰ προῖοντα τοῦ ἀνθρώπου τὴν κατὰστασιν τοῦ πνεύματος τοῦ γράφοντος, καὶ θέλω ἐγὼ, ἡ φίλη σας «Διάπλασις», νὰ γνωρίζω, ὡς καὶ ὅλοι οἱ λαμβάνοντές με εἰς χεῖράς των, πόσην εὐφυίαν ἔχετε, μικροὶ μου φίλοι, πόσαν ἀνάπτυξιν ἔχει τὸ πνεῦμά σας, πόσον βαθμὸν δηλαδὴ δεικνύει τὸ βαρόμετρον τῆς διανοίας σας· ἀλλ' ἂν δὲν μοι στέλλετε ἀληθινὰ προῖοντα τοῦ νοῦ σας, ἂν δὲν μοι στέλλετε πρωτότυπα πρόγραμμα, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ κατορθωθῇ τούτο; Τότε τὸ βαρόμετρόν μας θὰ δεικνύῃ ἄλλ' ἄνευ ἄλλων· τοῦθ' ὅπερ οὐτ' ἐγὼ, οὔτε σὺ βεβαίως ἐπιθυμεῖτε. Ἀκούετε λοιπόν σὲς ὅταν τὰς Πνευματικὰς ἀσκήσεις καὶ τὸ Παιδικὸν πνεῦμα δὲν δημοσιεύω, ὅταν δὲν εἶνε πρωτότυπα καὶ συγχρόνως εὐφυῆ; τὸ πράττω χάριν αὐτῆς τῆς ὑπολήψεός σας καὶ πρέπει νὰ μὲ εὐγνωμονήτε διὰ τούτο καὶ ὅχι νὰ παραπονήσθε! Στέλλετε μοι ἄλλα, πρωτότυπα, καὶ εὐφυστέρα, καὶ καταλλήλοτερα καὶ τότε μετὰ χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας θὰ τὰ δημοσιεύω. Προσέχετε, διότι ὅστις καὶ τὴν φορὰν ταύτην δὲν μὲ ἐνόησεν ἐκείνους κατὰ τὸν ἀνωτέρω ὅρισμόν τοῦ ξένου συγγραφέως δὲν εἶνε ἄξιος νὰ καλεῖται ἑλληνοπαῖς.

Λυποῦμαι τῶρα ὅτι δὲν ἔχω θέσιν πλέον ν' ἀπαντήσω καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας χαριεστάτας ἐπιστολάς τῶν καὶ τῶν εὐγενῶν μικρῶν μου φίλων. Σὰς ἀσπάζομαι μόνον διὰ σήμερον, καὶ ἐπιφύλασσομαι νὰ σὰς ἀπαντήσω εἰς ἄλλας ἐπιστολάς σας, ἀγαπητοί μου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

92. Φωνηεντόλιπον: π'ρ-π'ν-λ'λ'-π'ρ'γμ'-
—φρ'ν'τ'ζ'-ν'-π'κ'σ'-φ'λ'ν'-στ'ζ'-ν'-χ'-
—τ'-θ'ρ'ρ'ζ'-ν'-σ'-π'δ'κ'ν'-τ'-λ'τ'μ'τ'-
—σ'.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλικῆς Ἀκτίνος.

93. Συλλαβόγριφος: Τὸ πρῶτόν μου εὐρίσκεται
εἰς τὰς προθέσεις· τὸ δευτέρον μου τὸ μεταχειρίζεται
ὅταν κοιμᾶται· τὸ σύνολόν μου εὐρίσκεται εἰς τὰ πλοῖα.

94. Ἱστορικὴ ἐρώτησις: Ποῖα νεῖνις κατεκρη-
μνίσθη ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως· καὶ διατί;

Ἐστάλη ἐκ Δοξάτου ὑπὸ τοῦ Κρίνου τοῦ Ἀγροῦ.

95. Αἰνιγμα: Τριγύρω γύρω κάγκελα καὶ μέσα
παίζει ὁ φράγκος.

Ἐστάλη ἐκ Πατρῶν ὑπὸ Κ. Π. Θεοχάρη.

96. Αἰνιγμα:

Τὸ τέλος ἔχομεν εἰς τὴν ἀρχὴν μας

Καὶ εἰς τὸ τέλος μας τὴν ἀρχὴν.

Εἴμεθα ἄψυχα, κί ἂν ζεσταθῶμεν,

Τότε λαμβάνομεν καὶ ψυχὴν.

Ἐστάλη ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τοῦ Ἀμαράντου Ρόδου.

97. Ἑρώτησις: Τί πράγμα εἶν' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον
ὅταν εἴμεθα ἐξυπνοὶ εἶνε γεμάτον καὶ ὅταν κοιμώμεθα
κενόν;

Ἐστάλη ὑπὸ Κοροράν.

98. Ἑρώτησις: Τί πράγμα εἶν' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον
ὁ κύων ὅταν εἶνε ἰδικόν του τὸ προφυλάττει, καὶ
ὅταν εἶνε ξένον τὸ ἀπαῖ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πετεινοῦ.

99. Ἑρώτησις: Ἀνθρώπος τις προγευματίζων
πίνει ὕδωρ. « Διατί δὲν πίνει οἶνον; » τὸν ἐρωτῶσι.
« Διότι δὲν ἔχω ὕδωρ· ἂν εἶχον ὕδωρ θὰ ἔπινον οἶνον, »
— Τίς οὗτος;

Ἐστάλη ἐκ Ἀργυροῦ ὑπὸ Μαρίας Ζερβοῦ.

100. Παίγνιον: Ὁ πατὴρ τοῦ βασιλέως τῆς
Ἀβυssiνίας ἐγέννησε καὶ υἱός, ἢ μόνον θυγατέρας;

Ἐστάλη ἐκ Περσῶν ὑπὸ Π. Κ. Ἀποστολίδου.

101. Λογοπαίγνιον: Δύο ἴα καὶ ἓν πέλαγος τί
κάμουν;

Ἐστάλη ἐκ Σύρου ὑπὸ Ἰωάννης Καγκάδη.

102. Λογοπαίγνιον: Ποῖα θάλασσα πενθεῖ;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀραβικοῦ Ἰππου.

103. Λογοπαίγνιον: Ποῖα εἶνε ἐκεῖνα τὰ γράμ-

ματα τὰ ὅποια πολλάκις τὰ βάλλουν εἰς τὸν φοῖρ-
νον, καὶ τὰ ὅποια ὅταν τὰ βάλλουν ἀναποδογυρισμένα
τὰ τρώγουν μὲ εὐχαρίστησιν;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς μικρᾶς Σεισουρήθρας.

104. Λογοπαίγνιον: Ποῖοι ναῦται ἦσαν ἀργοί;

Ἐστάλη ἐκ Τριπόλεως ὑπὸ τοῦ Φωτοδόλου Ἀστρου.

105. Λογοπαίγνιον: Ποῖα νῆσος ἀνοικοκλείει;

Ἐστάλη ἐκ Πατρῶν ὑπὸ τῶν Χαρίτων τοῦ Θεοῦ.

106. Λογοπαίγνιον: Κατὰ τί ὁμοιάζουν τὰ ψά-
ρια μὲ τὰ ἄχυρα;

Ἐστάλη ὑπὸ Κοροράν.

ΛΥΞΕΙΣ

73. Μὲ τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους μὴ συναναστρέφε-
σαι. Μὴ ἐναντιῶσαι εἰς τὰς συμβουλὰς τῶν γονέων
σου, ἢ τῶν διδασκάλων σου. Μὴ κατηγορεῖς κανένα,
εἴτε δικαίως εἴτε ἀδίκως. Μὴ ὁμιλεῖς πρὸς τοὺς ὑπηρε-
τας σου μὲ ἄγριον τρόπον. Μὴ περιφρόνει τὴν πενίαν
τῶν ἀνθρώπων. — 74. Ἀργός — ἀργός. — 75. Στό-
νος — τόνος — ὄνος. — 76. Ἐπιστολή. — 77. Ἀρι-
στοτέλης. Στάγειρα τῆς Μακεδονίας. — 78. Ὁ Ἀχιλλεύς,
τὸν ὁποῖον ὁ Πάρις ἐπλήγωσεν εἰς τὴν πτέρυν, ὅπου
καὶ μόνον ἦτο τραπός, διότι ἡ μήτηρ του θέτις ἐμ-
βαπτίσασα αὐτὸν εἰς τὰ ὕδατα τῆς Στυγὸς κατέστησεν
ὅλον του τὸ σῶμα ἄτρωτον, ἐκτὸς τῶν πτερυγῶν ἀπὸ
τῶν ὁποίων τὸν ἐκράτει. — 79. Ἐννέα ἡμέραι· διότι
ἐκάστην ἡμέραν θὰ προχωρῇ κατὰ ἓν μέτρον, ἐκτὸς
τῆς τελευταίας ὅτε θὰ ἀνέλθῃ 4 μέτρα. — 80. Ἡ
ἀναπνοή. — 81. Τὸ ἀρτιγέννητον βρέφος δὲν ἔχει
ὀδόντας ἐνῶ τὸ καινούργιον πριόνιον ἔχει. — 82. Ὁ
ὄφις ἀλλάσσει δέρμα ὅταν ζῇ, ἐνῶ τὸ τύμπανον ὅταν
διαρρηγνύηται. — 83. Τοῦ γεννηθέντος τὴν 29 Φεβρουα-
ρίου. — 84. Ἡ (ἡ)ττα. — 85. Τὴν θήραν. — 86. Ὁ
Ἀσπροπόταμος. — 87. Τὸ πιστόλιον. — 88. Ὅταν
δὲν ἔχει πνεῦμα. — 89. Ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα. —
90. Τὰ πτηνὰ τὰ ἔπλασεν ὁ Θεός, τὰ δ' ἀερόστατα
ὁ ἄνθρωπος. — 91. Μὴ ἔσο ποσὺς ἀλαζών.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΙΤΩΝ

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀκακία, 5 ε'. — Ακανθυλλίς, 6. — Ἀλεξάνδρου Αἰκ. 8. — Ἀλεξίου Ἄννα, 3 ε'. καὶ 5. — Ἀν-
τωνιάδης Γ. Ε. 12. — Ἀραβικὸς Ἰππος, 7. — Βαλαθάνη Μαρία καὶ Ὀλγα, 5. — Βουσκούδακη Μαρία, 8. —
Ὁ Γέρον τοῦ Ὑμητοῦ, 4. — Δουνάκης Γ. 4. — Δραγάτης Ἑμ. 7. — Ἠλιόπουλος Ν. Κλ. 9 ε'. — Κομήτης
5 ε'. καὶ 10. — Κοντονικολάου Ἀργυρὸ καὶ Σοφία, 12. — Κρασσά Σοφία, 8. — Λαμπαδάριος Κ. Ι. 9. —
Λεοντίδης Στεφ. 8. — Μαυρουδίνης Ἀλ. 12. — Μικρὰ Σεισουρήθρα. 16. (Εὐχε, Μικρὰ Σεισουρήθρα!). — Μπα-
σιᾶς Ἀθ. 7 ε'. καὶ 5. — Μπενι-Ζούγ-Ζούγ, 10. — Μπούκας Μ. Θ. 7. — Μυρσίνη, 14. — Νέος Κομήτης, 4. —
Παπαδιαμαντόπουλος Ι. Δημ. 6. — Περι-πιν-πί, 4. — Πολικὸς Ἀστήρ, 9. — Στράτος Α. Ν. 2. — Τσαπάλου
Ἀνδρονίκη, Βίβλια καὶ Αἰμυλλία, 4. — Φίλιπ Κ. 12. — Χαμ. Σπίγκλερ, 10. — Χέλμης Χ. Γ. 9. — Ψαρούδας
Ι. 4. — Ψύλλα Αἰκατερίνη καὶ Μαρία, 10. — ΑΓΟΓΑΙΝΙΤΗΣ: Κόκκινος Γ. Δ. 9 ε'. — ΑΔΡΑΜΥΤΤΙΟΥ: Καρα-
μάνος Κ. Α. 5 ε'. — ΑΜΙΣΟΥ: Ἰατρόπουλος Δ. Γ. 13. — ΑΝΔΡΟΥ: Πασχάλης Π. Δ. 6 ε'. καὶ 4. — ΑΡΓΟ-
ΣΤΟΑΙΟΥ: Γκηντιλίνη Μαρία, 3. — Ζερβού Δ. Ν. Μαρία 11 ε'. 7. — Ζέφυρος καὶ Λευκὴ Νεφέλη 7 ε'. — Ἰπτά-
μενος Δράκων, 9. — ΑΓΔΗΜΙΟΥ: Λευκὸς Χάρτης, 10 ε'. — ΒΡΑΙΑΣ: Ἑλλαδοτρόπιον, 13. — ΒΡΑΟΥ: Καν-
ταρτζή Ἀργ. Ν. 2 ε'. — ΓΑΛΑΞΕΙΔΙΟΥ: Βλαστοπούλου Κ. Κονδύλω, 8 ε'. — ΔΡΑΜΑΣ: Ἀντωνιάδου Ἐλευθερία,
12 ε'. — Βούτσιοβαρ Γ. Περ. 10 ε'. — Ἰατρίδης Β. Δ. 15 ε'. — Καφίρης Δ. Γ. 6 ε'. — Πολυχρόνου Καλ. 7
ε'. — Χαράλαμπος Π. Μαργαλητὴ 12 ε'. — Χριστόπουλος Κ. Εὐστ. 6 ε'. — ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Εὐσομον Μυριάνα, 11.
— Ξανθὸς Διον. 5. — ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ζήρας Δ. Δ. 10 ε'. — Νικοχάουρα Α. Μαρτιάνη, 2 ε'. — ΚΩΝΣΤ/ΠΟ-
ΛΕΩΣ: Ἀργυρὸ Χ. Ε. Θρασ. 10 ε'. 14. — Εὐέλπις Ἀκρά, 3. — Μαρουσέγλου Εὐθαλία, 5. — Ρόδον Ἀμαράν-
τον, 12. — ΔΕΙΚΑΔΟΣ: Τριανταφύλλου Θ. 7 ε'. — ΔΕΩΝΙΔΙΟΥ: Λεὼς Α. Μ. 2. — ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ: Ἀμπανό-
πουλος Α. 9 ε'. — ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ: Ζάλλη Γ. Π. 16 ε'. — ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Μιχαηλίδης Π. Ν. 6 ε'. — ΝΑΥ-
ΠΑΙΟΥ: Μελλισσηνός Ι. Γερ. 13. — Ραταπλάν-πλάν-πλάν, 8. — ΟΔΗΣΟΥ: Μεγάλῃ Χήν, 2 ε'. — Μέγας
Πετεινός, 4 ε'. — ΠΑΡΟΥ: Παπαβασιλείου Ὁθων, 4. — ΠΑΤΡΩΝ: Θεοχάρης Π. Κ. 8 ε'. καὶ 10. — Κοντογούρη
Ἀρ. Ζωή, 10. — Οὔτουρις ἢ Φυρίκης Τρώων, 4. (Μόνον!). — ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀμύλλας Βάρκας, 2. — Ἀποστο-
λίδης Κ. Π. 8. — Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, 9. — Καψαμπέλης Γ. Ἑμμ. 5. — Ξανθὸς Ἑμμ. Μαρτίνος, 7. —
ΣΑΜΟΥ: Καίρου Β. Μαρία, 6 ε'. — Σαρρηγιάννης Ἀντ. Ἀνδ. 8 ε'. — ΣΜΥΡΝΗΣ: Νικηφόρον Πετειναράκι, 6 ε'.
— ΣΥΡΟΥ: Καγκάδη Ἰωάννα 10. — Μανάρης Β. Σ. 8. — ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Μεντώρος Γ. Β. 3. — Σωτηριάδης Ε.
Ἀθ. 11. — ΥΔΡΑΣ: Τζάθας Κ. Ι. 8 ε'. — ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Βλαχάδας Γ. Ι. 4. — ΧΑΝΙΩΝ: Καραλάκη Μ. Αἰκ. 12.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΙΑ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἄνευ ἀδείας ἀναδημοσίευσις τῶν περιεχομένων.

ΕΤΟΣ Γ'

ΑΘΗΝΗΣ, κατ' Αὐγουστον τοῦ 1881.

ΑΡΙΘ. 8

Ἡ Μάμμη.

Η ΜΑΜΜΗ

ΟΤΕ ἤμην μικρὸν κοράσιον, ἐπὶ πολὺν καιρὸν δὲν μοι ἔμελλε διόλου περὶ τῆς μάμμης μου. Ἐφάνταζόμην ὅτι, ἐπειδὴ αἱ μάμμαι φοροῦν ἐνδύματα κατὰ τὸν παλαιὸν συρμόν τῆς ἐποχῆς των, καὶ δὲν συχνάζουν εἰς τὰς συναναστροφάς, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔχουν τίποτε κοινὸν μὲ ἡμᾶς τὰ κοράσια, ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ αἰσθάνωνται ἐνδιαφέρον δι' ἐκεῖνα τὰ πράγματα, τὰ ὅποια ἐνδιέφερον ἡμᾶς, ὅτι δὲν εἶχον ἀνάγκην οὐδεμιᾶς εὐχαριστήσεως πλέον εἰς τὸν κόσμον, καὶ ὅτι ἦτο πολὺ φυσικὸν νὰ κáθηται ἐπὶ μεγάλου ἀνακλίντρου καὶ νὰ πλέκουν ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ ἑσπέρας. Εἰς οὐδεμιᾶς ποτε τὸν νοῦν ἤλθε ν' ἀνησυχῇ περὶ τῆς γραίας μάμμης μας· ὅταν δὲ λέγω εἰς οὐδεμιᾶς, ἐννοῶ τὸν ἑαυτὸν μου καὶ τὰς ἀδελφάς μου, αἱ ὁποῖαι ἤμεθα ἀπερίσκεπτα κοράσια καὶ οὐδὲν ἄλλο ἔσκεπτόμεθα παρὰ νὰ διασκεδάζωμεν.

Ἡ μάμμη μας ἔζη τότε μαζὺ μας, διότι ὁ πατήρ μας ἦτο μονογενὴς τῆς υἱός. Εἵχομεν ἀόριστόν τινα καὶ συγκεχυμένην ἰδέαν, ὅτι ἐβοήθη τὴν μητέρα μας εἰς τὸ νὰ ἐπιδιορθῶν τὰ ἐνδύματα τῆς οἰκογενείας, ὅτι ἐπλεκε χειμερινὰς περικημίδας δι' ἡμᾶς, ὡς καὶ μερικὰ ἄλλα ζεῦγη διὰ τοὺς πτωχοὺς. Ἐφάνταζόμεθα ὅτι τὴν ἠγαπῶμεν, δὲν τῇ ἐσφάλλομεν δὲ εἰς τίποτε ἀπολύτως, διότι ἤμεθα καλῶς ἀνατεθραμμένα κοράσια, καὶ κάθε ἑσπέρας καὶ πρῶτ' τῇ προσφέρομεν τὸ μέτωπόν μας νὰ τὸ φιλήσῃ. Αὕτη δὲ ἦτο ἐκ τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων γυναικῶν, αἵτινες οὐδέποτε οὐδεμίαν προξενοῦν ταραχὴν, ἀλλὰ ζῶσι τόσον ἡσύχως, ὥστε μόλις ἐννοεῖ τις ὅτι ὑπάρχουν ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ἡ μήτηρ μας ἔμενε συχνὰ πλησίον τῆς καὶ συνωμίλει μετ' αὐτῆς, ἀλλ' ἡμεῖς μικρὰ κοράσια, φροντίζοντα μόνον περὶ τῶν παιγνιδίων μας, οὐδέποτε ἐσυλλογίσθημεν νὰ πράξωμεν ὡς ἡ μήτηρ μας.

Ἡ ἀδελφὴ μου Ἐλένη ἠσθένησεν. Ἦτο ἡ

νεωτέρα ἀπὸ ἡμᾶς τὰς τέσσαρας. Ἐπὶ πολὺν καιρὸν εὐρίσκετο εἰς κίνδυνον. Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἤμεθα ἐν μεγίστῃ ἀγωνίᾳ. Ὁ πατήρ μου καὶ ἡ μήτηρ μου ἠγρύπνουν πλησίον τῆς κλίνης τῆς ἀλληλοδιαδόχως· καὶ ἡ μάμμη μου ἠγρύπνει ἐπίσης, ἀλλ' οὐδέποτε ἐφάντασθην ὅτι εἶχεν ἀξίαν τινα ἢ πρᾶξις τῆς αὐτῆς, διότι αὕτη ἡ ἰδία εἶχεν εἰπεῖ ὅτι συχνὰ παρήρχοντο πολλαὶ ὥραι χωρὶς νὰ κοιμηθῇ. Τί παράδοξον λοιπὸν ἂν ἠγρύπνει πλησίον τῆς Ἐλένης; Ἐπὶ πολλὰς ἀκόμη ἡμέρας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔσκεπτόμην.

Ἐπὶ τέλους ὁ ἱατρός ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ ἀδελφὴ μου εὐρίσκετο ἐκτὸς κινδύνου καὶ ὅτι ἔμελλε νὰ γίνῃ καλὰ. Κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡ μάμμη, ἥτις εἶχεν ἀγρυπνήσει μέχρι τῆς πρωίας, ἐπανέλαβε τὴν συνήθη θέσιν τῆς ἐν τῷ δωματίῳ τῆς καὶ ἤρχισε πάλιν τὸ πλέξιμόν τῆς. Ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο, ἦτο ἤδη ἀργά· ὁ ἥλιος ἔδυεν εἰς τὸν ὀρίζοντα ἐν μέσῳ πορφυρῶν καὶ χρυσοειδῶν νεφῶν, καὶ τελευταῖαι τινες ἀκτῖνες αὐτοῦ ἐφώτιζον τὸ μέτωπον τῆς μάμμης.

Τότε μοι ἐφάνη, κατὰ πρῶτον, ὅποια ἦτο πραγματικῶς.

Πρὸ ὀλίγου εἶχεν εὐχαριστήσῃ τὸν Θεὸν διὰ τὴν εὐάρεστον τροπὴν τῆς ἀσθενείας τῆς ἐγγονῆς τῆς. Ἡ προσευχὴ τῆς ἐφαίνετο ὡς νὰ ἔμενεν ἀκόμη ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς. Τὸ ὠρολόγιον ἐκεῖτο ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς ἀνεστραμμένον ὡς νὰ μὴ τῇ ἔμενε τίποτε πλέον ν' ἀναγνώτῃ ἐντὸς αὐτοῦ, διότι τὰ ἱερὰ λόγια τοῦ βιβλίου εἶχον ἤδη πληρώσει τὴν ψυχὴν τῆς. Ἀπεκοιμήθη βλέπουσα τὴν καλὸν τῆς ἑσπέρας καὶ θαυμάζουσα τὸν Πλάστην ἐν τοῖς ἔργοις του, καταβεβλημένη ἐκ τοῦ κόπου, καὶ τῶν ἀγρυπνιῶν, τὰς ὁποίας ἐκουσίως ὑπέστη χάριν τῆς Ἐλένης.

Ὅλα ταῦτα τὰ εἶδον εἰς μίαν στιγμὴν καὶ ἐνῶ ὁ ἥλιος, ῥίπτων ἐπ' αὐτῆς τὰς τελευ-

ταίας του ἀκτῖνας, ἐφαίνετο ὡς νὰ μοι ἀνεκάλυπτε τὰς ἐνδομύχους σκέψεις τῆς, ἐνόησα ὅτι δὲν ἤμεθα ἀδιόφοροι πρὸς αὐτὴν, ὅπως εἶχον ὑποθέσει ἐν τῇ ἀνοήτῳ ἀπλότητί μου. Ἡ εὐχάριστος εἰδητὴς περὶ τῆς ἀναρώσεως τῆς ἀδελφῆς μου εἶχε λαμπρύνει τὸ πρόσωπον αὐτῆς διὰ τοῦ φωτὸς τῆς χαρᾶς τόσον πολὺ, ὅσον καὶ τὸ πρόσωπον τῆς μητρός μου. Ὡ! ὅχι, ἡ ἀγαπητὴ μας μάμμη δὲν ἦτο ἀδιόφορος πρὸς τὴν εὐτυχίαν μας, πρὸς τὴν χαρὰν μας, πρὸς ὅσα μᾶς ἐνδιέφερον· τοῦναντίον μᾶς ἠγάπα πολὺ, πολὺ!

Ὅταν ἡ μάμμη ἐξύπνησε, μᾶς εὔρε καὶ τὰς τρεῖς περίξ τοῦ ἀνακλίντρου τῆς, διότι εἶχον εἰπεῖ εἰς τὰς ἀδελφάς μου ὅτι εἶδον, καὶ συνεκινήθησαν καὶ αὐταί, καὶ συνεμερί-

σθησαν τὰς ἰδέας μου. Ἡ Φερηνίκη τὴν ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον ἐρωτῶσα αὐτὴν ἂν ἐκοιμήθη καλῶς. Ἡ Μαρριάνθη ἀνήγειρε τὴν μαλλίνην τολύπην τῆς (κουβάρι) ἢ ὁποῖα εἶχε κυλίσσει ἐπὶ τοῦ πατώματος, καὶ ἐνῶ τὴν περιετύλισσε, τῇ διηγήθη εὐθύμως τί συνέβη εἰς τὸ σχολεῖον. Καὶ ἐγώ, ἐγὼ ἐγονάτισα πλησίον τῶν ποδῶν τῆς, ἐτοίμη σχεδὸν νὰ κλαύσω ἀπὸ τὴν συγκίνησίν μου, καὶ ἔσφιγξα τὰ γόνατά τῆς εἰς τὸ στήθος μου, λέγουσα «Μάμμη μου, ὦ ἀγαπητὴ μου μάμμη!»

Οὐδὲν ἄλλο συνέβη· ἀλλ' ἔκτοτε τὰ πρὸς τὴν μάμμην μας αἰσθημάτων μας μετεβλήθησαν πολὺ, καὶ ἡ πρὸς αὐτὴν συμπεριφορὰ μας δὲν ἦτο ὅλα καὶ πρότερον. Ἐκτοτε ἠγνοήσαμεν τὴν μάμμην μας.

(Μίμησις)

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΙΝΕΣ ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΗΣ ΚΛΕΙΟΥΣ

Ἡ ἐνδεκαετής Κλειὼ κρατεῖ ἡμερολόγιον· ἐμιμήθη τὴν μεγαλειτέραν τῆς ἀδελφῆς, ὡς πᾶσαι αἱ μικραὶ ἀδελφαὶ μιμοῦνται τὰς μεγάλας· καθ' ἐκάστην ἑσπέραν γράφει ἐντὸς χρυσοδεμένου λευκώματος πῶς διήλθε τὴν ἡμέραν, σημειοῖ τὰς σπουδαιοτέρας τῆς πράξεις, περιγράφει τὰς ζωηρωτέρας τῆς ἐντυπώσεις.

Ἐλπίζω, ὅτι θέλω εὐχαριστήσῃ τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας καὶ τὰς ἀγαπητάς ἀναγνωστρίδας «τῆς Διαπλάσεως», μεταφέρων ἐνταῦθα σελίδας τινὰς ἐκ τοῦ ἡμερολογίου τούτου, ζητήσας πρότερον καὶ λαβὼν τὴν ἀδειαν τῆς Κλειοῦς.

«4 Ἰουλίου. — Αὔριον θὰ ἐξετασθῶ· πῶς κτυπᾷ ἡ καρδία μου! Ἄρᾳ γε θὰ ἐπιτύχω; ἡ μητέρα μοι εἶπε νὰ μὴ δειλιάσω· ὁ πατέρας μοι εἶπε ὅτι θὰ μοι προσφέρῃ ὠραῖον δῶρον, ἂν ἐπιτύχω.

«5 Ἰουλίου. — Ἐπῆγα πρῶτ' πρῶτ' εἰς τὸ σχολεῖον· ἐφόρουν λευκὴν στολὴν μὲ γαλανὰς ταινίας· τί πλῆθος! Ἐγένιν ἀγιασμός· ἡ διδασκάλισσά μου ἐξεφώνησεν ἓνα λόγον, ὁ ὁποῖος μοι ἐφάνη πολὺ μακρὸς, ἴσως διότι δὲν ἐνόησα τίποτε· τέλος πάντων ἤρχισαν αἱ ἐξετάσεις· ἐξητάσθην εἰς δύο μαθήματα· εἰ-

μαι βεβαία ὅτι ἔλαβα ἄριστα καὶ εἰς τὰ δύο· μοι εἶπον «εὔγε» καὶ με ἠρώτησαν τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπώνυμόν μου· τὰ εἶπον καὶ τὰ δύο ῥίψασα ἐν βλέμμα εἰς τὸν πατέρα μου, ὅστις ἐκάθητο ἐκεῖ πλησίον καὶ με ἔβλεπε χαμογελῶν. Ἐλαβα θάρρος· δὲν κτυπᾷ πλέον τόσον ἡ καρδία μου. Ὅταν ἐφεύγομεν ἡ Διευθύντρια ἐπλησίασεν εἰς τὴν μητέρα καὶ τῇ συνεχάρη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν μου. Ἡ μητέρα ἦτον ὅλη χαρά!

«6 Ἰουλίου. — Πόσον συνεκινήθη! Ἀπῆντησα ἐπιτυχῶς εἰς μίαν ἐρώτησιν καὶ ἡ διδασκάλισσα μ' ἐσύστησεν εἰς τοὺς παρευρισκομένους ὡς «ἐπιμελέστατον καὶ εὐφυέστατον κοράσιον». Διατί μοι ἤλθε νὰ κλαύσω, ἀφ' οὗ ἐπέταξα ἀπὸ τὴν χαρὰν μου; Καὶ σήμερον ἄλλα δύο ἄριστα. Καὶ το δῶρον; θὰ τὸ λάβω ἄρᾳ γε;

«7 Ἰουλίου. — Ἐπελείωσα· ἐξητάσθην εἰς ὅλα τὰ μαθήματα· τ' ἀποτελέσματα τῶν ἐξετάσεων θὰ γίνουν γνωστὰ τὴν Κυριακὴν· πῶς ἀνυπομονῶ! τὴν Κυριακὴν! πόσον ἀργὰ περὶ ὁ καιρὸς ὅταν περιμένωμεν! ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα εἶναι κατευχαριστημένοι· ἀλλὰ καὶ ἐγὼ εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου. . .

«8 'Ιουλίου. — Εἰς τὴν τράπεζαν ὁ πατέρας μοι λέγει μειδιῶν: Κλειώ, τώρα πρέπει νὰ διασκεδάσῃς ὀλίγον· εἰς ποῖον θέατρον θέλεις νὰ σὲ ὑπάγω, εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἢ εἰς τὸ Ἰταλικόν; — Καὶ εἰς τὰ δύο ἀπεκρίθη κοκκινήσασα ὀλίγον διὰ τὴν τόλμην μου: εἰς τὸ Ἑλληνικὸν νὰ ἴδω ὄραμα, καὶ εἰς τὸ Ἰταλικὸν ν' ἀκούσω μουσικὴν. Ἀπεφασίσθη νὰ ὑπάγωμεν αὐριον. ὦ! θὰ ὑπάγω εἰς τὸ θέατρον! εἶμαι τρελλή ἀπὸ τὴν χαρὰν μου.

«9 'Ιουλίου. — Πρὸ ὀλίγου ἐπεστρέψαμεν ἀπὸ τὸν «Ἀπόλλωνα» ὁ πατέρας, ἡ μητέρα κ' ἐγώ· εἶμαι καταμαγευμένη· τί θεῖον πρᾶγμα ἡ μουσικὴ! ὅλην μου τὴν ζωὴν μουσικὴν ν' ἀκούω δὲν θὰ τὴν βαρυνθῶ· ὅ,τι ἡσθάνθη δὲν ἡμπορῶ, δὲν ἡξέυρω λῆξεις διὰ νὰ τὸ ἐκρᾶσώ. Τέσσαρας, πέντε φορὰς ἐκλαυσα ὡς μωρόν. Ἀχ! νὰ ἡξευρα μουσικὴν. . . .

«10 'Ιουλίου. — Σήμερον δὲν ἐξῆλθα ἀπὸ τὴν οἰκίαν· μοι φαίνεται ὅτι ἐπέρασαν ἐξ ἡμερῶν ἀπὸ τὰς ἐξετάσεις μου καὶ μόλις ἐπέρασαν ἐξ ἡμέραι· ἀκόμη Παρασκευὴ! θὰ ἔλθῃ ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὴ ἡ Κυριακὴ; αὐριον θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὰ «Ὀλύμπια» ὅπου θὰ παρασταθῇ ἡ Βαβυλωνία.

«11 'Ιουλίου. — Ἀνεχωρήσαμεν καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὰς 8 ἀπὸ τὴν οἰκίαν· ἡ παράστασις θ' ἀρχίσῃ εἰς τὰς 9· εἰς τὸν δρόμον ὁ πατήρ μου μὲ κρατεῖ ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ μοι ἐξηγεῖ τί θὰ εἴπῃ θέατρον, καὶ ποῖος εἶναι ὁ προορισμὸς του, μοι λέγει ὅτι εἶναι δεύτερον σχολεῖον· διότι εἰς τὸ θέατρον βλέπομεν, λέγει, μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μας ὡς νὰ ἦσαν ζωντανὰ καὶ πραγματικά, τὰ παραδείγματα τῶν καλῶν καὶ τῶν κακῶν, καὶ βλέπομεν τοὺς καλοὺς νὰ θριαμβεύουν, τοὺς κακοὺς νὰ τιμωρῶνται καὶ τοὺς ἀνοήτους νὰ γίνονται καταγέλαστοι. Ἀς εἶνε! ἀργότερα θὰ τὰ μάθω καλλιτέρα αὐτά. Ἦρχισε νὰ παίξῃ ἡ μουσικὴ ὅλοι εἶνε εἰς τὰς θέσεις των· κ' ἐγὼ βλέπω, βλέπω, βλέπω, καὶ ἀκούω, ἀκούω, ἀκούω. Εἰς τὰ «Ὀλύμπια» ἄλλο πάλιν! ἐγέλασα ἐξεκαρδίσθη ἀπὸ τοὺς γέλωτας· καὶ ἦτο νὰ μὴ γελάσῃ καὶ οἱ ἄλλοι· ἐκεῖνος ὁ Ἀνατολίτης μὲ τὰ τούρκικα ἑλληνικά του, ὁ Ἀρβανίτης μὲ τὴν κουμπού-

ρα του, ὁ Κρητικὸς μὲ τὰ πρόβατά του, ὁ Χιώτης μὲ τὰ χιώτικά του, ὁ Κεφαλλὴν μὲ τὸ πηρομὴ σου, ἀντὶ νὰ εἴπῃ: πῶς ὀνομάζεσαι! καὶ ὁ Σχολαστικὸς μὲ ταῖς ἑλληνικούραις του!

ὦ . . . ἔως αὐτὴν τὴν στιγμὴν γελῶ· καὶ ὅμως ὁ πατέρας ὁμιλῶν μὲ ἐνὰ ἄλλον κύριον ὁ ὁποῖος ἐκάθητο πλησίον του εἶπεν, ὅτι ἡ κωμωδία αὐτὴ εἶναι θλιβερά κατὰ βάθος, διότι δεικνύει εἰς ποῖαν κατάστασιν ἡύρισκόμεθα ὅταν ἡμεθα ὑποδουλωμένοι. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε ὅτι δὲν ἐνόουν ὅλα ὅσα ἔλεγον. Ὅταν ἀκούω καὶ ὁμιλοῦν σπουδαῖα, τότε ἐννοῶ ὅτι ἀκόμη τίποτε δὲν ἡξέυρω. . . . μὲ ὅλα μου τὰ ἄριστα. Τέλος πάντων! αὐριον ἐξημερώνη Κυριακὴ.

«12 'Ιουλίου. — Ἡρίστευσα! ἡρίστευσα! τί χαρὰ, τί χαρὰ! μοι ἔρχεται νὰ τρέξω, νὰ περῶ, νὰ χορεύσω, νὰ φωνάξω. Μοι ἔρχεται νὰ τρέξω νὰ κρεμασθῶ εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ πατέρα. Μοι ἔρχεται νὰ ὀρμήσω εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς μητέρας νὰ λάβω τὸ πρόσωπόν της μεταξὺ τῶν χειρῶν μου καὶ νὰ τὴν φιλήσω ἀπ' ἐδῶ, καὶ νὰ τὴν φιλήσω ἀπ' ἐκεῖ καὶ νὰ τὴν φιλήσω, καὶ νὰ τὴν φιλήσω καὶ νὰ τὴν παραχαλίσω. Ἡρίστευσα! Τὸ δειλινὸν ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μας ἡ φίλη μου Εὐρήνη· ἐφαίνετο καταλυπημένη· ἦλθε πλησίον μου μὲ δακρυσμένους ὀφθαλμούς καὶ μοι λέγει μὲ τρέμουσαν φωνήν: Κλειώ, Κλειώ, εἶμαι πολλὸ δυστυχὴς. — Διατί; τί ἔχεις; τῇ λέγω. — Ἀπέτυχα εἰς τὰς ἐξετάσεις, ἔμεινα εἰς τὴν ἰδίαν τάξιν. . . . Καϋμένη Εὐρήνη, ἦσο τόσον καιρὸν ἀσθενής. — Αὐτὸ ἐλαφρύνει ὀλίγον τὴν καρδίαν μου· ἀλλ' ὅταν εἶδα, Κλειώ, ὅλους τοὺς ἄλλους γονεῖς νὰ φεύγουν κατευχαριστημένοι ἀπὸ τὰ κοράσια των, καὶ ἐσκέφθην ὅτι ἐγὼ μόνῃ δὲν ἐπροξένησα αὐτὴν τὴν χαρὰν εἰς τοὺς γονεῖς μου, ὅταν εἶδα ὅτι δὲν ἐφεύγαν καὶ οἱ γονεῖς μου εὐτυχεῖς, ἡσθάνθη τόσῃ λύπην, τόσῃ λύπην, ὥστε μ' ἐπῆραν τὰ δάκρυα. Ἀλλὰ θὰ μελετήσω, θὰ μελετήσω πολὺ καὶ θὰ δώσω ἐξετάσεις. — Ἡ καϋμένη ἡ Εὐρήνη! τί φιλότιμόν κοράσιον· ἀλλὰ ἡσθάνησε· πόσον τὴν λυποῦμαι, τὴν ἐφίλησα, τὴν ἐπαρηγόρησα, ἐσπόγγισα τὰ δάκρυά της. Ἐπειδὴ τὴν περνῶ δύο τάξεις θὰ τὴν βοη-

θήσω ὅσον ἡμπορῶ . . . Μὲ φωνάζουν νομίζω· ἔρχομαι . . . εἰν' ὁ πατέρας . . . ἂ! τί εἰν' αὐτό; — Μαντεύσατέ το. — Τὸ δῶρόν μου; ἂ! . . . Μία ὥραία ἐργοθήκη μὲ κατηρὲ κόκκινον ἐστρωμένη, μὲ τὸ ψαλιδάκι της, τὴν

βελονοθήκην της, τὴν δακτυλῆθραν της . . . καὶ τὸ ἄλλο τί εἶνε; ὦ! ἐν λεύκωμα! . . . ὦ! Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ.

Ἐυχαριστήθησαν ἅρά γε καὶ οἱ μικραὶ μου ἀναγνώστρια; Αἰμυλῖος Εἰμαρμένος

ΜΙΚΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΥΠΟ

ΑΛ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

ΠΑΙΔΑΚΙ

Ἐστὸ μικρὸ του κρεβατάκι
Πλαγιασμένο τὸ παιδάκι·
Τὸ παιδάκι κάμνει νάνα·
Τὸ προσέχ' ἡ παραμάν.

ΑΡΝΑΚΙ

Ἄσπρο, ἄσπρο παχουλό,
Εὐμορφο ἀρνάκι,
Ἐλα σὲ παρακαλῶ
Ἐστὸ μικρὸ παιδάκι.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΛΑΓΟΥ

ΜΟΛΟΓΩ ὅτι εἶμαι τὸ δειλότερον ἐξ ὅλων τῶν ζώων τοῦ κόσμου, καὶ γνωρίζω ὅτι σεῖς οἱ ἄνθρωποι — μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶδον πολλοὺς καὶ ἐμοῦ δειλοτέρους — ὁσάκις

θέλετε νὰ χαρακτηρήσητε κανένα ὡς δειλὸν λέγετε: φοβεῖται ὡς λαγός.

Ἀλλὰ πῶς θέλεται νὰ μὴ εἶμαι δειλός, πῶς θέλετε νὰ μὴ φοβῶμαι καὶ ὅταν ἀκόμη ἀκούω τὸν ἄνεμον συρίζοντα ἐντὸς τῶν καλαμώνων, πῶς θέλετε νὰ μὴ μοι προσεῖνῃ ῥίγος καὶ αὐτὸς ὁ δοῦπος τῶν ἀποχωριζομένων ἀπὸ τῶν δένδρων καρπῶν καὶ πιπτόντων ἐπὶ τῆς γῆς, ἀφοῦ οὐδὲν ἄλλο ὄπλον ἔχω, ἐκτὸς τῆς φυγῆς, διὰ νὰ ἀμύνωμαι, ὁσάκις καταδιώκομαι ὑπὸ τῶν κυνηγῶν καὶ ὑπὸ τῶν κυνῶν των, ὁσάκις κινδυνεύω νὰ συλληφθῶ ζῶν ὑπὸ τῶν λύκων καὶ τῶν ἀλωπεκῶν;

Ἐχω τρόπον τέσσαρας ἰσχυροὺς καὶ ὀξεῖς ὀδόντας, ὅπως καὶ ὅλα τὰ ἄλλα ζῶα, μὲ τὰ ὁποῖα εἶμαι συγγενῆς διότι ἀνήκομεν εἰς τὴν

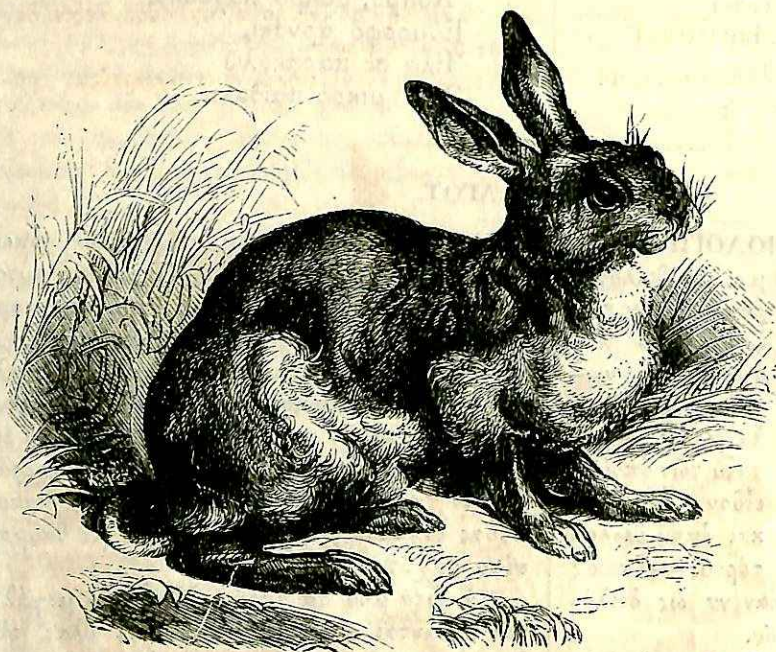
αὐτὴν οἰκογένειαν, τῶν τραυτικῶν, ὅπως τὴν ἀποκαλεῖτε, ἀλλὰ οἱ ὀδόντες μας αὐτοὶ εἶνε κατάλληλοι· μόνον νὰ κόπτουν τοὺς καρποὺς τῶν δένδρων, τὰ φύλλα, τοὺς φλοιούς καὶ τὰς ῥίζας, μὲ τὰ ὁποῖα τρεφόμεθα, ἀλλ' ὄχι καὶ διὰ νὰ χρησιμεύουν ὡς ὄπλον ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν μας. Ἀλλοίμονον λοιπὸν εἰς ἐμέ, ἂν, ἐστερημένος τῆς ἰσχύος πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς ζωῆς μου, δὲν εἶχον τοῦλάχιστον πόδας ἰσχυροὺς, ὥστε νὰ τρέχω μὲ θαυμασίαν ταχύτητα.

Τὰ ὠτά μου τὰ ὁποῖα εἶνε τόσο μεγάλα καὶ δύνανται νὰ στρέφονται καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, διὰ νὰ ἀκούωσιν ἀπὸ πολὺ μακρὰν καὶ τὸν ἐλάχιστον κρότον, προσέτι δὲ καὶ ἡ κατασκευὴ τῶν ποδῶν μου ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ἐπλάσθη νὰ φεύγω καὶ ὄχι ν' ἀντιμετωπίζω τὸν κίνδυνον· οἱ ὀπίσθιοι πόδες μου εἶνε μεγαλείτεροι καὶ ἰσχυρότεροι τῶν ἐμπροσθίων, καὶ δύναμαι διὰ σκιρτημάτων νὰ διευκολύνω τὴν φυγὴν μου.

Τὰς περισσοτέρας ὁμῶς φορὰς σώζομαι ἀπὸ τῶν σφαιρῶν τῶν κυνηγῶν διὰ τῆς πυγνρίας μου· ἐνῶ τρέχω καταδιωκόμενος κάμνω διαφόρους ἐλιγμούς, ὥστε νὰ μὴ κατορθῶναι εὐκόλως ὁ κυνηγὸς νὰ μὲ σκοπέυσῃ· καὶ, ἂν, τυχὸν εὑρεθῇ ἐμπρὸς μου

ποταμός τις, ἡ λίμνη, ἡ ῥύαξ, ῥίπτομαι ἐντὸς τοῦ ὕδατος, καὶ κολυμβῶν — διότι εἶμαι ἄριστος κολυμβητής — καταφεύγω εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην καὶ κρύπτομαι ἐντὸς τῶν καλαμώνων, ἢ τῶν θάμνων. Δέγουσι μάλιστα ὅτι ἄλλοι λαγοί, πονηρότεροι ἐμοῦ, πηδῶσιν ἐπὶ γεγηρακῶτων δένδρων καὶ κρύπτονται ἐπὶ τῶν πυκνοφύλλων κλάδων των, ἐνῷ οἱ κύνες καὶ οἱ κυνηγοὶ ζητοῦσι νὰ ἀνεύρωσι τὰ ἔχνη των ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Σὰς ἐξομολογοῦμαι ταῦτα τόσον ἐλευθέ-

Ὁ Λαγός.

ρως, διότι ἤξεύρω ὅτι ἔχετε εὐγενῆ αἰσθη-
ματα σεῖς οἱ μικροὶ φίλοι « τῆς Διαπλά-
σεως » καὶ δὲν θὰ καταδεχθῆτέ ποτε νὰ ἐγεί-
ρητε φονικὸν ὄπλον ἐναντίον μου, ὅσον δε-
λεαστικὸν καὶ ἂν εἴνε τὸ γλυκύτατον καὶ νο-
στιμότατον κρέας μου μαγειρευμένον. Σὰς
στέλλω μάλιστα καὶ τὴν φωτογραφίαν μου,
διὰ νὰ μὲ γνωρίζετε, ὅσάκις τύχη νὰ μὲ
συναντήσητε.

Ὁμοιάζω κατὰ τὸ σῶμα καὶ τὴν μορφήν
μὲ τὸν γνωστὸν σας ἐξαδέλφον μου Κόνι-
κλον· διαφέρομεν μόνον κατὰ τὸ βάδισμα,

ἐκεῖνος βαδίζει διὰ σκιρτημάτων, ἐνῷ ἐγὼ
βηματίζω.

Τὸ χρῶμα τοῦ τριχώματός μας δὲν ἀπο-
τελεῖ οὐσιῶδες γνώρισμα, διότι ναι μὲν ἐγὼ
συνήθως εἶμαι φαίδιχρους, ἐνῷ οἱ κόνικλοι
εἶνε καὶ λευκοὶ καὶ μέλανες καὶ διαφόρων ἄλ-
λων χρωμάτων, ἀλλὰ καὶ λαγούς δύνασθε
νὰ εὕρητε λευκοὺς εἰς τὰ βόρεια μέρη.

Ἡ κυριώτερα ὁμῶς διαφορὰ μεταξὺ ἐμοῦ
καὶ τοῦ ἐξαδέλφου μου κόνικλου συνίσταται
εἰς ἄλλο τι. Πάντες γνωρίζετε, ὅτι ὁ κόνι-
κλος κατασκευάζει φωλεὰν σκάπτων ὑπὸ τὸ
ἔδαφος τρύπας εὐρυχώ-
ρους, ἐν εἶδει ὑπονό-
μων, ἐντὸς τῶν ὁποίων
ἐνδιαιτᾷται καὶ ἀνατρέ-
φει τὰ τέκνα του, ἐνῷ
ἐγὼ δὲν σκάπτω φω-
λεάς· εἶμαι ἀνέστιος·
καταφεύγω ὅπου νομί-
ζω ὅτι δύναμαι νὰ εἶ-
μαι ἀσφαλής· ἔχω συ-
νήθως τὴν κοίτην μου
μεταξὺ δύο αὐλακίων,
ἢ παρὰ τὰς ῥίζας πεπυ-
κνωμένων σπάρτων· ἐ-
κεῖ διέρχομαι ὅλην τὴν
ἡμέραν, κοιμώμενος μὲ
τὰ ὦτα τεταμένα καὶ
μὲ τοὺς ὀφθαλμούς ἀ-
νοικτούς· φαντασθῆτε τί
ἀναπαυτικὸν ὕπνον κά-
μνω! Ὡ! εἶνε ἀθλία
νόσος ἡ δειλία!

Τὴν νύκτα, προστα-
τευόμενος ὑπὸ τοῦ σκότους, μόλος τολμῶ
νὰ ἐξέλθω εἰς ἀναζήτησιν τροφῆς. Ἀλλὰ,
καὶ ῥοκανίζων ἔτι τὰς προσφιλεῖς μου ῥί-
ζας, περιστρέφω ἀδιακόπως μετ' ἀνησυχίας
τὰ ὦτα καὶ τοὺς ὀφθαλμούς, ἔτοιμος νὰ
τραπῶ εἰς φυγὴν εὐθὺς ἅμα ἀκούσω μακρό-
θεν τὸν ψίθυρον τῶν σειομένων ὑπὸ τῆς ἐσπε-
ρινῆς αὖρας φύλλων, ἢ διακρίνω τὴν σαλευο-
μένην σκιὰν τῶν κλονουμένων ὑπὸ τοῦ ἀνέ-
μου δένδρων.

Ἡ ἡμέρα ἤρχισε νὰ υποφώσκη καὶ πρέπει
νὰ ἀποχωρήσω εἰς τὴν κοίτην μου, διὰ νὰ

ἀναπαυθῶ μετὰ τῆς συζύγου μου καὶ τῶν τεσ-
σάρων τέκνων μου.

Δύω λέξεις ἀκόμη. Ἐπειδὴ ἀνεμνήσθην
τῆς συζύγου μου, σὰς λέγω ὅτι κατὰ μήνα
ἢ ἀξιαγάπητος αὐτῇ κυρία τίκτει δύο ἕως
τέσσαρας λαγιδεῖς, καὶ διὰ τοῦτο δὲν κα-
τορθοῦσι ποτὲ νὰ ἐξαφανίσωσι τὸ γένος μου
οἱ τόσοι ἐχθροί μου, οἵτινες καθ' ἑκάστην
μᾶς ἀποδεκατίζουν.

Ἔρρωσθε! ΟΙΚΥΠΟΥΣ ΦΟΒΗΣΙΑΡΗΣ

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς

ΣΟΦΙΑ

Ο ΟΔΟΝΤΟΠΟΝΟΣ ΤΟΥ ΦΙΛΙΠΠΟΥ

Ὡ! συμφορὰ ποῦ εὗρηκε τὸν δυστυχῆ Φί-
λιππον! ἔχει ἓνα ὀδοντόπονον. ἓνα ὀδοντό-
πονον τόσον τρομερόν, ὥστε ἀπὸ τὸν πο-
λὺν πόνον νομίζει ὅτι θὰ σπάσουν οἱ
μήνιγγές του.

Παρατηρήσατέ τον πῶς ἐκά-
θησεν εἰς τὴν καθέκλαν του,
ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ φωτο-
γραφηθῇ· ἀλλὰ διόλου βε-
βαίως δὲν εἶναι κατάλληλος
διὰ φωτογραφίαν, εἰς
τοιαύτην γελοῖαν κατὰ-
στασιν εὐρισκόμενος·
μὲ δύο περικνημίδας
καὶ ἐν ὑπόδημα, μὲ τρυ-
πημένον πανταλόνι, μὲ
καταιβάσμένα μοῦτρα,
μὲ ἐν προσκεφαλάκι εἰς
τὴν ἀριστερὰν παρειάν,
καὶ ἐν μανδύλιον περὶ
τὴν κεφαλὴν, τὸ ὅποῖον
μάλιστα πρὸς τὸ ἀρι-
στερόν μέρος ἰδιοτρό-
πως μεταβάλλεται εἰς
ὥτιον λαγοῦ.

Ὡχ! πῶς πονεῖ!

Οὐφ! καὶ πῶς στε-
νοχωρεῖται! μίαν ὁλό-
κληρον ἡμέραν οὔτε
βῆμα δὲν ἔκαμεν ἐκ-
τός τοῦ δωματίου του,
αὐτός ὁ ἄλλοτε το-

σον εὐκίνητος, τόσον ζωηρός. Ἀληθῶς τρομε-
ρότερον πρᾶγμα ἀπὸ τὸν πόνον δὲν ὑπάρχει.
Ἰδέτε τον πῶς ἐξάρωσεν εἰς τὴν καθέκλαν
του, ὡς γεροντάκι καὶ μᾶς παρατηρεῖ θλι-
βερά, θλιβερά.

Πῶς πλήττει! πῶς πλήττει! καὶ νὰ μὴν
ἔρχεται κύνεις νὰ τοῦ κρατήσῃ συντροφίαν!
ἡ μήτηρ του δὲν δύναται νὰ μένη πλησίον
του, διότι μένει διαρκῶς πλησίον τῆς κοιτί-
δος τοῦ ἀσθενοῦς μικροῦ του ἀδελφοῦ· εἶνε τὸ
κυνάριον θὰ μοι εἰπῇτε. Μάλιστα, ἀλλ' εἶνε
τόσον εὐαίσθητον καὶ ἐλυπήθη τόσον κατὰ-
καρδα διὰ τὸ πάθημα τοῦ μικροῦ του κυρίου,
ὥστε ἀπὸ τὴν συγκίνησίν του οὐδὲ λέξιν δὲν
δύναται ν' ἀρθρώσῃ.

Στενοχωρεῖται πολὺ, στενοχωρεῖται τρο-

μερά, στενοχωρείται φοικτά! Πώς θα πα-
ρέλθῃ ἡ στενοχωρία του; ἂν ἀνεγίνωσκε κά-
νεν βιβλίον; βέβαια· ἀπλόνει τὴν χεῖρά του
εἰς τὴν σάκκαν του, καὶ λαμβάνει τὸ ἀγα-
πητότερόν του βιβλίον, τὴν *Φυσικὴν ἱστο-
ρίαν*· ἀλλὰ μόλις τὸ ἀνοίγει, ἀπὸ τὸν σφο-
δρὸν πόνον τοῦ ὁδόντος του νομίζει ὅτι οἱ
ὀφθαλμοὶ του ἐκπέμπουν ἀστράπας, καὶ τῷ
φαίνεται ὅτι ὅλα ἐκεῖνα τὰ γράμματα μετε-
βλήθησαν εἰς ὁδόντας χορεύοντας, πηδώντας
ἐπὶ τῶν σελίδων τοῦ βιβλίου. Τὸ κλείει ἀμέ-
σως, θέτει τὰς χεῖρας του ὀπισθὲν του καὶ
σκέπτεται.

Σκέπτεται ὅτι χθὲς καὶ προχθὲς καὶ ὅλας
σχεδὸν τὰς ἡμέρας τοιαύτην ὥραν εἶχεν ἤδη
ἐπιστρέφει μὲ τὴν σάκκαν εἰς τὸ πλευρὸν
ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ἔτρωγε καὶ τι ταχέως,
καὶ ἔπειτα κατὰβαινε εἰς τὸν κήπὸν των καὶ
ἔπαιζε, καὶ ἔτρεχε καὶ ἐπῆδα ραιδρός, καὶ
ἦτον εὐτυχής, πρὸ πάντων μάλιστα ὅτε εἶ-
χεν εἰπεῖ καλὰ τὸ μάθημά του καὶ εἶχε λά-
βει καὶ καλοὺς βαθμούς.

Καὶ τώρα; ἔλαβε τόσας ἀπουσίας, ἔχασε
τόσα μαθήματα, καὶ μένει ἐκεῖ ὡς νὰ ἦτο
καρφωμένος ἐπὶ τῆς καθέκλας βογγῶν καὶ
στενάζων. Διατί; διατί;

Ἄ! ἀντὶ νὰ σκέπτηται τώρα ὅτε εἶνε ἀρ-
γά, ἂν ἐσκέπτετο ὅταν ἔπρεπε!...

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην σφοδρότερος
τοῦ ὁδόντος του πόνος τὸν ἠνάγκασε ν' ἀφήσῃ
τὰς θλιβεράς του σκέψεις, νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὴν
θέσιν του, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν παρακειμένην
τράπεζαν καὶ νὰ λάβῃ τὸ ἱατρικόν του.

Ἄν θέλετε δὲ ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ νὰ μά-
θετε διατί τῷ ἐπόνεσε ὁ ὁδὸς του, κύψατε
νὰ σᾶς τὸ εἶπω εἰς τὸ οὖς σας, διὰ νὰ μὴ τὸ

ἀκούσῃ πρὸς Θεοῦ! διότι εἶναι φιλοτιμότα-
τος καὶ προτιμᾷ νὰ τοῦ ἐξαγάγουν ὅλους τοὺς
ὁδόντας του παρὰ νὰ γίνουν γνωστὰ τὰ σφάλ-
ματά του, τὰ ὁποῖα, ἐννοεῖται, εἶνε σπάνια
καὶ τὰ διορθῶναι ἅμα τὰ ἐννοήσῃ.

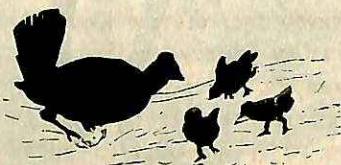
— Δοιπὸν, πλησιέστερα ἀκόμη, πλησιέ-
στερα τὰ ὠτά σας. Χθὲς τὸ ἐσπέρως ἦτον
ὑπερβολικὴ θερμότης καὶ ὁ Φίλιππος δὲν ἤ-
θελε νὰ κοιμηθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν του — θὰ
κοιμηθῶ εἰς τὸν ἐξώστην! λέγει πρὸς τὴν
μητέρα του. — Θὰ κρυώσῃ! τῷ λέγει ἡ μή-
τηρ του. — Δὲν θὰ κρυώσω, τῇ ἀπαντᾷ ὁ
Φίλιππος. — Ἀκουσε τί σοῦ λέγω ἐγώ, τῷ
λέγει ἡ μήτηρ του. — Δὲν ἀκούω τίποτε λέ-
γει ὁ Φίλιππος. — Θὰ ἰδῇς, λέγει ἡ μήτηρ
του. — Σὺ θὰ ἰδῇς, λέγει ὁ Φίλιππος καὶ κοι-
μᾶται εἰς τὸν ἐξώστην.

Ὁ ἐξώστης των δὲν ἔχει στέγην· περὶ τὰ
μεσάνυχτα ὁ καιρὸς μετεβλήθη· ἤρχισε νὰ
πνέῃ ἄνεμος, ἔπειτα δ' ἤρχισε νὰ πίπτῃ καὶ
λεπτὴ βροχή. Ἀλλ' ὁ Φίλιππος ἐκοιμᾶτο
περὶ τὸ γλυκοχάραγμα ἐξύπνησεν αἰφνίς, κα-
ταληφθεὶς ὑπὸ ψύχους, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε
νὰ εἴπῃ τίποτε, οὔτε ἐν κάλυμμα νὰ ζητήσῃ·
ἀπεκοιμήθη καὶ πάλιν καὶ ἐξύπνησε τὸ πρωῒ,
μὴ δυνάμενος νὰ κινήσῃ τὰ μέλη του, καὶ μὲ
τρομερὸν ὁδοντόπονον.

Ἐννοεῖται ὅτι τὸ πείσμά του ἐθεραπεύθη
— καὶ διὰ παντός — πρὶν ἀκόμη θεραπευθῇ
ὁ ὁδοντόπονός του· ἐν μέσῳ δὲ τῶν σκέψεων
του σκέπτεται ὅτι θὰ ἔπραττε πολὺ καλὰ
ἂν ἤκουε τί τῷ ἔλεγεν ἡ μήτηρ του. Ἀλλὰ
μίαν χάριν θὰ σᾶς θερμοπαρακαλέσω· ἂν τὸν
συναντήσητε καθ' ὁδὸν νὰ μὴ δεῖξητε ὅτι ἡ-
ξεύρετε τὴν ἱστορίαν τοῦ ὁδοντοπόνου του· θὰ
μὲ ὑποχρεώσητε!

ΑΙ—ΕΙ.

Ο ΠΕΡΙΗΓΗΤΗΣ ΚΟΝΤΟΟΥΡΗΣ

ἰστάμενον ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐνὸς λόφου· πόσον
ὁ κόσμος εἶναι μέγας καὶ ὠραίος! καὶ πόσον

«Κιουί! κιουί!
ἐφώναζε μετὰ
θαυμασμοῦ ὁ
Κοντοούρης, τὸ
ὄρνιθοπούλι, τὸ
ὁποῖον βλέπετε

καλὰ ἔπραξα καὶ ἐδραπέτευσα ἀπὸ τὸν ὀρ-
νιθῶνα (που ἐστενοχωρούμην τόσον πολὺ!
Κιουί! κιουί!

«Ἡ μήτηρ μου μοὶ ἔλεγε πάντοτε ὡς καὶ εἰς
τοὺς ἀδελφούς μου:—Μὴ ἀπομακρύνεσθε, διότι
ἐὰν ἀπομακρυνθῇτε, θὰ σᾶς φάγῃ ἡ ἀλώπηξ.

«Οἱ γονεῖς ἀκαταπαύστως συμβουλεύουν.
Ὡσὰν νὰ μὴν ἡξεύρουν νὰ φέρωνται καὶ τὰ

παιδιά! Ἰδοὺ ἐγὼ δύο ὥρας σχεδὸν τρέχω
καὶ δὲν συνήντησα ἀκόμη τὴν ἀλώπεκα.

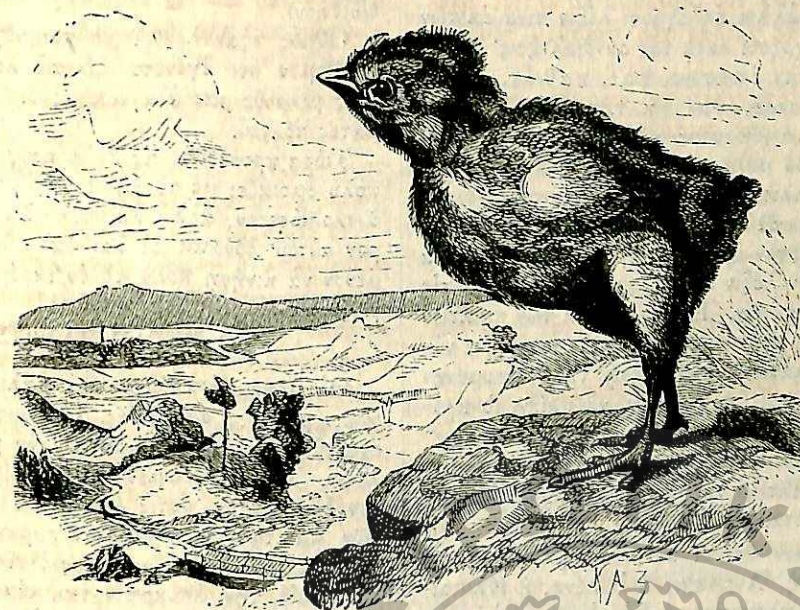
«Δὲν θὰ τὴν συναντήσω ποτέ, τὸ ἡξεύρω
πολὺ καλὰ, διότι δὲν ὑπάρχουν ἀλώπεκες.
Ὅσα λέγουν αἱ μητέρες εἰς τὰ παιδιά των
καὶ αἱ ὀρνιθες εἰς τὰ ὀρνιθοπούλια των εἶνε
παραμύθια. Κιουί! Κιουί!

«Ὡ! πρέπει νὰ εἶνε ἀργὰ τώρα! τὸ αἰ-
σθάνομαι ἀπὸ τὴν πείνάν μου. Ἐπεθύμουν

ὅταν ἔφθασεν ἡ ἐσπέρα τὸν κατέλαβεν ἀνη-
συχία.

— Κιουί! κιουί! τί ζῶν εἶνε αὐτό, τὸ
ὁποῖον βλέπω ἐκεῖ κάτω; Μήπως εἶνε ἡ ἀλώ-
πηξ; Ὡ! ναί! αὐτὴ εἶνε, εἶμαι βέβαιος. Ποῦ
νὰ κρυφθῶ;

— Κιουί! κιουί! ἀγαπητὴ μου μητέρα,
ποῦ εἶσαι νὰ θερμάνῃς τὸ ὀρνιθοπούλι σου,
νὰ τῷ δώσης νὰ φάγῃ καὶ νὰ τὸ σώσῃς ἀπὸ

Ὁ Περιηγητὴς Κοντοούρης.

πολὺ νὰ ἔτρωγα κανένα σκώληκα, ὡσὰν ἐκεῖ-
νους τοὺς ὁποίους ξεσκάπτει τόσον ὠραῖα ἡ
μητέρα! Ὡ! εἶνε πολὺ ἐπιδεξία ἡ μήτηρ
μου Ἀλεκτορίς. Μὲ τὸ ἄκρον τοῦ ῥάμφους
τῆς κτυπᾷ τὴν γῆν: Πίκ! πίκ! — Πίκ! πίκ!
Συνάζει πάντοτε κατὰ τί ὠφέλιμον, τὸ ὁποῖον
μᾶς μοιράζει. Ἐγὼ δὲν εὕρισκω τίποτε. Κιουί!
κιουί!»

Αὐτὰ ἔλεγεν ὁ Κοντοούρης. Ὅλην τὴν
ἡμέραν διέτρεξε τὸν τόπον ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ'
ἐκεῖ, ἐκπληττόμενος δι' ὅσα ἔβλεπεν. Ἐπεῖνα
μὲν ὀλίγον, ἀλλ' ἦτο τόσον εὐχαριστημένος
νὰ πηγαινοέρχεται κατὰ τὴν διάθεσίν του,
ὥστε ἐλησμόνησε τὴν πείνάν του! Ἐντούτοις

τὴν κακὴν ἀλώπεκα! Ὡ! πόσον δυσχερὲς
εἶναι διότι σὲ ἀφῆκα καὶ ἔφυγα, μητέρα, ἀγα-
πητὴ μου μητέρα, ἔλα νὰ με εὕρῃς, σὲ πα-
ρακαλῶ. Δὲν θὰ ἐξέλθω ποτέ πλέον ἀπὸ τὸν
ὀρνιθῶνα καὶ δὲν θὰ παρακούω ποτέ, ποτέ.
Κιουί! κιουί! — Κιουί! κιουί!

Ἡ μήτηρ Ἀλεκτορίς ἤκουσε τὰς φωνὰς
τοῦ δυστυχοῦς τέκνου τῆς, διότι ὁ Κοντοού-
ρης, ὁ ὁποῖος ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε τρέξει πολὺ,
δὲν ἦτο πολὺ μακράν. Ἐτρεξε λοιπὸν ἡ
μήτηρ καὶ τὸν ἐπανέφερον εἰς τὴν φωλεάν
του. Τῷ ἔδωκε νὰ φάγῃ ἡπλωσεν ἐπ' αὐτοῦ
τὰ θερμά πτερά τῆς, καὶ τὸ ὀρνιθοπούλι ἀπε-
κοιμήθη πολὺ εὐτυχὲς διότι ἐπανεῦρε τὴν
μητέρα του.

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ

ΠΑΙΓΝΙΑ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΑΝΤΙΣ

Τὸ παιγνίδιον τοῦτο ἀπαιτεῖ ἐτοιμότητα πνεύματος καὶ προσοχὴν εἰς τὰς ἀπαντήσεις. Συνίσταται εἰς τὸ νὰ μαντεύσῃ εἷς ἐκ τῶν παίζοντων λέξιν τινὰ κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον. Ἐκλέγεται διὰ κλήρου ὁ ὀφείλων νὰ μαντεύσῃ πρῶτος καὶ ἐξέρχεται τοῦ δωματίου, ἡ ἀπομακρύνεται εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν, ἐὰν τὸ παιγνίδιον γίνεται ἐν ὑπαίθρῳ. Οἱ ἄλλοι ἐκλέγουσι λέξιν τινὰ ἐκ τῶν συχναῖς ἐν χρῆσει κατὰ τὰς συνδιελξείας λόγου χάριν τὴν λέξιν ἐπίσης, καί, καθὼς, πολὺ, ἐάν, ὅχι, ἴσως, ναί, κ. τ. τ. Τὴν λέξιν δὲ τυχὴν ὀφείλει ἕκαστος τῶν παικτῶν, ἐρωτώμενος ὑπὸ τοῦ μέλλοντος νὰ τὴν μαντεύσῃ, νὰ τὴν παρεμβάλλῃ εἰς τὰς ἀποκρίσεις του.

Ὁ μάντις δὲ εἰσερχόμενος καὶ ἀποτείνων πρὸς ἕνα ἕκαστον ἀνὰ μίαν ἐρώτησιν, ὀφείλει νὰ προσέχῃ ποίαν λέξιν ἐπαναλαμβάνουσι πάντες εἰς τὰς ἀποκρίσεις των. Ἐκείνος δὲ ἐκ τῶν παικτῶν ὅστις διὰ τῆς ἀτέχνου ἀποκρίσεώς του δώσει νύξιν εἰς τὸν μάντιν νὰ ἐννοήσῃ τὴν ζητούμενην λέξιν, χάνει, καὶ ὑποχρεοῦται νὰ παῖξῃ τὸ πρόσωπον τοῦ μάντεως.

Μικρὸν παράδειγμα θὰ διευκολύνῃ τοὺς μικροὺς μας φίλους νὰ κατανοήσωσι τὸν τρόπον καθ' ὃν παίζεται τὸ παιγνίδιον τοῦτο.

ὑποθέσωμεν ὅτι οἱ παίζοντες εἶνε ἐπτά: ἡ Ἀγρὰυλος, ἡ Ἀσπασία, ἡ Ἐλένη, ἡ Κλυταιμνήστρα, ὁ Τηλέμαχος, ὁ Εὐρυδιάδης καὶ ὁ Σοφοκλῆς.

Ἀρχεται τὸ παιγνίδιον· ῥίπτεται κατὰ πρῶτον κλήρος καὶ ἐκλέγεται μάντις ἡ Ἐλένη πρῶτη, ἥτις καὶ ἐξέρχεται τοῦ δωματίου. Οἱ δὲ ἄλλοι ἐξ συσκέπτονται νὰ εὕρωσι λέξιν κατάλληλον.

ΑΣΠ. Ποίαν λέξιν νὰ βάλωμεν;

ΚΛΥΤ. Τὴν λέξιν φίλια, ἢ τὴν λέξιν φόβος.

ΕΥΡ. Ὁχι, ὅχι· θὰ εἶνε εὐκολον νὰ τὴν μαντεύσῃ ὅς λάθωμεν τὴν λέξιν πολὺ.

ΟΛΟΙ ΟΜΟΥ. Ναί, ναί, πολὺ. Ἐλθέ, Ἐλένη. (Ἡ Ἐλένη εἰσέρχεται).

ΕΛ. Ἐξήλθες περίπατον χθές, Ἀσπασία;

ΑΣΠ. Μάλιστα, καὶ ἦτο πολὺ εὐχάριστος ὁ περίπατος, διότι ἦτο πανσέληνος.

ΕΛ. Τηλέμαχε, σοὶ ἀρέσκουν τὰ ροδάκινα;

ΤΗΛ. Βεβαίως· ἀλλὰ καὶ τὰ σταφύλια μοὶ ἀρέσκουν πολὺ περισσότερον.

ΕΛ. Τί βιβλίον ἔχεις αὐτοῦ, Ἀγρὰυλος;

ΑΓΡ. Τὰς «Παιδικὰς Σελίδας» εἶνε πολὺ ὠραῖον καὶ κομψὸν βιβλίον.

ΕΛ. Διατί δὲν εἶσαι κτενισμένος, Σοφοκλῆ;

ΣΟΦ. Ἐγὼ δὲν εἶμαι κτενισμένος; ἀπατάσται, κυρία μου, πολὺ.

ΕΛ. Δὲν ἐρωτῶ πλέον· εἶναι ἡ λέξις πολὺ. Μ' ἔκαμεν ὁ Σοφοκλῆς νὰ τὴν μαντεύσω.

(Ὁ Σοφοκλῆς ἔχασε καὶ ἐγείρεται διὰ νὰ παῖξῃ τὸ πρόσωπον τοῦ μάντεως, ἡ δὲ Ἐλένη καταλαμβάνει τὴν θέσιν του).

Οὕτως ἐξακολουθεῖ τὸ παιγνίδιον τὸ ὁποῖον νομίζομεν ὅτι ἐγένετο ἀρκετὰ καταληπτὸν εἰς τοὺς μικροὺς μας ἀναγνώστας διὰ τοῦ παραδείγματος τούτου.

Τώρα προσέξατε εἰς ἄλλο παίγνιον, τὸ ὁποῖον πολὺ ὁμοιάζει μὲ τὸ πρῶτον, ἀλλ' εἶναι ὀλίγον δυσκολώτερον, ἀλλὰ καὶ πολὺ διασκεδαστικώτερον αὐτοῦ· δύναται δὲ καὶ ὑπὸ μεγάλων παιζόμενον νὰ κινήσῃ πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον των. Ὄνομάζεται:

Ο ΜΕΓΑΣ ΜΑΝΤΙΣ

Θὰ μεταχειρισθῶμεν καὶ πάλιν παράδειγμα χάριν μειζονος σαφηνείας. Πρόκειται ἐπίσης καὶ ἐνταῦθα εἷς ἐκ τῶν παικτῶν νὰ μαντεύσῃ μίαν λέξιν. Ἀς ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ κλήρος ἔπεσεν εἰς τὸν Εὐρυδιάδην, ὅστις ἐξέρχεται. Τότε ἕκαστος τῶν παικτῶν δίδει εἰς τὸν παρακαθήμενόν του μίαν λέξιν, τὴν ὁποίαν οὗτος ὀφείλει νὰ παρεμβάλλῃ εἰς τὴν ἀπόκρισίν του, οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ ἐρώτησις, ἣν ὁ μάντις θὰ τῷ ἀποτείνῃ.

ΕΛ. Τηλέμαχε σοὶ δίδω τὴν λέξιν φλόξ.

ΤΗΛ. Καὶ ἐγὼ δίδω εἰς τὴν Ἀγρὰυλον τὴν λέξιν «Διάπλασις» ἐπεὶ δὴ ἤξεύρω ὅτι τὴν ἀγαπᾷ πολὺ.

ΑΓΡ. Ἐγὼ δίδω εἰς τὴν Ἀσπασίαν τὴν λέξιν σελήνη.

ΑΣΠ. Ἐγὼ δίδω εἰς τὴν Κλυταιμνήστραν τὴν λέξιν κήπος.

ΚΛΥΤ. Ἐγὼ δίδω εἰς τὸν Σοφοκλῆ τὴν λέξιν ἄσμα.

ΣΟΦ. Καὶ ἐγὼ δίδω εἰς τὴν Ἐλένη τὴν λέξιν ἀτμόπλοιο.

(Ἡ Ἐλένη προσκαλεῖ τὸν Εὐρυδιάδην νὰ εἰσέλθῃ).

ΕΥΡ. (εἰσελθὼν). Ἐλένη, ἔλαβες ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν μητέρα σου καὶ ἀπὸ τὸν ἀδελφόν σου;

ΕΛ. Μάλιστα. Καὶ μοὶ γράφουν ὅτι ὅταν ἐφθασε τὸ ἀτμόπλοιο μεταξὺ Σπετσῶν καὶ Ναυπλίου, ὑπέφεραν πολὺ, διότι ἔκαμε σφοδρὰν τρικυμίαν καὶ ἔπεσε ῥαγδαίως βροχή.

ΕΥΡ. Θὰ μοὶ ἐπροξένηι μεγάλην λύπην ἡ εἰδήσις σου αὕτη, ἂν δὲν εἴξευρον ὅτι τὴν ἐπλάσας μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ εὕρῃς θέσιν διὰ τὴν λέξιν σου, ἥτις εἶνε τρικυμία.

ΟΛΟΙ ΟΜΟΥ. Ὁχι· εἶνε ἀτμόπλοιο.

ΕΥΡ. Θὰ ἐξυπνήσῃς ἐνωρίς αὐριον, Τηλέμαχε;

ΤΗΛ. Θὰ παραγγείλω νὰ μ' ἐξυπνήσουν πολὺ πρωῒ, ἂν δὲν δυνθῶ νὰ ἐξυπνήσω μόνος μου· διότι ὅταν κοιμῶμαι πολὺ βλέπω κακὰ ὄνειρα. Ἀπόψε ὄνειρευόμην ὅτι κατέβην εἰς τὸν ὀρνιθῶνα μας διὰ νὰ σφάξω μίαν ἀπίαν, ἀλλ' αὕτη καθὼς ἐνόησε τὸν σκοπόν μου, μοὶ ἐπιτίθεται· τρέχω ἐγὼ νὰ φύγω, ἀλλ' ἐκείνη μὲ προσφθάνει, μὲ συλλαμβάνει διὰ τοῦ πλατέως ῥύγχους της καὶ μὲ περᾷ μὲ πολλὴν ἐπιδειξιότητα εἰς τὴν σούβλαν, τὴν ὁποίαν εἶχομεν ἐτοιμάσῃ διὰ νὰ ψήσωμεν αὐτήν· ἔπειτα στηρίζει τὴν σούβλαν ἐπὶ δύο πασσάλων, καὶ ἀφοῦ ἔθεσε πῦρ εἰς τὰ κάτωθεν μου ξύλα, ἐκάθητεν ἀναπυτικὰ εἰς μίαν μικρὰν καθέκλαν καὶ ἤρχισε νὰ στρέφῃ τὴν σούβλαν ἀργὰ ἀργὰ καὶ γελῶσα ἐξ εὐχαριστήσεως· ἡ φλόξ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἠῤῥανε καὶ ἐγὼ ἤρχισα νὰ αἰσθάνωμαι τὴν ὁσμὴν τῶν καιομένων ἐνδυμάτων μου, ἀλλ' αἴφνης ἐξυπνήσα ἐντρομος.

ΕΥΡ. Ἄν ἐπρόφθανεν ἡ ἀπία σου νὰ σὲ ψήσῃ πρὶν ἐξυπνήσῃς, εἶνε ἀληθές, ὅτι δὲν θὰ ἐλαμβάνομεν τὴν εὐχαρίστησιν ν' ἀκούσωμεν τὸ ὄνειρόν σου τὸ ὁποῖον τόσο ἐυφύως ἐφαντάσθης καὶ αὐτοσχεδίασες, ἀλλ' εἶνε ἐπίσης ἀληθές, ὅτι δὲν θὰ εὐρισκόμην ἐγὼ τώρα εἰς τὴν ἀμνησίαν νὰ μαντεύσω χάριν ποίας λέξεως ἐπλάσας τὸ ὠραϊότατον τοῦτο ὄνειρον. ὑποθέτω ὅτι ἡ λέξις αὕτη εἶνε φλ... ὅχι, ὅχι· εἶνε σούβλα.

ΤΗΛ. Καλὰ ἤρχιζες· εἶνε φλόξ.

ΕΥΡ. Ἀς ἐρωτήσωμεν τὴν Ἀγρὰυλον. Ἡ-ξεύρεις, Ἀγρὰυλος, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὀλίγον ὀκνηρός, δὲν ὑπακούω μὲ τὴν πρώτην φορὰν ὁσάκις

μοὶ παραγγέλουν νὰ κάμω καὶ τι. Εἰπέ μοι λοιπόν, ἀφοῦ εἶσαι μεγαλειτέρα ἐμοῦ, τί πρέπει νὰ πράξω διὰ ν' ἀποκόψω τὸ ἐλάττωμά μου τοῦτο;

ΑΓΡ. Τὴν ἐρώτησιν αὕτην προτιμώτερον ἦτο νὰ ἀποτείνῃς, δι' ἐπιστολῆς σου πρὸς «τὴν Διάπλασιν», ἥτις εἰξέυρει τόσο ὠραία καὶ συμβουλευτικήν, ὅτι σοὶ ἐδίδε: Πρέπει, φίλε Εὐρυδιάδη, νὰ ὑποθέτῃς πάντοτε ὅτι ἡ πρώτη φορὰ εἶνε δευτέρα καὶ ὄχι πρώτη.

ΕΥΡ. Ἡ συμβουλὴ σου εἶνε καλὴ καὶ θὰ τὴν ἀκολουθήσω. Ἡ λέξις σου ὅμως εἶνε ἄρα γε ἐπιστολή;

ΑΓΡ. Ὁχι· εἶνε «Διάπλασις».

ΕΥΡ. ὦ! ποτὲ λοιπόν δὲν θὰ μαντεύσω ἀπὸ σὰς. Εἰπέ μοι σύ, Ἀσπασία, σοὶ ἀρέσκουν τὰ κάρδαμα;

ΑΣΠ. Τί νὰ ἀπαντήσω τώρα;... Ὅταν ἡ σελήνη.... Ὁχι, ὅχι.... Μοὶ ἀρέσκουν τὰ κάρδαμα, ἀλλ' ὅταν εἶνε σελήνη μοὶ ἀρέσκει περισσότερο ὁ περίπατος.

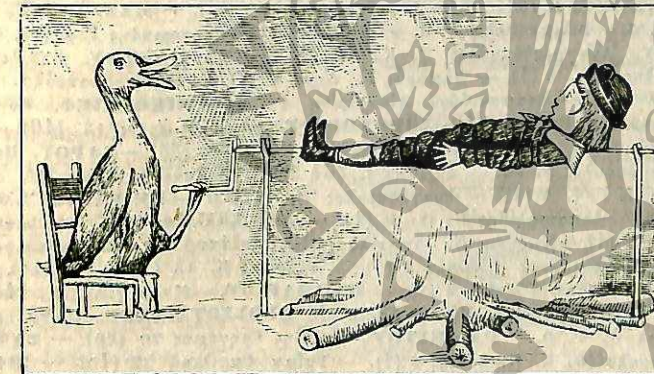
ΕΥΡ. Ἀπὸ τοιαύτην ἀπάντησιν εὐκόλως δυνατὰί τις νὰ μαντεύσῃ. Εἶνε σελήνη.

ΑΣΠ. Κρῖμα! Καὶ εἶχα ἐτοιμάσῃ ὀλόκληρον ἱστορίαν νὰ σοὶ ἀποκριθῶ.

ΕΥΡ. Δὲν εἶνε πάντοτε δυνατὸν νὰ κήμνης χρῆσιν ἀπαντήσεως προσχεδιασμένης. Ἰδοὺ ὅτι ἔχασες· ἡ σειρὰ σου τώρα νὰ μαντεύσῃς καὶ σύ· σήκω λοιπόν.

(Ἡ Ἀσπασία ἐξέρχεται· ἕκαστος τῶν παικτῶν δίδει νέας λέξεις εἰς τὸν παρακαθήμενον του καὶ τὸ παιγνίδιον ἐξακολουθεῖ).

Ἐκ τοῦ ἀνω παραδείγματος οἱ μικροὶ μας φίλοι ἠννόησαν βεβαίως, ὅτι τὸ παιγνίδιον τοῦτο τοσούτῳ γίνεται δυσκολώτερον, ὅσῳ περισσότερον ἐντέχνως δίδεται ἡ ἀπάντησις, τοσούτῳ δὲ διασκεδαστικώτερον ἀποβαίνει, ὅσῳ αἱ ἀπαντήσεις εἶνε εὐφρόστεραι καὶ ἀστειότεραι. **ΚΡΙΤΩΝ.**

ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ!!

Ὁ Πλούταρχος ἐτελείωσε τὸ Σχολαρχεῖον καὶ ἀπὸ τῆς πρώτης Σεπτεμβρίου μεταβαίνει εἰς τὸ Γυμνάσιον.

Εἰς τὸ Γυμνάσιον! ἀπὸ πρωῒας μέχρι τῆς ἐσπέρας αὐτὴ ἡ ἰδέα τὸν ἀπασχολεῖ:

Τί θὰ κάμῃ τώρα, ὅτε θὰ μεταβῇ εἰς τὸ Γυμνάσιον;

Πρῶτον καὶ κύριον θὰ φορέσῃ μακρὸν πανταλόνι· τὸ ἕως τὰ γόνατά του ἐκείνο πανταλόνι τὸν παριστάνει πολὺ παιδί· τί θὰ εἰπῇ! πρέπει νὰ εἶνε σοβαρὸς τώρα.

Ἐπειτα δὲν θὰ παίζει πλέον· εἰς μαθητὴς τοῦ Γυμνασίου νὰ παίζει! θὰ ἤμπορῇ νὰ πηγαίνει καὶ εἰς τὴν Γυμναστικὴν τώρα. οἱ μαθηταὶ τοῦ Γυμνασίου ἔχουν προνόμια.

Εἰς τὸν δρόμον θὰ χαιρετᾷ μὲ περισσότερον θάρρος τοὺς καθηγητάς· ὦ! καὶ δὲν τὸ ἐσκέφθη τόσῃ ὥρᾳ! τώρα πλέον δὲν θὰ ἔχῃ Σχολάρχην, θὰ ἔχῃ Γυμνασιάρχην...

Τώρα θ' ἀρχίσῃ ν' ἀναγινώσκῃ σοβαρότερα βιβλία· θὰ κάμῃ μελέτας· πόσα θὰ μάθῃ εἰς ἓν ἔτος! ἐνίοτε θὰ πηγαίνει καὶ εἰς τὴν Ἑθνικὴν Βιβλιοθήκην· ἕως τώρα δὲν

ἐτόλμα νὰ ὑπάγῃ· ἂν τὸν ἡρώτων τί εἶνε, τί θ' ἀπήντα; ὅτι εἶνε μαθητὴς τοῦ Σχολαρχείου; τώρα ἀξιόλογα, καὶ μὲ ὄλην τὴν ἀξιοπρέπειαν δύναται νὰ εἴπῃ εἰς τὸν κλητῆρα: εἶμαι μαθητὴς τοῦ Γυμνασίου!

Τοῦ Γυμνασίου· μεταξὺ Σχολαρχείου καὶ Πανεπιστημίου ὑπάρχει μία γέφυρα: τὸ Γυμνάσιον· τώρα πλέον ἤρχισε νὰ βαδίζει ἐπὶ τῆς γεφύρας· τώρα προχωρεῖ πρὸς τὸ Πανεπιστήμιον· ἓν, δύο, τρεῖς, τέσσαρα· μετὰ τέσσαρα ἔτη θὰ εἶνε φοιτητὴς ἀλήθεια! καὶ τί θὰ σπουδάσῃ; εἶδες ἐκεῖ νὰ μὴν τὸ σκεφθῇ! καὶ τί νὰ πρωτοσκεφθῇ; ἔχει τόσα τώρα νὰ σκεφθῇ... ἅ! ἀπὸ τὰς φροντίδας τοῦ ἐλθισμόνῃ

τὸν Διαγωνισμόν «τῆς Διαπλάσεως» καὶ δὲν ἔγραψε τίποτε. Καλὰ τοῦ τοῦ μένουν ὀλίγαι ἡμέραι ἀκόμη μέχρι τῆς 10 Αὐγούστου.

Καὶ τὸ πιστοποιητικόν του; πότε θὰ τὸ στείλῃ; μήπως δὲν ἤρίστευσε;

Τί κοπιαστικὸν πρᾶγμα νὰ εἶνε κανεὶς σπουδαῖος!

Αἰμταῖος Εἰμάρμενος

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΕΓΓΡΑΨΑΝΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΕΙΣ «ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ» ΔΙΑ ΤΟ ΤΡΕΧΟΝ ΤΡΙΤΟΝ ΑΥΤΗΣ ΕΤΟΣ 1881.

Συνέχεια καὶ τέλος ἰδεὶ σελίδα 109.

ΛΟΝΔΙΝΟΥ. Κωνσταντινίδης Μιχαὴλ 8. — Ψαρᾶς Περικλῆς 6 (6). — **ΜΑΞΣΑΛΙΑΣ.** Ζαρπώνη Ἑλένη 2. — Παπαμάρκου Ἀργυρῶ 3. — Φιλιππόπουλη Κ. 6. — **ΜΙΤΥΛΙΝΗΣ.** Γρηγοριάδης Γεώργιος 4. — Ἰωάννου Γ. 40. (127). — **ΜΥΡΙΟΦΥΤΟΥ.** Ἀναγνωστόπουλος Ν. Κ. 11 (11). — **ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ.** Βασιλείου Π. Β. 3 (2). — **ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ.** Γιαννιόπουλος Ἀρ. 6 (1). — Δημαρᾶς Ι. Δημ. 4 (1). — Δημητρακοπούλου Κ. Ἑλένη 5 (1). — Οἰκονομοπούλου Α. — Ὀλγα 4. — Σταματιάδου Αἰκατερίνη 4 (1). — **ΝΙΚΟΛΑΪΕΦ.** Κογκαλῆς Ν. Κ. 2. — **ΝΙΚΟΜΗΔΕΙΑΣ.** Μισαηλίδης Γρηγ. 5 (1). — **ΣΗΡΟΧΩΡΙΟΥ.** Κορύδης Ἰερεὺς 15 (10). — **ΣΥΔΟΚΑΣΤΡΟΥ.** Ζαφειροπούλου Θ. Ἀργυρῶ 6 (2). — **ΟΔΗΣΣΟΥ.** Παπαδάκη Μαρία 48 (36). — **ΠΑΡΟΥ.** Παπαβασιλείου Ὅθων 3. — **ΠΑΤΡΩΝ.** Ἀθανασόπουλος Ν. 50. — Δαμαλᾶ Ι. Ζωή 8 (1). — Κανελλόπουλος Ἀθ. 50 (41). — Κουβέλη Π. Κρίνα 2. — Ρούφος Μ. Γ. Ι. 4 (1). — Φραγκόπουλος Ἡρ. 5 (1). — **ΠΕΙΡΑΙΩΣ.** Ἀλεξιάδης Σωτ. 4 (1). — Ἀντωνάκης Β. Δ. 16. — Ἀποστολίδης Κ. Π. 8 (1). — Ζώη Καλλιόπη 4 (2). — Ἰωαννίδης Α. Γ. 2. — Καλοστόπη Ι. Ξανθίπη 3 (1). — Μπότσης Ν. Ἀγιστίλαος (διὰ Δοξάτον) 14. — Παπαγεωργόπουλος Χαρ. 6. — Παπαντωνίου Γ. 9 (3). — Πεπεμοῦνα Εὐθυμία 4 (1). — Τζούμας Κ. 15 (12). — Φαρδούλη Τατιανή 4 (1). — Φουντούκος Ἑμμ. 3 (1). — Χούπη Εὐαθρία 2 (1). — **ΠΑΩΝΑΡΙΟΥ.** Μπραγγέλης Κ. Εὐστ. 17. — **ΠΟΡΟΥ.** Εὐσταθιάδης Δ. 15 (1). — **ΠΡΕΒΕΖΗΣ.** Μίχας Χρ. 9. — **ΠΡΟΣΣΩΤΕΙΑΝΗΣ.** Παπαδημητρίου Ἀθ. 21. — **ΠΥΡΓΟΥ.** Ἀντωνόπουλος Α. Φ. 9. — **ΡΑΪΔΕΣΤΟΥ.** Λαζίδης Γρηγόριος 70 (20). — **ΣΑΜΟΥ.** Ἀνδρέαδου Α. Μελομένη 3 (1). — Νικολαΐδου Κ. Πηνελόπη 5 (1). — Τσίμα Βασιλική 22 (16). — **ΣΙΦΝΟΥ.** Δεσπάτας Ι.

12 (16). — **ΣΚΙΑΘΟΥ.** Σαχίνης Ν. Δ. 15 (15). — **ΣΜΥΡΝΗΣ.** Κυπριανίδης Ι. Συμεὼν 25 (21). — Λάσκαρης Α. 8 (1). — **ΣΠΑΡΤΕΩΝ** (Κεφαλληνίας), Πανᾶς Ν. 12 (4). — **ΣΠΕΤΣΩΝ.** Κωνσταντίνου Μαρία 6. — Μπαρμπάρεσσου Ἑμμ. Φωτεινὴ 6 (1). — **ΣΥΡΟΥ.** Ζηκάκη Μαρία 21. — Κουϊμζέλης Γ. 61 (30). — Μαυρογένους Θ. Γ. 5. — Πολίτης Ν. 1. 10 (16). — **ΤΑΙΓΑΝΙΟΥ.** Ἀρόσου Κυριακούλα 19. — **ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΟΣ,** Παρχαρίδης Ι. 2. — Σιναρόπουλος Τριαντάφυλλος τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου κυρίου Γρ. Καλλιῆ 54. — **ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ,** Μεντῶρος Α. Παναγιώτης 3 (1). — Οἰκονομόπουλος Α. Δ. 6 (1). — Παπαπροκοπίου Ἀγγελικὴ 2 (1). — Στεφανόπουλος Γ. Δ. 8. — Χοιδᾶς Σ. Παναγιώτης 4 (1). — **ΤΣΑΓΚΑΡΑΔΑΣ,** Καραγιαννόπουλος Ι. Δ. 8. — **ΥΔΡΑΣ,** Μιχαλαρίας Α. 10 (10). — Πατέρου Σταματίνη 8. — Τζάθας Κ. Ι. 40 (60). — Χαραμῆς Α. Ι. 20. — **ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ,** Παπαχριστοφίλου Διον. 14. — **ΧΑΛΚΙΔΟΣ,** Βρεστανιανού Αἰκατερίνη 3. — Εὐστρατίδου Ι. Πολυξένη 3 (1). — Κωστάκης Ν. 2 (1). — Στεφανίδης Ἑμμ. Ξενοφῶν 2 (1). — Ὁ Σύλλογος τῶν διδασκάλων τοῦ Ἑλλ. Σχολείου τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ σχολάρχου κ. Ν. Ἀποστολίδου 52. — Φιλιππίδης Ι. Α. 7 (1). — **ΧΑΝΙΩΝ,** Στρατηγάκης Ν. Γ. 27 (20). — **ΧΙΟΥ,** Βιτιάδης Γ. Μιλτιάδης 50. — Καραῖδας Θεόδωρος 60. (60). — **ΚΥΔΩΝΙΩΝ,** (μὴ σημειωθὲν ἐν τῇ οἰκίᾳ θέσει ἐκ παραδρομῆς) Ταβελούδη Μαρ. 9.

ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΤΡΕΧΟΝ ΕΤΟΣ

Προσθέτοντες τοὺς ἐκ τὸς παρενθέσεως ἀριθμοὺς τοῦ ἄνω καταλόγου, ἦτοι τοὺς συνδρομητὰς οὓς ἐνέγραψαν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο οἱ ἄνωθι ὀνομασθέντες, ἔχομεν ἄθροισμα 2812

Εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον τῶν συνδρομητῶν προσθέτοντες ἔτι καὶ τοὺς ἐγγραφέντας ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Γραφεῖον, ἢ τῇ ἐνεργείᾳ ἄλλων μὴ δηλωσάντων ἡμῖν τὸ ὄνομά των 1294

Ἐχομεν ἐν ὅλῳ ἄθροισμα συνδρομητῶν κατὰ τὸ τρέχον ἔτος, μέχρι σήμερον 4106

Ἐκ τῆς διαφορᾶς τοῦ ἄθροίσματος τῶν κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος συνδρομητῶν ἀπὸ τοῦ ἄθροίσματος τῶν κατὰ τὸ τρέχον ἔτος ἐξάγεται, ὅτι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἠΐξησαν οἱ συνδρομηταὶ «τῆς Διαπλάσεως» κατὰ 886 μέχρι σήμερον.

Ἀνταποκρινόμενοι εἰς τὴν αὔξησιν ταύτην τῶν συνδρομητῶν ἠΐξασαμεν ἀναλόγως τὰς δαπάνας ἡμῶν πρὸς τὴν καθ' ὅλα βελτίωσιν τοῦ φύλλου, καὶ καταβάλλομεν ἀπαύστως πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν ὅπως «ἡ Διάπλασις» καθίσταται ὁσημέραι προσφιλεστέρα καὶ ὤφελιμωτέρα εἰς τοὺς μικροὺς τῆς φίλους.

Μολοντί δὲ καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο οἱ συνδρομηταὶ μας θὰ λάβωσι καὶ πάλιν 12 μόνον φυλλάδια, θ' ἀναγνώσωσιν ὅμως ὕλην ὅσην θὰ περιελάμβανον 14 1/4 φυλλάδια ἐκ τῶν τοῦ παρελθόντος ἔτους, διότι ἕνεκα τῆς εὐρύσεως τῶν σελίδων καὶ τῆς χρήσεως περισσοτέρων ἢ πέρυσι μικρῶν στοιχείων, ἕκαστον φυλλάδιον τοῦ ἔτους τοῦτου περιέχει κατὰ μέσον ὅρον περὶ τὰς 47,500 στοιχεῖα, ἐνῶ ἕκαστον φυλλάδιον τοῦ παρελθόντος ἔτους περιεῖχε μόνον 40,000 στοιχείων περίπου. Ἡ διαφορὰ δ' αὕτη τῶν 7,500 στοιχείων κατὰ φυλλάδιον θ' ἀποτελέσῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους διαφορὰν 90,000 στοιχείων, ἅτινα ἰσοδυναμοῦσι πρὸς τὸ περιεχόμενον 2 1/4 φυλλαδίων περυσινῶν.

Μεθ' ὅλα ταῦτα ἡμεῖς δὲν ἐγκαταλείψαμεν τὴν ἰδέαν τῆς δις τοῦ μηνὸς ἐκδόσεως «τῆς Διαπλάσεως», διότι ἂν καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν συνδρομητῶν ἕνεκα τῶν ἀνωμάλων περιστάσεων τῆς Πατρίδος, δὲν κατορθώθῃ ν' ἀνέλθῃ εἰς 10,000 ὥστε νὰ εἶναι δυνατὴ ἡ δις τοῦ μηνὸς ἐκδοσις μὲ τὴν αὐτὴν συνδρομὴν, εἴμεθα ὅμως βέβαιοι, ὅτι μετὰ τὴν ἐντελὴ ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων θὰ εἶναι εὐκόλος ἡ ἀπόκτησις ἐτέρων 6,000 συνδρομητῶν, ἀρκεῖ μόνον οἱ φίλοι «τῆς Διαπλάσεως» καὶ οἱ ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὴν πρόοδον τῶν ἑλληνοπαίδων νὰ καταβάλωσι πρὸς τοῦτο πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν, ὅπως μέχρι τοῦδε πλείστοι ἐπραξαν, πρὸς οὓς καὶ πάλιν ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας μας.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

— Κύτταξε νὰ ἦσαι φρόνιμος, Τάκη, γιατί ἂν φωνάζης, ἂν θυμώνης, ἂν δὲν κάμνης καλά, θὰ φωνάξω τὸν Βρυκόλακα νὰ σὲ πάρῃ νὰ φύγῃ.

Ἐλεγεν ἀμαθὴς τις παραμὰνα εἰς τετραεῖς παιδίον, ὅπερ φοβηθέν τὸ δυστυχὲς ἀπὸ τὴν τρομερὰν αὐτὴν ἀπειλήν, ἐξάρωσεν εἰς γωνίαν, καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ.

Ὁ μεγαλειότερος ἀδελφὸς τοῦ παιδιοῦ ἐκεῖνου, Ἐπαμεινώνδας, ὅστις εἶνε καὶ συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως», γνωρίζει δὲ κάλλιστα ὅτι ὅσα λέγουν περὶ βρυκολάκων εἶνε γελοῖα παραμύθια, ἐπλησίασε πρὸς τὸν ἀδελφόν του καὶ τῷ εἶπε.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ κυρία Π. εἶδε τὸν ὀκταετῆ υἱόν της ὅτι συνελάμβανε μίαν καὶ τὰς ἐθασάνιζε, τρυπῶν αὐτὰς διὰ βελόνης.

— Ἀμαρτία, υἱέ μου, νὰ βασιάνιζες τὰ ἄθωα ζωῦντα! εἶνε σκληρόν, παιδί μου, νὰ φονεύῃς ὄντα ἀσθενέστερά σου.

Μετὰ μίαν ὥραν ἡ κυρία Π. συνέλαβε ἐπὶ τοῦ βραχιονόσ της ἕνα φύλλον καὶ ἠτοιμάζετο νὰ τὸν φονεύσῃ, ὅτε ὁ υἱὸς της, ὅστις ἦτο ὀλίγον κακτροχῆς, τῇ λέγει:

— Εἶνε σκληρόν, μητερίτσα μου, νὰ φονεύσῃς ἐν ἀδύνατον ὄν, ἕνα φύλλον! Πῶς τολμᾷς, μητερίτσα μου, νὰ βάψῃς τὰς χεῖράς σου εἰς τὸ αἷμα τοῦ ἀθώου τούτου φύλλου.

Ἐστάλη ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῆς: Ῥοδόδακτύλου Ἡοῦς.

Εἰς τὰς ἐξετάσεις παρατηρεῖ ὁ διδάσκαλος ὅτι ὁ Ἰωάννης τὸ ὄνομά του εἰς τὰ τετράδιά του τὸ γράφει μὲ ἕν μόνον ν.

— Οὔτε τὸ ὄνομά σου δὲν εἰςεύρεις ἀκόμη νὰ γράψῃς, τῷ λέγει· δὲν εἰςεύρεις ὅτι ὁ Ἰωάννης γράφεται μὲ δύο ν;

Ὁ Ἰωάννης νομίζων ὅτι ὁ ἀποστομῶσθ τὸν διδάσκαλόν του:

— Μὰ πῶς εἶνε δυνατόν νὰ γράφεται μὲ δύο ν τὸ ὄνομά μου, ἀφ' οὗ ἐγὼ εἶμαι ἕνας;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορκοράν.

Ὁ μικρὸς Ντιντῆς, συνδρομητὴς τῆς «Διαπλάσεως», εἶνε λίαν περιέργων παιδίον, καὶ καταστρέφει ἐκ περιέργιας πᾶν ὅ,τι λάβῃ εἰς χεῖράς του.

Πρὸ τινων ἡμερῶν ἅμα ἔλαβε τὸ φύλλον τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ μηνὸς Ἰουλίου, τρέχει εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ τὸ βίπτει εἰς τὸ πῦρ. Ἡ μήτηρ του τὸν προφθάνει.

— Διατί καλεῖς τὴν «Διαπλάσιν», ἦν τὸσόν πολὺ ἀγαπᾷς, τὸν ἐρωτᾷ.

— Για νὰ ἴδῃ ἂν θὰ φύγῃ τὸ ζωντανὸ γατάκι ποὺ εἶναι μέσα.

Ἐστάλη ἐκ Πειραιῶς ὑπὸ Π. Κ. Ἀποστολίδου.

— Ψεύματα σοῦ λέγει αὐτή, δὲν ὑπάρχουν βρυκόλακες, σοῦ τὸ λέγει διὰ νὰ σὲ φοβίξῃ· ἀλλὰ σὺ μὴν πιστεύῃς. Νὰ εἶσαι φρόνιμος, ὅχι διότι φοβεῖσαι τὸν βρυκόλακα μὴ σὲ πάρῃ, ἀλλὰ διότι πρέπει νὰ ἦσαι φρόνιμος, διότι ἂν εἶσαι κακὸν παιδίον θὰ λυπηθῇ ὁ πατήρ μας καὶ ἡ μήτηρ μας· μόνον δι' αὐτὸ νὰ ἦσαι φρόνιμος.

Οἱ γονεῖς τοῦ Τάκη καὶ τοῦ Ἐπαμεινώνδας πληροφορηθέντες ὅτι ἡ τροφὸς ἐκεῖνη ἐζήτει νὰ γεμίσῃ τὴν κεφαλὴν τῶν παιδίων μὲ ἀνοήτους ἰδέας τὴν ἀπέπεμψαν, ὥς θὰ ἔκαμνον ὅλοι οἱ φρόνιμοι γονεῖς εἰς παρομοίαν περίστασιν.

Τὴν Κυριακὴν ὁ κ. Θ. εἶχε προσκαλέσει ξένον τινὰ φίλον του νὰ συμπάγουν εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἀπὸ πρωίας λοιπὸν συνεβούλευσε τὸν πενταετῆ υἱόν του Κλέαρχον νὰ εἶνε ἡσυγος καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ φαγητοῦ καὶ νὰ μὴ ὁμιλῇ.

Τὴν μεσημβρίαν, ἐνῶ ἔτρωγον λέγει ὁ ξένος πρὸς τὸν Κλέαρχον:

— Εὐχαριστεῖσαι, Κλέαρχε, νὰ ἔρχωμαι νὰ τρώω μαζί σας;

Ὁ Κλέαρχος δὲν ἀπαντᾷ.

— Διατί δὲν ἀπαντᾷς, Κλέαρχε; λέγει ὁ πατήρ του ἐκπλαγείς.

— Δὲν μοι εἶπατε, μπαμπᾶ, σήμερον νὰ μὴν ὁμιλῶ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορητόου.

Ὁ Παῦλος εἶχε μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐξαδέλφου του Περικλέους, ὅπου ἔμεινε μέχρι τῆς ἐσπέρας. Ἐπιστρέψας εἰς τὴν οἰκίαν τῶν εἶδεν ὅτι ὁ σογιὰς του ἔλειπεν. Ἐνόμωσεν ὅτι τὸν ἐλησμόνησεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Περικλέους. Γράφει λοιπὸν βιαστικὰ μίαν ἐπιστολήν πρὸς τὴν θεῖαν του, τὴν μητέρα τοῦ Περικλέους, παρακαλῶν αὐτὴν νὰ τῷ στείλῃ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον τὸν σογιὰ του, διότι τὸν χρειάζεται. Ἀφ' οὗ δ' ἐδίπλωσε τὴν ἐπιστολήν καὶ ἔθηκεν αὐτὴν ἐντός φακέλου, κινήσας βιβλίον τι εὐρίσκει αἰφνης τὸν σογιὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης κάτωθεν χαρτίων τινων. Ἀνοίγει λοιπὸν βιαστικὰ καὶ πάλιν τὴν ἐπιστολήν καὶ προτρέπει:

«Γατερὸγράφον» θεῖα μου, μὴ σκαλιζετε νὰ εὔρητε τὸν σογιὰ μου· αὐτὴν τὴν στήμην τὸν εὗρηκα ἐπὶ τῆς τραπέζης μου».

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παιτινοῦ.

Μικρὰ κόρη ἐπεθύμει νὰ θωπεύσῃ ἕνα ψιττακόν. — Μὴ τὸν ἐγγίξῃς, μικρά μου, τῇ λέγει ὁ κύριος τοῦ ψιττακοῦ· θὰ σὲ τσιμπήσῃ.

— Διατί;

— Ἐπειδὴ δὲν σὲ γνωρίζει.

— Τότε λοιπὸν εἰπέτε τῷ τὸ ὄνομά μου· ὀνομάζομαι Εὐτέρπη.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κορδοαλῶ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Διατί ἀνυπομονεῖς τόσον, ἀγαπητόν μοι Λευκὸν Ἰόν; Δὲν εἶπον ὅτι τὸν Σεπτέμβριον θὰ δημοσιεύσω τὰ ὀνόματα τῶν ἀριστευσάντων; Μέχρι τῆς 15 Αὐγούστου θὰ μοι πέμψουν καὶ ἄλλοι πολλοὶ τὰ πιστοποιητικά των· διότι πολλῶν σχολείων αἱ ἐξετάσεις γίνονται περὶ τὰς ἀρχὰς Αὐγούστου· εἰς τὰ σχολεῖα δὲ ταῦτα φοιτᾷσι πλείστοι φίλοι μου, ἐκ τῶν ὁποίων, εἶμαι βεβαία, οὐκ ὀλίγοι θ' ἀριστεύσωσιν.

Τὸ προσφιλές μοι Βόρειον Σέλας μ' ἐρωτᾷ ἐὰν δύναται νὰ μοι στείλῃ διὰ τὸ αὐτὸ φύλλον πλείονας τῶν τεσσάρων πνευματικῶν ἀσκήσεων. Βεβαίως, φίλε μου, δύνασαι καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ τὸ πράττῃς· ἀλλ' ἐγὼ δὲν δύναμαι, καίτοι μετὰ λύπης μου, νὰ τὰς δημοσιεύω ὅλας συγχρόνως, διότι τότε δὲν θὰ μένῃ τόπος δι' ἄλλους φίλους μου ἐπίσης εὐφρεῖς· θέλεις νὰ σὲ νομίσουν πλεονέκτην ἐνῶ δὲν εἶσαι; Στέλλε μοι λοιπὸν πολλὰς καὶ ἐγὼ θὰ ἐκλέγω μίαν, τὴν εὐφρεστέραν, ἢ καὶ δύο ἂν ὑπάρχῃ χώρος, καὶ αὐτὰς θὰ δημοσιεύω. — Ἀκούετε καὶ σεῖς ὅσοι μοι παρεπονέθητε ὅτι δὲν ἐδημοσίευσεν ὅλα ὅσα μοι ἐστείλατε;

Ὁ γραμματεὺς μου, φίλη Μαρία Ταβελούδη, ἀντιγράφων τὸν κατάλογον τῶν ἐγγραφάντων συνδρομητὰς παρέλειψεν ἐκ παραδρομῆς τὸ ὄνομά σου· δι' αὐτὸ θὰ τὸ ἴδῃς σήμερον εἰς τὸ τέλος τοῦ καταλόγου. Συγχωρῶσέ τον· ἔχει ὁ καυμένος τόσας ἐργασίας· πῶς νὰ μὴ ῥαλισθῇ!

Τί χαρά! Οἱ πλείστοι τῶν ἐν Καίρῳ φίλων μου ἤρριψαν κατὰ τὰς ἐξετάσεις. Ἰδοὺ τί κάμνει ἡ μελέτη!

Ἡ μαγειρική σου εἶνε ἐξαισία, φίλτατε Δελφίη. Ἀς ἴδωμεν τώρα καὶ τὴν ἱατρικὴν σου· πῶς δύνανται νὰ θεραπευθῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ μου οἱ ὁποῖοι μοι ποιοῦν ἐσέτι μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν δύο ἀλληλοδιαδόχων ἐρυθρογραμμάτων ἐπιστολῶν σου;

Ἡ Μικρὰ Σεισουργήθρα, μ' ἐρωτᾷ ἂν ὁ πατήρ τοῦ φίλου μου Π. Κ. Ἀποστολίδου, ὅστις μοι ἐστείλε τὸ παύριον ἐν τῷ προηγούμενῳ φυλλαδίῳ, ἔχῃ καὶ υἱοὺς ἢ μόνον θυγατέρας. Ποῦ νὰ τὸ γνωρίζω ἐγώ, ἀγαπητή μου; Κύριε Ἀποστολίδη, λάβε τὴν καλωσύνην νὰ μ' ἐξαγάγῃς ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀμνηχανίαν, πληροφορῶν με περὶ τούτου. Προσέτι μὲ διαβεβαίωσ' ἡ πνευματικὴ μικρὰ Σεισουργήθρα ὅτι τὸ αἶνιγμα 95 τοῦ φίλου μου Κ. Π. Θεοχάρη, εἶνε τὸσόν πιλατὸν ὥστε τὸ ἐγνώριζε καὶ ἡ γαγιά της, καὶ ἂν ἔξῃ θὰ ἐστεῖλεν ἴσως καὶ αὐτὴ τὴν λύσιν του· τὰ αὐτὰ μοι γράφει καὶ διὰ τὸ ἰδικόν σου, φίλη Μαρία Ζερβοῦ, καὶ διὰ τὸ ἰδικόν σου, φίλε Κορκοράν.

Πρὸς ἄλλον Ἀρίσταρχον ἀποτεινόμενη, φίλε Ἀρίσταρχε Φωτιάδῃ· τὸν ἰδικόν σου λογιζομένη δὲν δύναμαι νὰ δημοσιεύσω, ὅχι διότι δὲν εἶνε πρωτότυπος, ἀλλὰ διότι ἔχει δύο σπουδαῖα ἐλαττώματα· εἶνε λίαν ἄτεχνος καὶ λίαν μακροσκελὲς. Στείλόν μοι ἄλλους.

Πολὺ σκληρὸς εἶνε ὁ φίλος σου, φίλε Διον. Σ. Ἐὰν τὸν ἐγνώριζον θὰ τὸν ἐπέπληττον αὐστηρῶς.

Ἄν ὅτι μοι ἐστείλας τὸ ἔλαβον, Ἐδδομον Μυριάνθεμον. Κακῶς ὅμως πράττεις γράφον εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον χάρτου καὶ ἐπιστολήν καὶ Παιδικὸν πνεῦμα καὶ λύσεις καὶ ποιήματα καὶ ὅλα καὶ ὅλα· εἰπον ἄλλοτε τὸν λόγον δι' ὃν πρέπει νὰ γράφεται εἰς χωριστὸν χάρτην ἕκαστον εἶδος.

Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν σου, φίλη Ἑλληνηκὴ Σημαία. Πολὺ ὀρθῶς ἐμάντευσας τὸν λόγον δι' ὃν παρακινῶ τοὺς φίλους μου νὰ μοι γράφουν, διότι πράγματι πράττω τοῦτο διὰ νὰ συνειθίσουν νὰ σκέπτονται καὶ νὰ ἐκθέτουν τὰς ἰδέας των. Εἶμαι δὲ βεβαία, ὅπως καὶ σὺ λέγεις, ὅτι πολὺ θὰ ἀφελθῶσιν ἐκ τούτου. Ἀλλὰ δυστυχῶς μερικοὶ μοι γράφουν ὅλον ἐν τὰ αὐτὰ καὶ ἀναγκάζομαι, μετὰ λύπης μου, νὰ μὴ τοῖς ἀπαντῶ ἐνίοτε, ἄλλοι δὲ πάλιν μὲ ἐρωτῶσι περὶ πραγμάτων εἰς ἃ ἀπάντησα ἄλλοτε ὑπ' ἄλλων ἐρωτηθεῖσα, καὶ ἐκ τούτου ἐννοῶ ὅτι δὲν ἀναγινώσκουσι τὴν ἀλληλογραφίαν μου, ἢ καὶ ἂν τὴν ἀναγινώσκουσι, νομίζουσιν ὅτι ὅσα λέγω πρὸς ἄλλους δὲν ἀφωρῶσι καὶ εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς ὅλους τοὺς φίλους μου.

Ἐλαβον τὴν φωτογραφίαν σας καὶ σᾶς εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας, φίλοι μου Κ. Γ. Κύρκα, Ὑάκινθε, Κ. Ι. Καλλέργη, Ἰωάννα Καγκάδη, Πειπερόσπειρον, Ἡλιακὴ Ἀκτίς, Ἐλισάβετ Δ. Καραμάνου, Μολοσσοί, Ἰων Οἰκονομόπουλε, Κρικιρκί καὶ Τουρουροῦ, Κορδοαλὲ κλπ. κλπ. κλπ.

Πολὺ σὲ παρακαλῶ, προσφιλὴς μοι Ἀλεξάνδρα Α. Κωστή, νὰ ἐκλέξῃς ἄλλο ψευδώνυμον, διότι ἔχομεν ἤδη μίαν Ἀκανθουλίδαν ἥτις ἦτο καὶ μετὰ τῶν λυτῶν τοῦ προηγούμενου φυλλαδίου.

Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνω καὶ πρὸς σέ, φίλη Ἐδδοκία Τσαύρα, διότι πρὸ σοῦ ἔλαβον ἄλλος τὸ ψευδώνυμον Ῥοδόδακτύλος Ἡώς.

Ὁ γρίφος (καὶ ὅχι τὸ γρίφος ὅπως τὸν ὀνομάζεις), ἀγαπητὴ Παῦ τοῦ Πίνδου, τὸν ὁποῖον μοι ἐστείλας, εἶνε ἀρχαιότερος καὶ ἀπὸ αὐτὸν ἀκόμη τὸν Πίνδον, καὶ, ἂν τὸν δημοσιεύσω ὡς ἰδικόν σου, θὰ διαμαρτυρηθῇ ἡ Μικρὰ Σεισουργήθρα, ἥτις μάλιστα δὲν τὸ ἔχει διὰ τίποτε νὰ κάμῃ καὶ ἕνα ταξιδάκι μὲ τὰ ἔλαφρά της περὶ τὸν γέρο-Πίνδον, τὸν πατέρα σου, καὶ νὰ τοῦ εἴπῃ ὅτι τὸ παιδί του καταδέχεται νὰ οἰκαιοποιῖται τὰ προϊόντα ξένης διανοίας, ἀντὶ νὰ δημιουργῇ πρωτότυπα διὰ τῶν ὁποίων καὶ μόνων δύναται νὰ δειξῇ τὴν εὐφυίαν του.

Τὰ δύο ποιήματά σου, φίλε Π. Κ. Α' τὰ ἔλαβον καὶ τὰ εὐρίσκω πολὺ καλλίτερα ἀπὸ ὅσα μοι προεπέστειλας. Ἐὰν ἐπιμεληθῇς ὀλίγον τὸ λεκτικόν, θὰ γράφῃς μετ' ὀλίγον ἐπὶ ὥριότερα.

Φίλοι μου Δάμων καὶ Φιντία, εἰσθε καὶ σεῖς ἡγαπημένοι ὅσον καὶ ἐκεῖνοι ὧν τὰ ὀνόματα ἠξελέξατε ὡς ψευδώνυμά σας;

Ἡ Ῥοδόδακτύλος Ἡώς — ἥτις ἀπατάται νομίζουσα ὅτι εἶνε ἀναξία φίλη μου, διότι ἐγὼ τὴν ἐκτιμῶ πολὺ — ἐπιθυμῶ νὰ μάθῃ τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ ἀληθὲς ὄνομα τοῦ Βορείου Σέλαος, πρὸς δὲ προσφέρει καὶ τοὺς ἀσπασμούς της. Ἀκούεις, Βόρειον Σέλας; Εἰς σὲ μένει νὰ μοι ἀναγγείλῃς, ἂν θέλῃς νὰ εἰπῇ τὸ ὄνομά σου, διότι ἐγὼ δὲν θέλω νὰ φανῶ ἀκριτόμυθος προδίδουσα τὰ ψευδώνυμα τῶν μικρῶν μου φίλων ἀνευ τῆς ἀδείας των.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μ' ἐρωτήσῃς ἂν ἔρρασαν ἐγκαίρως ἡ Ἀπάντησίς σου εἰς τὸν δεύτερον Διαγωνισμόν, προσφιλὴς μοι Καμελία, ἀφοῦ ἐγὼ ὤρσα τελευταίαν προθεσμίαν τὴν 10 Αὐγούστου καὶ ἀφοῦ σὺ μοι τὴν ἀπέστειλας ἀπὸ τῆς 20 Ἰουλίου.

Τὸ Κρίνον τοῦ Ἀγροῦ μὲ παρακαλεῖ νὰ σοὶ προσ-

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΠΙΝΑΚΗ

Ἐρωτήσατε ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Κ., ὅλοι θὰ σᾶς εἰπωσιν ὅτι ὁ Γεώργιος Σπινάκης ἦτον εἰς ἄκρον δειλὸς καὶ ἰσχυρογνώμων. Εἶχεν ὑποστῇ πολλὰ δυστυχήματα ἐνεκα τοῦ τελευταίου τούτου ἐλαττώματός του, ἀλλ' οὐδὲν εἶχε διορθωθῇ· καὶ ὁσάκις ἰδέα τις τῷ ἐπήρχετο εἰς τὴν μικρὰν του κεφαλὴν οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τοῦ τὴν ἐκρίζωσιν.

Εἰς μάτην ὁ Ἐλευθέριος Σπινάκης, ὁ πατὴρ του, τὸν συνεβούλευε καθ' ἐκάστην καὶ ἡ μήτηρ του προσεπάθει νὰ τὸν πείσῃ ὅτι ἐν παιδιάρῳ δέκα μόλις ἐτῶν ὀφείλει νὰ ὑποχωρῇ εἰς τὴν πείραν τῶν μεγαλειτέρων του· τὰ πάντα ἦσαν κόποι μάταιοι.

Ὁ Γεώργιος ὑπέσχετο πάντοτε ὅτι θὰ διορθωθῇ—διότι κατὰ τὰ ἄλλα ὁμολογούμενως ἦτο πολὺ καλὸς—, ὁ ἀνόητος ὅμως ἐγωϊσμὸς του τὸν ὤθει νὰ πιστεύῃ ὅτι πάντοτε εἶχε δίκαιον, καὶ τὸν παρέσυρεν εἰς τὰ αὐτὰ αἰωνίως σφάλματα.

Μίαν ἐσπέραν, μετὰ τὸ δεῖπνον, ὁ Ἐλευθέριος Σπινάκης ἀνήγγειλεν ὅτι τὸν καρέ των θὰ τὸν πείσῃ εἰς τοῦ θεοῦ Λεωνίδα. Ὁ Γεώργιος ἐσκίρτησεν ἐκ χαρᾶς. Ἐν πρώτοις ἠγάπα πολὺ τὸν θεῖόν του, διότι ἦτο ὁ χαϊδευόμενος ἀνεψιὸς του, καὶ ἐπειτα αὐτὸς ὁ θεὸς ἤξευρε τόσας ἱστορίας, καὶ τὰς διηγείτο τόσον ὥραια! Ἦξευρεν εἰς τὰ δάκτυλα ὅλους τοὺς μύθους τῆς δούλης καὶ ἐλευθέρας Ἑλλάδος, καὶ μυρίας ἄλλας διηγήσεις ἀστείας ἢ τρομακτικᾶς, φαιδρᾶς ἢ τραγικᾶς, τὰς ὁποίας διηγείτο μετὰ ἰδιαζούσης ὅλως χάριτος, προκαλὼν ἀλληλοδιαδόχως τοὺς γέλωτας ἢ τὰ δάκρυα καὶ διεγείρων τὸν φόβον, ἢ τὴν χαρὰν τῶν ἀκροατῶν του.

Καθὼς ὅλα τὰ παιδιά, ὁ Γεώργιος ἠγάπα ἔμμανῶς τὰς διηγήσεις· ὥστε, ὁσάκις οἱ γονεῖς του τὸν ἔφερον εἰς τοῦ θεοῦ Λεωνίδα, ἦτο δι' αὐτὸν μεγάλη ἐορτή.

Ἐκκαλλιπύσθησαν ὀλίγον καὶ ἐξεκίνησαν. Ἦτο περὶ τὰ τέλη τοῦ Αὐγούστου, τὸν ἀφόρητον καύσονα τῆς ἡμέρας εἶχε διαδεχθῇ ἡ ὁροσερὰ νυκτερινὴ αὔρα, ἡ δὲ σελήνη πρὸ μικροῦ ἀνατείλασα καθίστα τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐξαιρετικῶς τερπνὴν.

Ὁ θεὸς Λεωνίδας κατῴκει ἐκτὸς τῆς πόλεως, ἐν τῇ ἰδιοκτητῇ ἐξοχικῇ οἰκίᾳ του, ἥτις ἀπεῖχε τρία περίπου τέταρτα τῆς ὥρας ἀπὸ τῆς οἰκίας τοῦ Ἐλευθερίου Σπινάκη.

Τὴν ὁγδόην ἀκριβῶς ὥραν ὁ κύριος καὶ ἡ Κυρία Σπινάκη μετὰ τοῦ υἱοῦ των εἶχον διανύσει τὰ δύο τρίτα τῆς ὁδοῦ.

—Ὡ! ἄς βαδίζωμεν ταχύτερον, ἔλεγεν ὁ Γεώργιος, ὁ ὁποῖος ἐπροπορεύετο τῶν γονέων του.

Καὶ διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν ἀνυπομονήσαν τοῦ παιδίου ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ ἐπετάχυνον τὸ βῆμά των. Εἶχον φθάσει εἰς τὸ ἄκρον τῆς μεγάλης ὁδοῦ καὶ ἔμελλον νὰ εἰσέλθωσιν εἰς ἄλλην μικρότεραν, ὅτε ὁ Γεώργιος ἐπρότεινε ν' ἀκολουθήσωσιν ἀτραπὸν τινα ἥτις, ὡς αὐτὸς διισχυρίζετο, συνέτεμνε πολὺ τὴν ὁδόν.

Ματαίως ὁ πατὴρ του τῷ παρέστησεν ὅτι ἠπατάτο, ὅτι ἡ ἀτραπὸς ἐκείνη παρέτεινε τὸν ἀντίον τὴν ὁδόν. Ὁ Γεώργιος ἐπέμενε εἰς τὴν ἰδέαν του καὶ τέλος διεκέρυξεν ὅτι αὐτὸς ἦτο ἱκανὸς νὰ φθάσῃ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἐνωρίτερον ἀκολουθῶν τὴν ἀτραπὸν του.

—Ἐ! πῆγαινε λοιπὸν, ξεροκέφαλε, τῷ εἶπεν ὁ πατὴρ του στενοχωρηθεὶς· ἡμεῖς θ' ἀκολουθήσωμεν τὴν συνήθη ὁδόν.

Ἀπεχωρίσθησαν.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Γεώργιος ἐπίστευεν ὅτι οἱ γονεῖς του θὰ ἠλλαζον γνώμην καὶ θὰ ἐνέδιδον εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν του· ἔστρεφε λοιπὸν συχνὰ νὰ ἴδῃ ἂν τὸν ἠκολούθουν. Ὅταν ὅμως ἤσθάνθη ὅτι ἦτο μόνος, ὅτι ὁ πατὴρ του καὶ ἡ μήτηρ του ἦσαν πλέον μακρὰν, ὁ μικρὸς μας ἰσχυρογνώμων κατελήφθη ὑπὸ δισταγμοῦ, καὶ ἡ δειλία του ὑπερίσχυσε. Τὰ κύκλω του δένδρα φωτιζόμενα ὑπὸ τοῦ ἀμυδροῦ φωτός τῆς σελήνης, ἐλάμβανον μορφήν φανταστικὴν, καὶ ὁ Γεώργιος ἠσθάνθη μικρὰν φρικίαν.

Ἐπὶ τινὰς ὁμῶς στιγμὰς, ὑπὸ τοῦ ἐγωϊσμοῦ του βοηθούμενος ἐκράτησε τὸν φόβον του, καὶ ἐβάδιζε μόνον μὲ ὀλίγον γοργότερον βῆμα ῥίπτων ἀνήσυχτα βλέμματα δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Ἦρχισε μάλιστα νὰ σκέπτηται

ὅτι οἱ φόβοι του ἦσαν φαντασιώδεις καὶ ἐξελήσσετο διὰ τὴν γενναιότητά του, ὅτε αἴφνης κρότος τις προσέβαλε τὰ ὠτά του.

Τακ, τακ, τακ, τακ!

Τῷ ἐφάνη ὅτι κάποιος μὲ χονδρὰ ὑποδήματα ἔτρεχε κατόπιν του.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ κρότος ἔπαυσε, καὶ ὁ Γεώργιος ἐνθαρρυνθεὶς ὀλίγον, ἐξηκολούθησε ταχέως τὸν δρόμον του.

Ὑπελόγιζεν ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὸ ἡμισυ τοῦ δρόμου καὶ ἐζήτηε νὰ διακρίνῃ μακρόθεν τὴν καπνοδόχον τῆς οἰκίας τοῦ θεοῦ του, ὅτε στρέψας τοὺς ὀφθαλμοὺς παρετήρησε πρὸς τὰ δεξιὰ του, μορφήν ἀλλόκοτον, ζωγραφιζομένην μέλαιναν ὡς τὸν οὐρανόν.

Ὡμοίαζε πρὸς γίγαντα, ἔχοντα ὑπερμέγθη κεφαλὴν μὲ δύο διαπεραστικωτάτους ὀφθαλμοὺς, καὶ μὲ κέρατα, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ὅτι ἔφθανον μέχρι τῶν νεφῶν.

Ἐφαίνετο ὅτι ἤνοιγε τοὺς πόδας του καὶ διὰ τῶν χειρῶν του προσεπάθει νὰ συλλάβῃ τὸν μικρὸν μας φίλον.

Ὁ Γεώργιος δὲν ἐσταμάτησε νὰ ἴδῃ μετὰ προσοχῆς τὸ φάντασμα, ἀλλὰ ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἔτρεχε μανιωδῶς. Φρίκη! ὁ γίγας ἀναμριβόλως τὸν ἠκολούθει, διότι ἡ σκιά του ἐξηπλοῦτο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἠκούετο ὁ πάταγος τῶν κατεσπασμένων βημάτων του: τακ, τακ, τακ, τακ, τακ, τακ...

Σᾶς βεβαιῶ ὅτι, τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ Γεώργιος ἐλυπεῖτο πολὺ διὰ τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην του. Ἐσκέφθη ὅτι ὁ θεὸς ἔστειλε τὸ τέρας τοῦτο εἰς τὸν δρόμον του, διὰ γὰρ τὸν τιμωρήσῃ. Ἐτρεχε μὲ ὄλην του τὴν ταχύτητα, ἀλλ' εἰς μάτην· τῷ ἐφαίνετο ὅτι καὶ ὁ ἄλλος ἔτρεχε μὲ μεγαλειτέραν ταχύτητα καὶ ἤκουε πλησιέστερον τὸν κρότον τῶν βημάτων του.

Ἦθελε νὰ φωνάξῃ, νὰ ζητήσῃ βοήθειαν, ἀλλ' ὁ φόβος εἶχε παραλύσει τὴν γλῶσσάν του, καὶ ἀπὸ τὸν ἐξηραμμένον λάρυγγά του δὲν ἐξήρχετο φωνή, ἀλλ' ἤχος τις ξηρὸς ὡς ῥόγγος. Εἰς ἐπίμετρον τῆς δυστυχίας του οὐδεμίαν οἰκίαν εὕρισκεν ἐνώπιόν του διὰ νὰ ζητήσῃ ἄσυλον.

Ἐν τούτοις αἱ δυνάμεις του ἤρχισαν νὰ

ἐκλείπωσι καὶ οἱ πόδες του ἐκάμπτοντο· ἡ ἀναπνοή του ἐπνίγη καὶ ἀνελογίζετο μετὰ τρόμου τὴν στιγμὴν καθ' ἣν θὰ ἠναγκάζετο νὰ σταματήσῃ, διότι σταματῶν θὰ συνελάμβανετο ὑπὸ τοῦ τέρατος, τὸ ὁποῖον ἀκαταπαύστως τὸν ἠκολούθει, καὶ τοῦ ὁποῖου ἤκουε τὰ βήματα ὀπισθέν του.

Ὡ! πόσον ἐπεθύμει τὴν στιγμὴν ταύτην νὰ εἶχε πλησίον του τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του· πόσον μετενόει διότι τοὺς ἀπεχωρίσθη, καὶ μὲ πόσον ἀπελπιστικὴν φωνὴν θὰ τοὺς ἐκάλεε εἰς βοήθειαν, ἂν ἠδύνατο!

Τέλος, κάμπτων τὴν ὁδὸν παρετήρησεν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν μίαν ἑπαυλιν πρὸς ἣν κατηθύνηθη δρομαίως καὶ ὤθησε τὴν πρῶτην ἐνώπιόν του τυχοῦσαν θύραν. Ἦτο σκοτεινόν τι μέρος, ἐνθα ἐνόμιζεν ὁ Γεώργιος ὅτι θὰ εὕρισκε τοῦλάχιστον ἀσφάλειαν, ἀλλ' αἴφνης ἐν τῷ σκότει φοβερὸς διηγήθη ἀλλαλαγμός.

Ὁ Γεώργιος ἔμεινε ἐμβρόντητος.

Ἦσθάνετο κινουμένας περὶ ἑαυτὸν μορφᾶς τρομακτικᾶς· πνοὴ δὲ θερμὴ καὶ ὑγρὰ ἐθώπευε τὰς χεῖράς του, ἐνῷ συγχρόνως ἰδρὼς κρύος περιέβρεχε τὸ μέτωπόν του καὶ ὁ ἀλλαλαγμὸς ἐξηκολούθει παταγωδέστερος.

Ὁ δειλὸς! ὀλίγον θάρρος ἂν εἶχε, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ ὅτι εἶχεν εἰσέλθῃ εἰς χοιροτροφεῖον, καὶ ὅτι ὁ θόρυβος ὁ διατρύπων τὰ ὠτά του ἦτο ἀπλὴ διαμαρτύρησις τῶν κατοίκων τοῦ μέρους τούτου, ὧν ὁ ὕπνος ἀποτόμως διαταράχθη ὑπὸ τῆς ἐλευσεως του.

Ὁ Γεώργιος δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ σκεφθῇ. Πεισθεὶς ὅτι εἶχε μὲ τὸν διάβολον νὰ κάμῃ οὐδὲν πλέον ἀμφέβαλλεν ὅτι εἶχεν εἰσέλθῃ εἰς τὸν προθάλαμον τοῦ ἄδου· ἔμελλε νὰ ἐπαναρχίσῃ τὸ μανιωδὲς τρέξιμόν του, ὅτε ἠσθάνθη ἑαυτὸν βιαίως ἀνεγειρόμενον καὶ φερόμενον πρὸς τὰ ἔξω μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς, ἐπὶ τῆς ῥάχους τέρατος τινος ἱναμριβόλως.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀστραπιδὸν διήλθον διὰ τῆς φαντασίας του αἱ νηρηίδες καὶ αἱ μάγισσαι, οἱ δαίμονες καὶ οἱ δράκοντες τῶν μύθων τοὺς ὁποῖους ὁ θεὸς του τῷ εἶχε διηγήθῃ· ἐπίστευσεν ὅτι ἔφθασεν ἡ τελευταία

του ὥρα καὶ ἀφιέρωσε τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν Θεόν.

Ὁ ἀλλόκοτος ἵππος του ἐπῆδα ὡς μανιακὸς καὶ ἐξέβαλλε τρομακτικὰ φωνάς.

Ποῦ τὸν ἔφεραν; ὁ Γεώργιος δὲν ἠδύνατο ἀκριβῶς νὰ τὸ γνωρίσῃ. "Εβλεπε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὰ δένδρα φεύγοντα μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. "Επειτα ἔφθασεν εἰς μέρος τι ἀκαλλιέργητον, τὸ ὁποῖον ἡ σελήνη ἐφώτιζε διὰ τῶν ἀμυδρῶν τῆς ἀκτίνων.

Τώρα ἦτο βέβαιος ὅτι ἐκεῖ τὸν ὠδήγει τὸ τέρας· ἐκεῖ ἀναμφιβόλως συνήρχοντο αἱ μάγισσαι· ἐκεῖ θὰ ἀπεφασίζετο ἡ τύχη του. Ὁ γίγας αἰωνίως ἠπλωνε τὰς χεῖράς του διὰ νὰ τὸν συλλάβῃ καὶ τὸν ἠπεῖλει μὲ τὸ ἀδιάκοπον τακ, τακ, τακ, τακ!

Αἰφνης τιναγμὸς τις ἀπροσδόκητος ἐκύλισε τὸν ἥρωά μας εἰς μικρὰν λίμνην βορβορώδη, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξέφυγον πλῆθος νησῶν καὶ χηνῶν, αἵτινες ἀνεπαύοντο ἐν αὐτῇ.

Ἡ ψυχρολουσία αὕτη ἐπ'ἀνέφερε τὸν ἥρωά μας εἰς συναίσθησιν τῆς πραγματικότητος.

Ἡσθάνθη ἀνέκφραστον χαράν, ὅταν εἶδεν ὅτι ὁ διάβολος, εὐαρεσθήσῃ νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐκεῖ, διότι ἦτο βέβαιος ὅτι μὲ τὸν διάβολον εἶχε νὰ κάμῃ. Προσεπάθει παντὶ σθένει νὰ ἐξέλθῃ τοῦ βορβορίου καὶ ἐφώναζεν εἰς βοήθειαν.

Τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς στιγμὴν, πολλοὶ ἀνθρώποι ἐξερχόμενοι τῆς ἐπαύλεως ἔτρεχον πρὸς τὸ μέρος τοῦ θορύβου, καὶ ὁ Γεώργιος ἐξαχθεὶς ἀπὸ τοῦ τέλματος, ἐξεπλάγῃ ἀναγνωρίσας τὸν πατέρα του καὶ τὸν θεῖον Λεωνίδα εἰς τοῦ ὁποίου τὴν οἰκίαν ἔφθασε μὲ ταιαύτην ἐλεεινὴν συνοδίαν.

Τί συνέβη; Δὲν τὸ ἐννοεῖτε; Ὁ Γεώργιος ἐνόμιζεν ὅτι εἶχε γυρίσει τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ὅτι αἱ περιπέτειαί του εἶχον πολλὰς ὥρας διαρκέσει, ἐνῷ πράγματι μόνον περὶ τὴν οἰκίαν τοῦ θεῖου του περιωρίσθη ὁ μαϊνόμενος χοῖρος νὰ τὸν περιφέρῃ καὶ μόλις ὀλίγα δευτερόλεπτα διήρκεσεν ἡ ἱππασία του.

Οἱ γονεῖς του, κρίνοντες ὅτι ἀρκούντως ἐτιμωρήθη διὰ τὸ πείσμά του, δὲν τὸν ἐπέπληξαν διόλου. "Αμα τὸν ἐκαθάρισαν καὶ τοῦ ἠλλαξαν τὰ ἐνδύματα, τοῦ ἐζήτησαν νὰ τοῖς διηγηθῇ τὰ ὅσα ὑπέφερεν. Ὁ Γεώργιος οὐδεμίαν λε-

πομέρειαν παρέλειψε, καὶ εἶπεν ὅτι εἶδεν ἕνα γίγαντα μὲ κέρατα καὶ μὲ μεγάλας χεῖρας.

— "Ενα γίγαντα! ἐφώνησε καγχάζων ὁ πατήρ του. "Ελθέ, ἐλθέ νὰ ἰδῇς τὸν γίγαντά σου!

Καὶ ἀνοίξας τὸ παράθυρον ἔδειξεν εἰς τὸν υἱόν του, εἰς ἱκανὴν ἀπὸ τῆς οἰκίας ἀπόσασιν, ἀνεμόμυλον τοῦ ὁποίου τὸ τακ, τακ, τακ, ἤκούετο ἕως ἐκεῖ, φερόμενον ὑπὸ τῆς νυκτερινῆς αὔρας.

Τὸ παιδίον ἔμεινε κεχηνὸς· κατ' ἀρχὰς ἐφάνη δυσπιστοῦν εἰς τοὺς λόγους τοῦ πατρός του, ἀλλὰ τέλος ἐπέισθη.

— Περίεργον! Καὶ πόσον μ' ἐτρόμαξεν! ἐφίθυρισε.

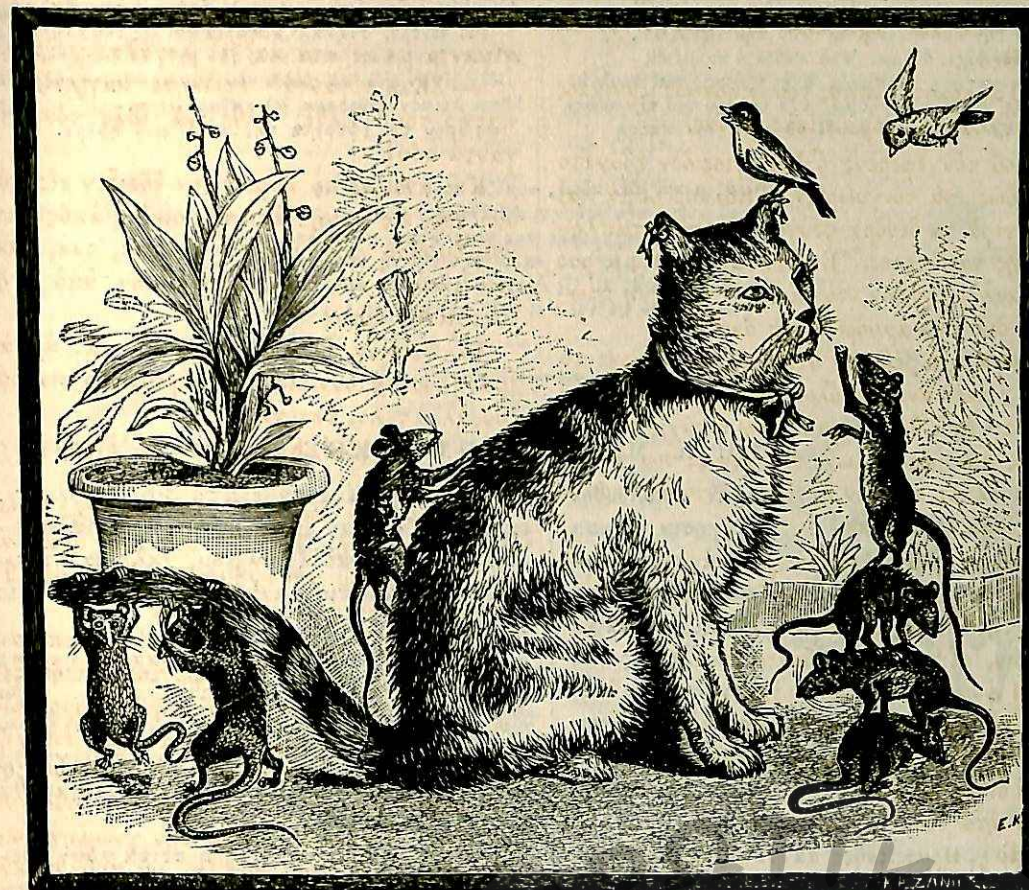
Καὶ φρικτῶν ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς ἀγωνίας ἣν ὑπέστη, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν γονέων του ὑποσχόμενος αὐτοῖς ὅτι θὰ εἶνε εὐπειθέστερος εἰς τὸ ἐξῆς.

Ἀπὸ τῆς ἀξιωματικότητος ταύτης ἐσπέρας, ἀγαπητοὶ μοι φίλοι, ὁ Γεώργιος ἀπεδίωξεν ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν δειλίαν καὶ τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην. Οὐδέποτε πλέον ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης συνέβη νὰ νομίζῃ ἑαυτὸν σοφώτερον τοῦ πατρός του καὶ τῆς μητρός του, οὐδὲ νὰ ἐπιμένῃ νὰ παραδεχθῶσι τὴν γνώμην του, ὡς ἐπίσης δὲν τῷ συνέβη νὰ φοβηθῇ καὶ πάλιν ἀπὸ ἀνεμόμυλόν τινα, ἢ ἀπὸ δωδεκάδα χοίρων, ἢ ἀπὸ ἄλλα παρόμοια πράγματα, οὐδένα ἔχοντα κατ' αὐτοῦ κακὸν σκοπόν.

Ἐὰν καμμίαν φορὰν τύχῃ νὰ γνωρίσῃ τὸν Γεώργιον Σπινάκη, θὰ ἀκούσῃτε καὶ ἀπὸ τὸ στόμα του τὴν ἱστορίαν αὐτὴν, ἥτις καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον τώρα προξενεῖ τὸν γέλωτα.

Νομίζω ἐν τούτοις ὅτι δὲν πλανῶμαι, φρονῶν ὅτι ἐκ τῶν μικρῶν φίλων «τῆς Διαπλάσεως» οὐδεὶς ἔχει ἀνάγκην τοῦ μαθήματος τὸ ὁποῖον περιέχει ἡ διήγησις αὕτη, διότι οὐδεὶς βεβαίως ἐξ ὑμῶν εἶνε δειλὸς ἢ ἰσχυρογνώμων. Δὲν εἶνε ἀληθές, μικροὶ μοι φίλοι; Ἐγὼ μόνον διὰ νὰ σᾶς διασκεδάσω σᾶς διηγήθην τὴν ἱστορίαν τοῦ Γεωργίου Σπινάκη, οὐχὶ δὲ καὶ διὰ νὰ σᾶς ἐκτριῶσω ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα οὔτε ἔχετε, οὔτε φόβος ὑπάρχει νὰ ἀποκτήσῃτε, ἀφοῦ εἴσθε τόσο καλῶς ἀνατετραμμένα παιδιά.

ΚΡΙΤΩΝ.

Ο ΚΥΡ ΜΟΥΡΜΟΥΡΗΣ

Ὁ κύρ Μουρμούρης ἦτανε καλὸς κι' ὥρατος γάτος, κι' ἡ τύχη του τὸν ἔρριξε σὲ μιὰ καλὴ κυρία, κι' ἀπ' ὥρα 'ς ὥρα πιδ παχὺς γινότανε κι' ἀφράτος ἀπὸ τὴν καλοπέρασι καὶ τὴν καλοφαγία. "Ὅ, τι κι' ἂν ἤθελε εὐθὺς τοῦ ἔδιν' ἡ κυρά του· ποτὲ δὲν τοῦ χολόσκανε τὴν τρυφερὴ καρδιά του.

Συνείθισε εἰς τὰ καλὰ μὲς 'ς τῆς κυρᾶς τὸ σπῆτι κι' ἐσήκωσε πολὺ 'ψηλὰ ὁ γάτος τὸ κεφάλι, καὶ ποντικὸ δὲν ἔτρωγε ποτὲ του καὶ σπουργίτη, μὰ τάφινε γιὰ νὰ τὰ τρῶν οἱ πρόστυχοι οἱ ἄλλοι. Ἐκεῖνος ἤθελε καφφέ καὶ βούτυρο καὶ γάλα μέσα σὲ πιάτο παστρικό, καὶ καναπέ καὶ σάλα.

Σὰν ἴδανε κι' ποντικοὶ τὸν εὐγενῆ τὸ γάτο πῶς μόνον γάλα ἔτρωγε καὶ τέτοια φαγητά, ἐπῆραν θάρρος κι' ἔτρεχαν ἐπάνω ἕως κάτω, μὲ τὸν Μουρμούρη ἐπαίξαν κι' ἐκάναν χωρατά. Γιὰ φαντασθῆτε μιὰ στιγμὴ τὴν ἀρχοντιά τοῦ γάτου; ν' ἀφίγη νὰ κορδόνωνται οἱ ποντικοὶ 'μπροστά του.

Γιὰ νὰ τὸν φθάσουν ἔκανε ἕνας 'στὸν ἄλλο πλάτη, χαϊδεύαν τὰ μουστάκια του, τοῦ 'δάγκαναν τὴ μούρη, κι' ἐπάνω του σερπιάνιζαν μὲ ὅλο τὸ βαγάτι, ἀλλὰ αὐτὸς δὲν ἄφινε τὸ τακτικὸ χουζούρι. "Ἀφινε κάθε ποντικὸ νὰ κάνῃ ὅ, τι θέλει, χωρὶς γιὰ τὰ παιγνίδια του καθόλου νὰ τὸν μέλλῃ.

Ποῦ ἦσαν οἱ ποντικοὶ αὐτὸ τὸ κελεπούρι; καὶ τόσο θάρρος πῆρανε μαζί του κι' ἀφοβία, ὅπου αὐτὶ νὰ φαγωθοῦν αὐτοὶ ἀπ' τὸν Μουρμούρη, ἐκεῖνοι 'κόντεψαν νὰ πᾶν τοῦ γάτου τὴν προβά. Ἀλλὰ ὁ ἀρχοντογάτος 'καμάρωνε εἰς ὅλα, κι' ὄνειρευότανε ὅσμπιφ καὶ βιοδὴν ὑπὲρ ὅλα.

Μὰ ἔφαρνε τί συμφορά! ἀπέθαν' ἡ κυρά του, καὶ πᾶν ἡ καλοπέρασις κι' ἡ τόση ἀρχοντιά, ὁ ὕπνος, τὸ καλὸ φαγεῖ, καὶ ὅλα τὰγαθά του, καὶ τότε ὁ Μουρμούρης μου κατέβασε τ' αὐτιά. Κανεὶς δὲν τοῦδινε φαγεῖ, δὲν τοῦξαν' ἕνα γάδι, κι' ἀπ' τὸ πρῶν ἐνήστευε ὁ μαῦρος ὡς 'στὸ βράδυ.

Και τόσον ήταν άγαμνός και άδυνατισμένος από την καλοπέρασι κι' από την τεμπελιά, όπου δεν είχε δύναμι 'στὰ πόδια ό καυμένος να κυνηγήση ποντικούς 'στῆς τρύπαις και πουλιά. 'Εξέλασ' ό Μουρμούρης μας την τέχνην του την πρώτη άπ' τόν καιρό που έμαθε να κάνη τόν ίππότη

Δέν είμπορούσε όπως πριν κι' αυτός να σκαρβαλώνη 'στό δέντρο, 'στην κληματαριά και εις την καμινάδα, κι' ούτε 'μπορούσε ποντικούς σάν πριν να ξετρυνώνη... δέν είχαν πιά τὰ πόδια του την πρώτη γρηγοράδα. 'Έτσι λοιπόν έχόρταινε με καθαρό αέρα, ως όπου πιά έφόρτησε της πείνας μιὰ ημέρα.

Τώρα, μικρέ μου κύριε, νομίζω πώς δεν θέλεις του μύθου την εξήγησι κανένας να σου πῇ. . . 'Εφόρτησ' ό Μουρμούρης μας γιατ' ήτανε τεμπέλης, κι' εξέμαθε μες 'στὰ καλά την πρώτη προκοπή. Λοιπόν δουλειά, κι' ας έχετε και πλούτη και στολίδια, γιά να μην πάθετε και σείς καμμιὰ φορά τὰ ίδια.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΟΓΡΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ

ΤΗΝ ακόλουθον διήγησιν ήκουσα παρά τινος ραχοσυλλέκτου, ό οποίος την ήκουσε και αυτός από την ήρωίδα της ιστορίας ταύτης. Πρόκειται περί τινος γραμματικής.

Περί γραμματικής; θά μοι είπητε. Δύναται ποτε μία γραμματική να διηγηθῇ την ιστορίαν της;

Πολύ δικαία ή έρώτησίς σας· και εις έμέ ή αυτή σκέψις επήλθεν, αλλά δεν είπον τίποτε αυτήν την στιγμήν, διά να μη φανώ άμαθής, μετά τινα δε σκέψιν εύρον την λύσιν του αίνιγματος ένθυμηθείς τόν Αϊσωπον, ό οποίος διά τών μύθων του μάς διαβεβαιού ότι υπήρξεν εποχή καθ' ήν ώμίλειον και τὰ ζῶα και τὰ άψυχα πράγματα.

Πεισθείς λοιπόν ότι ή ιστορία αυτή είνε αληθής άπεφάσισα να σας την διηγηθῶ, ή μάλλον άφίνω αυτήν την άτυχή γραμματικήν να σας όμιλήση με την γλώσσάν της.

«Έγεννήθην έν τῷ μεγαλειτέρῳ και ώραιότερῳ τυπογραφείῳ τών Αθηνών: έν τῷ τυπογραφείῳ Ανδρέου Κορομηλά όπου τυπύται και «ή Διάπλασις». Έκ του τυπογραφείου με άνεβίθασαν εις τό βιβλιοδετεϊόν του αυτού καταστήματος και εκ του βιβλιο-

δετεϊού με μετέφεραν εις τό βιβλιοπωλείον. Έπειτα με έθεσαν έντός κιβωτίου μετά πολλών άλλων συναδέλφων μου, εκλεισαν επιμελώς τό κιβώτιον και μάς απέστειλαν εις τι σχολείον.

«Έκει γέρων τις δημοδιδάσκαλος ήρχισε να μάς διανέμη εις τούς μαθητάς του. 'Εγώ ήμην τελευταία, κάτωθεν του σωρού όλων τών βιβλίων, και περιέμενον μετά μεγάλης άνυπομονησίας να ιδώ εις τίνος χειράς θά μ' έρριπτεν ή τύχη μου.

«Δέν έθράδυνε να έλθῃ ή σειρά μου· υπελείπετο εις μόνον μαθητής μη λαθών γραμματικήν, και έγώ ήμην ή μόνη έναπομείνασα έν τῷ κιβωτίῳ: τό παιδίον λοιπόν αυτό ήτο ό μέλλων κύριός μου. 'Αλλ' όποιος κύριος! Έφρικίασα όταν με έλαβεν εις χειράς του! Από της θέσεώς μου διέκρινα τὰ βιβλία του και τὰ τετράδιά του έρριμμένα φύρδην μίγδην επί του θρανίου όλα ήσαν ρυπαρά και καταξοχισμένα.

«Αμα τὰ είδον δεν ήδυνήθην να κρατήσω έν δάκρυ.

«Ημην βυθισμένη εις θλιβεράς σκέψεις, ότε ό διδάσκαλος είπεν: «Έλθέ, Σωτήρη· κινήσου λοιπόν, όκνηρέ». Με παρέδωκεν εις τόν νέον μου κτήτορα, όστις με έχωσε παρελύς εις την σάκκαν του.

«Μετά ένα μήνα κατέστη έντελώς άγνώριστος· ήμην κεκαλυμμένη υπό κηλίδων και έφανόμην πενηθορούσα εκ της άφθόγου μελάνης, δι' ής ήσαν κεχρισμένα τὰ φύλλα

μου. Ποσάκις ό ανόητος κύριός μου με εξεσφενδόνισε κατ' άλλων ανοήτων επίσης συμμαθητών του, και ποσάκις κατεπατήθην ύπ' αυτών άσπλαγγχως! Τό σῶμά μου όλόκληρον είχεν άρ-

χίσει να παρалуή και να εξαρθρούται.

« Τέλος μιαν ήμέραν (όλαι μου αί θλίψεις άνανεούνται όταν ένθυμούμαι την ήμέραν εκείνην) ό Σωτήρης μετέβαινεν εις τό σχο-

λείον. Όπως πάντοτε, δεν είξευρε τό μάθημά του και προσεπάθει να τό μάθῃ καθ' όδόν, ότε πρός συμπλήρωσιν της δυστυχίας μου, παρατηρεῖ τό μικρόν κυνάριόν του, τό όποιον τόν ήκολούθει, και έσκέφθη ότι, άντι να μελετᾷ εις τόν δρόμον προτιμότερον ήτο να διασκεδάσῃ μετ' αυτού. 'Ηρχισε πρώτον να με δεικνύῃ εις τό κυνάριον με ύφος προκλητικόν, και έφαινετο ως να τῷ έλεγε: « Δοκίμασε όλίγον να μου άρπάσῃς την γραμματικήν! »

«Ο Λέων φυσικῶ τῷ λόγῳ έχει πάντοτε σχεδόν διάθεσιν διά παιγνίδια, βλέπων δι' ότι προκαλείται να παίξῃ, όρμᾷ δια να με συλλάβῃ, πηδᾷ και κατορθώνει και με άρπάζει από τὰς χειράς του κυρίου μου, ό όποιος γελῶν εξ εύχαριστήσεως τρέχει να με σώσῃ από τούς όδόντας του κυναρίου... δια να λάβῃ την εύχαρίστησιν να επαναλάβῃ τό παιγνίδιον. 'Αλλ' ό Λέων με κρατεῖ δυνατά. Ό Σωτήρης με τραβᾷ, με τραβᾷ πολὺ και τέλος

νικᾷ. Μη μ' έρωτᾷτε όμως εις ποίαν κατάστασιν ήμην!

Τό παιδίον εύρίσκει μεγαλειτέραν εύχαρίστησιν εις τό παιγνίδιον, παρ' όσῃν ό Λέων, και αρχίζει εκ νέου να με δεικνύῃ εις τό κυνάριον, τό όποιον ανορθούμενον επί τών όπισθίων του ποδῶν μάτην προσπαθεῖ να με συλλάβῃ. Ό κύ-

ριός μου γελᾷ όλονέν, γελᾷ άκαταπαύστως και τέλος με θέτει επί της σάκκας του. Είς την θέσιν αυτήν ένόμισα ότι ό Λέων δεν θά ήδύνατο να με φάίσῃ, άλλ' αυτός δεν άποθαρρύνεται, επαναλαμβάνει μετά μεγαλειτέρας δυνάμεως την φορὰν ταύτην τὰ πηδήματά του, με συλλαμβάνει και πάλιν, και φεύγει καταξοχίζων με διά τών όξέων όδόντων του.

«Ό Σωτήρης τρέχει κατόπιν του, προσπαθεῖ να με σώσῃ, άλλ' ό άνεμος διασκορπίζει δεξιά και αριστερά τὰ φύλλα μου.

« Με την διασκέδασιν αυτήν ό κύων και ό μαθητής έφθασαν πρό της οικίας του κυρίου μου. Η μήτηρ του, ήτις εξήρχετο κατ' αυτήν την στιγμήν, είδε την σπαραξικάρδιον σκηνην της διαμελίσεώς μου και παρέστη εις την αγωνίαν μου. Μη δυναμένη

δὲ να κρατήσῃ την όργήν της, ήρπασε τό σάκωθρον, συνέλαβε τόν Σωτήρη από του ώτίου και του έδωσε έν καλόν μάθημα,

ὅπως τοῦ ἔπρεπεν· ἔπειτα τὸν ἔκλεισεν εἰς ἓν δωμάτιον.

«Ὁ κύων βαρυνθεὶς τὸ παιγνίδιον, τὸ ὁποῖον καθίστατο ὀχληρὸν ἄνευ τοῦ συντρόφου του, μὲ ἐγκατέλιπεν εἰς τεμάχια.

«Τότε διήλθες σύ, καλέ μου ῥακοςυλλέκτη, μὲ παρατήρησας μετὰ συμπαιθείας, μὲ συνέλεξας μεθ' ὅλης τῆς ἐπιμελείας ἣν ἀπῆται ἡ κατάστασίς μου καὶ μ' ἔθεσας εἰς τὸν κόφινόν σου.

«Ἐγνοῶ ἐκ τοῦ ὕφους

ΧΑΤΖΗΝΗΣ

ΚΡΙΤΩΝ.

ΟΙ ΔΥΟ ΠΑΥΛΟΙ

Ὁ μικρὸς Παῦλος εἶνε υἱὸς χωρικοῦ κατοικοῦντος μικρὸν τι χωρίον, εἰς τὸ ὁποῖον αἱ οἰκίαι εἶνε πολὺ μικραὶ καὶ τὰ ἐπιπλα πολὺ ἀπλᾶ. Μίαν ἡμέραν ὁ πατήρ του ἔφε-
ρεν ἓνα καθρέπτην, τὸν ὁποῖον ἠγόρασεν ἀπὸ τὴν πρωτεύουσάν τῆς ἐπαρχίας των, ὅπου εἶχεν ὑπάγει διὰ μερικὰς του ἐργασίας.

Ἐνα καθρέπτην! Ποτὲ δὲν εἶχεν ἰδεῖ καθρέπτην ὁ μικρὸς Παῦλος, ὅστις ἄλλως τε ἦτο καὶ πολὺ μικρὸς, μόλις ἑπτὰ ἐτῶν. Ἐστάθη λοιπὸν ἐνώπιόν του καὶ τὸν παρατήρει. Ἀμέσως ἐντὸς τοῦ καθρέπτου ἐφάνη ἓν ἄλλο παιδίον, ὅμοιον μὲ αὐτόν, μὲ τὰ ἴδια ἐνδύματα, μὲ τὰ ἴδια ὑποδήματα, τὸ ὁποῖον τὸν ἐκύτταζε τόσον προσεκτικὰ, τόσον προσεκτικὰ ὥστε ὁ Παῦλος ἐπὶ τέλους ἤρχισε νὰ θυμῶνῃ. Τὸ πρόσωπόν του ἔγεινεν ἄγριον, κατακχόκινον· τὸ ἐφοβήρισε μὲ τὸν γρόνθον του καὶ ἐκεῖνο τὸν ἐφοβήρισε μὲ τὸν γρόνθον του· ἠτοιμάζετο δὲ νὰ καταβιάσῃ

σου ὅτι μὲ λυπεῖσαι, ὅτι ἐπιθυμεῖς ἴσως νὰ μὲ φυλάξης· ἀλλ' ἐγὼ αἰσθάνομαι ὅτι ἐπλησίασε τὸ τέλος μου· ὑπέφερα πολλὰ· καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ κάμῃς καὶ ἐμέ, μετὰ τὴν ἐσχάτην μου πνοήν, ὅτι κάμνεις καὶ τὰ ἄλλα χαρτία... νὰ μὲ κάμῃς ῥάκη».

Τὰς λέξεις ταύτας εἰ-
ποῦσα ἡ ἀτυχὴς γραμμα-
τική, καὶ εὐχηθεῖσα ἀπὸ
καρδίας νὰ σωφρονισθῇ ὁ
κύριός της, ἐξέπνευσεν.

τὸν γρόνθον του κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ κα-
κοῦ ἐκείνου παιδίου, ὅτε ἡ μήτηρ του, ἡ ὁποία
τὸν παρατήρει ἀπὸ τινων στιγμῶν καὶ ἐγέλα,
τοῦ ἐφώνασε.

— Μή, Παῦλε, διότι θὰ σπάσῃς τὸν κα-
θρέπτην.

— Μὰ αὐτὸ ἐκεῖ μέσα, μὲ περιγελᾷ.

Τότε ἐπλησίασεν ἡ μήτηρ του, ἡ ὁποία
ἦτο πολὺ γνωστικὴ γυνή, καὶ τῷ εἶπε:

— Αὐτὸ τὸ κακὸν παιδίον, διὰ τὸ ὁποῖον
παραπονεῖσαι, ἐμιμήθη ὅ,τι ἔπραξες σύ·
ἐθύμωσες σύ, ἐθύμωσε καὶ ἐκεῖνο, τὸ ἐφοβή-
ρισες σύ, σ' ἐφοβήρισε καὶ ἐκεῖνο· τώρα
χαμογέλασέ του σύ καὶ θὰ σοῦ χαμογελάσῃ
καὶ ἐκεῖνο, ἀνοιξέ του τὴν ἀγκάλην σου καὶ
θὰ σοῦ τὴν ἀνοιξῇ καὶ ἐκεῖνο.

Τοῦτο σημαίνει, παιδί μου, ὅτι ὅταν θὰ
ἦσαι καλός, θὰ εἶνε καὶ οἱ ἄλλοι καλοὶ διὰ
σέ, ἀλλ' ἂν ἦσαι κακός, μὴν ἀπορῇς διατί
καὶ οἱ ἄλλοι θὰ σοῦ εἶνε κακοί. *

**

Ἐκ τῶν λαβόντων μέρος εἰς τὸν δεύτερον διαγωνισμόν «τῆς Διαπλάσεως» τὸν προταθέντα ἐν τῷ φυλλαδίῳ τοῦ παρελθόντος Ἰουνίου, καὶ οὐ τινος θέμα ἦτο ἡ σύνθεσις διηγήματος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐν σελίδι 81 εἰκόνος, ἐκρίθησαν ἄξιοι:

§ ΤΟΥ ΒΡΑΒΕΙΟΥ

Ξανθίππη Ι. Κολοστύπη, 9 ἐτῶν Πειραιῶς, ἥς καὶ δημοσιεύομεν κατωτέρω τὸ διήγημα, ἐπιφυλασσόμενοι νὰ δημοσιεύσωμεν καὶ τὴν εἰκόνα της, ὅταν μᾶς ἀποστείλῃ τὴν φωτογραφίαν της.

Τοῦ πρώτου ἐπαίνου

Σοφία Α. Κρασσᾶ, 10 ἐτῶν Ἀθηνῶν.

Τοῦ δευτέρου ἐπαίνου

Μικρά Σεισουργήθρα, 8 ἐτῶν Ἀθηνῶν.

Εὐφῆμου μνείας

Ἰωάννα Καγκάδη, 11 ἐτῶν Σύρου. — Κλεοπάτρα Μ. Νικολαΐδου, 12 ἐτῶν Ἀθηνῶν. — Γέρων Κηπουρός, ἐτῶν 10 καὶ 1/4 Ἀθηνῶν. — Ἑλένη Σ. Παπαδάκη Πειραιῶς. — Γρηγόριος Δ. Ξενόπουλος, ἐτῶν 14 Ζακύνθου. — Ἀσπασία Σικελιανοῦ, 13 ἐτῶν Κωνσταντινουπόλεως. — Ἀθανάσιος Σπ. Σωτηριάδης, 14 ἐτῶν Τριπόλεως.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ «ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

(ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐν σελίδι 81 εἰκόνος)

Ὁ Κίμων καὶ ἡ Λευκοθέα ἦσαν πολὺ ἡγαπημένοι ἀδελφοί· τοὺς ἡγάπα πολὺ ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ των καὶ ἐν γένει ὅλος ὁ κόσμος, διότι ἦσαν πολὺ καλὰ καὶ εὐπειθῆ παιδιά. Ἐπήγαγον εἰς τὸ σχολεῖον τακτικὰ καὶ τὰ ἡγάπα ὁ διδάσκαλός των, διότι ἦσαν ἐπιμελῆ παιδιά. Μίαν ἡμέραν, ἀφοῦ ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ἔμαθον πρῶτον τὰ μαθήματά των, καὶ ἔπειτα ἐζήτησαν

τὴν ἄδειαν νὰ καταβῶσι νὰ παίξωσιν εἰς τὴν ἀκρογιαλιά· ἡ μήτηρ των τοῖς ἔδωκε τὴν ἄδειαν, τοῖς παρήγγειλεν ὅμως νὰ προσέχωσι μήπως βραχῶσιν οἱ πόδες των.

Τὰ καλὰ αὐτὰ παιδιά δὲν εἶχον παιγνίδια κούκλας, ἀλλ' ἐν πλοιάριον, τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ὁ Κίμων, ὅστις εἶχε κλίσιν εἰς τὰ ναυτικά. Ἀφοῦ κατέβησαν εἰς τὴν ἀκρογιαλιά, ὁ Κίμων ἐσυλλογίσθη ὅτι, ἐπειδὴ ἡ

θάλασσα είναι πολύ μεγάλη δύναται νὰ φύγη τὸ πλοιάριόν των· ἐσκέφθη λοιπὸν νὰ σκάψῃ μέρος γῆς μὲ τὸ πτυάριον τὸ ὁποῖον κρατεῖ, καὶ μὲ τὸν καδίσκον νὰ φέρῃ ὕδωρ ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ τοιουτοτρόπως νὰ κάμωσι μίαν μικρὰν θάλασσαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ θάλασσα ἦτο ἐξηγριωμένη, ἐκάθησαν ἕως ὅτου ἡμέρωσαν τὰ κύματα. Ἡ Λευκοθέα κάθηται συλλογισμένη μήπως πνιγῶσι τὰ πλοιάρια τὰ ὅποια εἶνε εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἀφοῦ ἔπαυσαν τὰ κύματα ὁ Κίμων ἔσκαψεν, ἐπῆρε νερὸν ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ ἔκαμε μίαν μικρὰν θάλασσαν. Ἐπειτα ἐνώκτωσεν· ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν των καὶ

ἐπειδὴ ἐξημέρωνε Κυριακὴ ἔκαμαν πολλὰς ἐργασίας. Εἶχον δὲ καὶ ἓνα μικρὸν κῆπον τὸν ὁποῖον ἐπότιζον ὅταν ἐτελείονον τὰ μαθήματα των.

Τὴν πρωῒαν ἐσηκώθησαν, προσηυχήθησαν καὶ ἔπειτα κατέβησαν εἰς τὸν κῆπον· ἐπότισαν τὰ ἄνθη των ἐπειδὴ τὰ ἡγάπων, καὶ ὅσα παιδιά ἀγαποῦν τὰ ἄνθη εἶνε βεβαίως καλὰ παιδιά.

Τοιουτοτρόπως λοιπὸν τὰ καλὰ παιδιά ἐμεγάλωνον μὲ πολὺ καλὴν ἀνατροφήν.

Ἐν Πειραιεὶ τὴν 20 Ἰουλίου 1881.

ΞΑΝΘΙΠΠΗ Ι. ΚΑΛΟΣΤΥΓΓΗ, ἐτῶν 9.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐν σελίδι 127 τοῦ φυλλαδίου τούτου εἰκόνης

«Ἡ Διάπλασις» μὲ μεγάλην τῆς χαρὰν παρετήρησεν ὅτι εἰς τὸν δεύτερον διαγωνισμόν ἔλαβον μέρος πολὺ περισσότεροι ἐκ τῶν μικρῶν τῆς φίλων, παρ' ὅσοι κατὰ τὸν πρῶτον εἶνε δὲ εὐχαριστημένη ἐκ τῶν ἀπαντήσεων ὅλων, διότι ὅλοισχεδόν, ὅσοι ἀπήντησαν, ἀπήντησαν σχετικῶς πολὺ καλὰ διὰ πρώτην φοράν.

Σήμερον προκηρύσσει ἕτερον διαγωνισμόν εἰς τὸν ὁποῖον εἶνε βεβαία ὅτι θὰ συμμετάσχωσι ἔτι πλείονες. Προτείνει εἰς τοὺς μικροὺς τῆς φίλους τὴν ἐν ἀρχῇ τοῦ φυλλαδίου τούτου (σελὶς 129) εἰκόνα, ἵνα ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς συνθέσωσι καὶ πάλιν διήγημα πρωτότυπον ὑπὸ τοὺς ἐξῆς ὅρους:

α') Μόνον οἱ μὴ ὑπερβάντες τὸ 15 ἔτος τῆς ἡλικίας των δύναται νὰ συμμετάσχωσι τοῦ διαγωνισμοῦ.

β') Τὸ ὅλον διήγημα νὰ μὴ περιέχῃ πλείονας τῶν 800 λέξεων.

γ') Νὰ φέρῃ τίτλον: Ἀπάντησις εἰς τὸν τρίτον διαγωνισμόν «τῆς Διαπλάσεως» ὑπ' αὐτὸ δὲ τὸ ὄνομα τοῦ διαγωνιζομένου καὶ τὸ ψευδώνυμόν του (ἂν ἔχῃ ψευδώνυμον καὶ θέλῃ νὰ κάμῃ τούτου χρῆσιν ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς του ὀνόματος), καὶ ἀφ' ἐκείνης τῆς ἡλικίας του,

δ') Ἡ ἀπάντησις αὕτη νὰ φθάσῃ πρὸ τῆς 20 προσεχούς Ὀκτωβρίου εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, κείμενον ἤδη ἐν ὁδῷ Εὐαγγελιστρίας ἀπέναντι τῆς ἐκκλησίας Ῥόμβης.

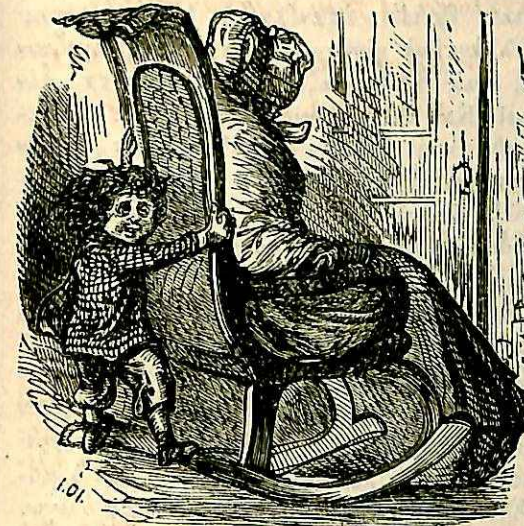
Ἐν τῷ φυλλαδίῳ τοῦ προσεχοῦς Νοεμβρίου δημοσιευθήσεται τὸ βραβευθὲν διήγημα καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ γράψαντος αὐτό, ἂν μᾶς ἀποστείλῃ τὴν φωτογραφίαν του. Θὰ δοθῇ δ' αὐτῷ καὶ δῶρόν τι δυνάμενον νὰ τῷ προξενήσῃ εὐχαρίστησιν. Τὰ δευτερεύοντα διηγήματα θὰ ἐπαινεθῶσι, θὰ τύχωσι δ' εὐφήμου μνείας ὅσα θὰ κριθῶσιν ἄξια αὐτῆς.

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΥΣΑΝΤΕΣ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΓΕΝΙΚΑΣ ΕΒΕΤΑΣΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΘΗΝΩΝ: Εὐκλίας Κωνσταντῖνος, — Μπότσης Ι. Νικόλαος, — Νικολοπούλου Π. Ἑλένη, — Σπερίδης Γ. Κων. — Ψύλλα Μαρία. ΑΜΙΣΟΥ: Ἀρξόγλους Ι. Παντελής, — Ἀσλόγλου Γ. Ἀβραάμ, — Ἀσλόγλου Σ. Παῦλος, — Γρίβα Θ. Περικλῆς, — Ἰατροπούλου Δ. Γεώργιος, — Παλόγλου Α. Ἀλέξανδρος, — Πορτοκαλίδης Α. Νικόλαος. ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ: Ἀννίνου Π. Αἰκατερίνη, — Ἰγγλέση Ν. Ὀλιβία. ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Βορεινῆς Ν. Ἀντώνος, — Ζῶης Χαρ. Διονύσιος, — Κόντης Δ. Γεωρ., — Λάππας Διον. Σπ. — Μαρῖνος Γ. Α., — Μωρέττης Δ. Ἀγγελος, — Ξενοπούλου Δ. Γρηγόριος, — Ξενοπούλου Δ. Στέφανος, — Τσιριογιάννης Σπ. Ι. — Τυρογαλῆς Σπ. Παν. ΚΑΙΡΟΥ: Ἀθανασιάδης Εὐάγγελος, — Γεωργιάδου Ν. Αἰκατερίνη, — Γεωργιάδου Ν. Μαρία, — Γεωρ.

γιάδου Ν. Ὀλγα, — Γεωργίου Μαρίας, — Δημητρίου Ἀντ. — Καψοχείλης Κ. Ἀνδρ. — Κοζά Ἀγαπητός, — Μεταξῆς Ἀλέξ. — Νικολαΐδου Σ. Χριστίνα, — Οἰκονομόπουλος Ἰων. — Παράσχου Ν. Γραμματική, — Παράσχου Ν. Εὐαγγελινή, — Ρούσσου Γ. Ἰωάννης, — Ρούσσου Εὐδοξία, — Τσαμπούργλους Α. Ἐμμανουήλ, — Φρούστη Φωτεινή, — Χρηστοφίλης Ν. Χρήστος, — Χριστοδούλου Γεωργία. ΚΑΛΑΜΩΝ: Ἀναστασιάδης Κ. Θεμιστοκλῆς, — Στρούμπος Ν. Παναγιώτης. ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Σταμίρης Ἰωάννης. ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ: Λεονίδης Κ. Γεώργιος, — Μακρῆς Δ. Λεωνίδας. ΛΙΣΣΟΥΡΙΟΥ: Ἀβλάμη Χαράλ. Ἀδελφίς, — Ἰακωβάτου Τυπάλδου Αγ. Ἑλένη, — Ρουχωτῆ Α. Αἰκατερίνη, — Φαρακλῶ Π. Στάμω. ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Δημῶν, — Ἰ. Δημήτριος, — Σουλιάδης Φώτιος. ΟΔΗΣΣΟΥ: Κοαντζάκης Ἀλέξανδρος. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Βολανίκη Μ. Δημήτριος, — Βολανίκη Μ. Ἐμμανουήλ, — Κωνοπιστόπουλος Ἀντ. Κωνσταντῖνος. ΣΥΡΟΥ: Καγκιδή Ἰακ. Ἰωάννα. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Τζαύρα Μ. Εὐδοκία.

ΤΟ ΑΝΑΚΛΙΝΤΡΟΝ ΤΗΣ ΜΑΜΜΗΣ

διότι αὐτὸς δὲν ἔκαμε οὐδὲ τὸν παραμικρὸν κρότον ἐκ φόβου μήπως ἡ μάμμη τοῦ τὸν ἐννοήσῃ. Καὶ τότε βεβαίως θὰ τὸν ἐπέπληττε.

Πόσον ὀχληραὶ εἶνε αἱ ἐπιπληξεις! Δὲν εἶνε ἀληθεῖς; Ὁ Σπυρίδων δὲν τὰς ἀγαπᾷ διόλου, οὐδὲ σεῖς, μικροὶ μου φίλοι, νομίζω. Ὡστε διὰ νὰ μὴ ἐπιπληττεσθε, ὑπακούετε πάραυτα εἰς τὴν μητέρα σας, ἀλλ' ὁ Σπυρίδων, εἰπομεν, δὲν εἶνε τόσο ἐυπειθής.

Ἐπεκλήθησε λοιπὸν ἐπὶ τοῦ ποδὸς τοῦ ἀνακλίντρον. Φαντάζεται: ὅτι εἶνε ἐφ' ἀμάξης: Ἐμπρός! ἔμπρός!

Ἡ μάμμη ἐγείρεται αἰφνης διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ κάτι τι εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, καὶ μπρούμ! Τί συμβαίνει; Καθὼς τὸ εἶχε προειπεί ἡ μάμμη τοῦ, τὸ ἀνακλίντρον ἀναστρέφεται, ὁ Σπυρίδων πίπτει ὑπτίως, καὶ ἀνωθέν τοῦ πίπτει τὸ ἀνακλίντρον.

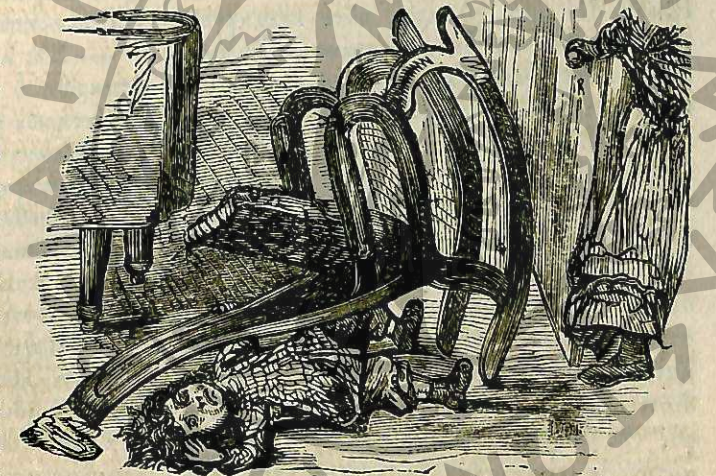
Τώρα εὐρίσκεται κατὰ γῆς. Φωνάζει μὲ

Εἰς τὸν Σπυρίδωνα πολλάκις εἶπεν μάμμη τοῦ:

— Μὴ ἀναβαίνης ὀπισθεν τοῦ ἀνακλίντρον μου, μικρέ μου. Ἄν τύχῃ νὰ σηκωθῶ, θὰ πέσῃς ἀνάσκελα καὶ θὰ χτυπήσῃς.

Ἀλλ' ὁ Σπυρίδων δὲν ἀκούει, ὅτι τῷ λέγει ἡ μάμμη τοῦ πράττει ὅτι τοῦ ἔρχεται εἰς τὴν κεφαλὴν του. Οὐδὲν ἄλλο εὐρίσκει διασκεδαστικώτερον, ἀπὸ τὸ νὰ πράττῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εἶνε ἀπηγορευμένον. Εἶνε πράγματι πολὺ γελοῖον παιδίον αὐτὸς ὁ Σπύρος καὶ δὲν σὰς ὁμοιάζει καὶ θόλου.

Μίαν ἡμέραν ὁ Σπυρίδων, κατὰ τὸ σύνθημα ἀνέβη ὀπισθεν τοῦ ἀνακλίντρον τῆς μάμμης τοῦ. Ἡ μάμμη τοῦ δὲν ἔχει εἶδῃσιν·

όλας του τὰς δυνάμεις· ἡ μάμμη προστρέχει καὶ τὸν ἀνεγείρει.

Ἐχει φοβερόν πρήξιμον εἰς τὸ μέτωπον, καὶ ἄλλο ἔτι μεγαλύτερον εἰς τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς. Ἐξεδάρη ἡ παρειά του, καὶ ὁ ἀγκών του ἐπίσης. Καὶ τὸ αἷμα ῥέει.

Πρέπει νὰ τὸν ῥίψουν εἰς τὴν κλίνην, νὰ

τῷ θέσουν καταπλάσματα, νὰ τῷ δώσουν κριθαρόνερρον καὶ ἄλλα ἱατρικὰ πολὺ ἄσχημα. Θὰ μείνῃ κλινήρης ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας καὶ περὶ σσότερον ἔσως. Ὡ! ὁ δυστυχὴς ὁ Σπυρίδων! Δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ ὑπῆκουεν εἰς τὴν μάμμην του;

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ.

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΗΣ ΠΛΑΓΓΟΝΟΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΟΛΥΒΔΙΝΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΟΥ

«Δὲν σὲ ἀγαπῶ πλέον!» εἶπεν εἰς τὴν δεσποινίδα Πλαγγόνα, τὴν κούκλαν τῆς, ἡ μικρὰ Μαρίκα, ἥτις δὲν ἦτο πάντοτε φρόνιμος. «Ὁχι! δὲν σὲ ἀγαπῶ!» Καὶ τὴν ἔρριψεν εἰς μίαν γωνίαν, καὶ ἔπειτα ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην τῆς νὰ κοιμηθῇ, διότι ἦτο ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου.

Ἡ δυστυχὴς Πλαγγὼν ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ ἔσπασε τὴν μύτην τῆς. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο ὑπομονητικὴ ὑπέφερε χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος εἰς τὸ μέρος ὅπου ἔπεσεν.

Ἀκούσατε ὅμως τί συνέβη μετὰ ταῦτα, καθ' ὃν χρόνον ἡ μικρὰ Μαρίκα ἐκοιμᾶτο:

Ἡ Πλαγγὼν, ὅταν εἶδεν ὅτι ὅλοι ἐκοιμῶντο καὶ δὲν ὑπῆρχε φόβος νὰ τὴν ἀκούσῃ κανεὶς, ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ:

«Πόσον εἶμαι δυστυχὴς!» ἔλεγεν «ἐπειδὴ δὲν ὁμιλῶ σχεδόν, ἐπειδὴ δὲν τρώγω τίποτε, ἐπειδὴ δὲν θραύω τίποτε, ἐπειδὴ ὑποχωρῶ εἰς ὅλα καὶ ἐπειδὴ ποτὲ δὲν κλαίω, δηλαδὴ ἐπειδὴ δὲν εἶμαι φλύαρος, οὔτε λαίμαργος, οὔτε ἄτακτος, ἐπειδὴ τέλος πάντων δὲν ἔχω κανὲν ἐλάττωμα, φαντάζεται ἡ μικρὰ μου κυρία ὅτι δὲν σκέπτομαι καὶ ἐγώ, ὅτι δὲν ζῶ, ὅτι δὲν αἰσθάνομαι τίποτε! Πολὺ ἄδικον ἔχει!»

«Μὰ τὴν ἀλήθειαν, βέβαια, πολὺ ἄδικον ἔχει!» εἶπεν, ἀφοῦ πρῶτον ἐζήτησεν εὐγενῶς τὴν ἄδειαν ἀπὸ τὴν Πλαγγόνα, νὰ τῆς διακόψῃ τὸν λόγον, εἰς μολύβδινος μικρὸς στρατιώτης, τὸν ὁποῖον αὐτὴ δὲν εἶχεν ἰδεῖ καὶ ὁ ὁποῖος εὐρίσκετο πολὺ πλησίον τῆς, διότι εἰς τὸ πεῖσμα του ὁ Παῦλος, ὁ ἀδελφὸς τῆς μικρᾶς Μαρίκας, τὸν εἶχε ῥίψει καὶ αὐτὸν εἰς τὴν γωνίαν ἐκείνην. «Ναί! πολὺ

ἄδικον ἔχει!» ἐπανέλαθεν ὁ στρατιώτης· «ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; ὅλα τὰ παιδιὰ νομίζουν ὅτι, ἅμα δὲν φωνάζει κανεὶς ὡς αὐτὰ, δὲν πονεῖ. Καὶ ὅμως πονοῦμεν καὶ ἡμεῖς, αἰσθανόμεθα καὶ ἡμεῖς! προσέθηκε μετ' ὀλίγον ἀναστενάζας βαθεῶς.

Ἡ Πλαγγὼν βλέπουσα ὅτι ὁ μικρὸς μολύβδινος στρατιώτης, μολονότι ἦτο στρατιώτης καὶ μολονότι ἤρχισε τὴν ὁμιλίαν του δι' ὅρκων σχεδόν, ἐφαίνετο ὅτι ἐγνώριζε πῶς φέρονται εἰς τὰς κυρίας καὶ τῇ ὁμιλεῖ μετὰ πολλὴν εὐγένειαν, ἡσθάνθη μεγάλῃν εὐχαρίστησιν διότι εὗρε τόσῳ καλὴν συντροφίαν καὶ τῷ ἀπεκρίθη μετὰ πολλὴν φιλοφροσύνην· τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ἡ Πλαγγὼν καὶ ὁ μολύβδινος στρατιώτης ἔγειναν ἐντὸς ὀλίγου φίλοι, καὶ ἐξηκολούθησαν τὴν συνδιάλεξιν των:

«Ἀκοῦς ἐκεῖ! νὰ μὲ δέρῃ ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ ἐσπέρας!» ἔλεγεν ἡ κούκλα τῆς μικρᾶς Μαρίκας. «Τί δυστυχία! θ' ἀποθάνω. Παρατήρησον τὴν μύτην μου».

— Σὰς λυποῦμαι πολὺ, κυρία Πλαγγὼν», ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς μολύβδινος στρατιώτης, παρατηρῶν μετὰ συγκεινημένον ὕφος τὴν ῥίνα τῆς Πλαγγόνας. «Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ; Πῶς νὰ σὰς παρηγορήσω, ἀφοῦ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ διορθωθῇ ἡ μύτη σας; Καὶ ἐγὼ εἶμαι ἄτυχος ὅπως καὶ ὑμεῖς· καὶ μετὰ μεγάλης θλίψεως παρατηρῶ ὅτι ἡ δυστυχία μας εἶνε ἀθεράπευτος!

— Ὁχι δά! κύριε στρατιώτα», εἶπε τότε ἡ Πλαγγὼν μετὰ ὕφος μυστηριώδες· «οὔτε ἡ ἰδική μου οὔτε ἡ ἰδική σας δυστυχία ἐλπίζω νὰ εἶνε ἀθεράπευτος». Καὶ ἐπειδὴ παρετήρησεν ὅτι ὁ μικρὸς μολύβδινος

στρατιώτης ἐφαίνετο πολὺ περίεργος: «Θέλεις νὰ σοῦ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου;» ἤρωτησεν ἡ Πλαγγὼν.

— Μοὶ ἀρέσκουν πολὺ αἱ ἱστορίαι ἀπεκρίθη εὐγενῶς ὁ μολύβδινος στρατιώτης.

(Καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα ἡ Μαρίκα ἐκοιμᾶτο· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκινεῖτο πολὺ ἐνῶ ἐκοιμᾶτο, θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἔβλεπεν ὄνειρον).

Ἡ Πλαγγὼν τότε εἶπε:

— Ἐγὼ δὲν ἤμην πάντοτε κούκλα, ὅπως τώρα· ὄχι. Πρὸ πολλοῦ ἤμην καὶ ἐγὼ κοράσιον εὐτυχές· μετὰ ἡγάπων ὅλοι καὶ μετὰ ἐθώπευον ὅλοι· ἀλλὰ καὶ ὅλοι μετὰ εἶχον χαϊδευμένην ὀλίγον, τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι ὅλοι εἶχον τόσῃν καλὴν πρός ἐμέ, ὥστε μοῦ συνεχώρουν ὅλας μου τὰς ἰδιοτροπίας. Ἄν ἦτο κανὲν ἄλλο κοράσιον εἰς τὴν θέσιν μου, δὲν θὰ κατεχρᾶτο, βεβαίως, τὴν καλὴν τῶν ἄλλων, ἀλλὰ θὰ ἐσκέπτετο οὕτω: «Ὅσῳ καλλίτεροι εἶνε οἱ ἄλλοι πρός ἐμέ, τόσῳ καλλιτέρα θὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ πρός τοὺς ἄλλους». Ἀλλὰ ποῦ ἐγὼ νὰ κάμω τοιαύτας σκέψεις! δὲν ἐσκεπτόμην τίποτε· ἔκαμνα ὅτι μοῦ κατέβαινε, ἐκτύπουν ὅλους, καὶ ἤμην ἀνυπόφορος· μετὰ ἄλλους λόγους δὲν ἤξιζα διὰ τίποτε. Καὶ τέλος μίαν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν εἶχον πράξει ἑκατοντάκις μεγαλειτέρας ἀνοησίας παρὰ τὸ σὺνηθες, μία παντοδύναμος νηρηΐς με μετεμόρφωσεν εἰς Πλαγγόνα, λέγουσα μετὰ βροντῶδη καὶ τρομερὰν φωνήν: «Ἐν ὅσῳ ἄλλη τις κακὴ μικρὰ κόρη, τόσον κακὴ ὅσον σύ, δὲν σὲ κάμῃ νὰ ὑποφέρῃς ὅπως καὶ σὺ ἔκαμες τοὺς ἄλλους νὰ ὑποφέρουν, καὶ ἐν ὅσῳ ἡ κακὴ αὐτὴ κόρη δὲν διορθωθῇ, σὺ θὰ μένης κούκλα καὶ θὰ τυραννῇσαι ὑπὸ τῆς μικρᾶς κακῆς κυρίας σου».

«Αὐτὴ εἶνε ἡ ἱστορία μου, κύριε στρατιώτα», προσέθηκεν ἡ Πλαγγὼν. «Τώρα βλέπω πολὺ καλὰ ὅτι ἡ Μαρίκα εἶνε κακὴ ὅσον ἤμην καὶ ἐγώ, ἀλλ' ἄρα γε θὰ διορθωθῇ διὰ νὰ παύσουν τὰ βάσανά μου;»

(Ἡ Μαρίκα ἐκοιμᾶτο κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνδιαλέξεως ταύτης, ἀλλ' ὁ ὕπνος τῆς ἐγίνετο περισσότερον τεταραγμένος ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν· ἐφαίνετο ὡς νὰ ἤκουε τὴν

συνδιάλεξιν τῆς Πλαγγόνας μετὰ τοῦ μολύβδινου στρατιώτου).

— Κυρία Πλαγγὼν, εἶπε τότε ὁ μολύβδινος στρατιώτης, ἡ ἱστορία σου ὁμοιάζει πάρα πολὺ μετὰ τὴν ἰδικήν μου. Ἦμην καὶ ἐγὼ πολὺ ταραχοποιὸν παιδίον· μόνον ξύλινα ξίφη ὀνειρευόμην, καὶ μολύβδινα κανόνια, καὶ φόνους καὶ σφαγὰς καὶ πληγὰς· τὸν πόλεμον παντοῦ καὶ πάντοτε! Μίαν ἡμέραν ἐξύπνησα μεταμορφωμένος εἰς μολύβδινον στρατιώτην. Εἵμεθα περισσότεροι ἀπὸ διακοσίους στρατιώτας ἐντὸς ξυλίνου τινὸς κουτίου, ἐμπνεόμενοι ὅλοι ὑπὸ γενναίων αἰσθημάτων καὶ ἔτοιμοι νὰ θυσιασθῶμεν ὑπὲρ τῆς Πατρίδος καὶ νὰ κατακτήσωμεν τὸν κόσμον ὅλον· ἀλλὰ σήμερον ὅλοι οἱ συστρατιῶταί μου ἀπέθανον καὶ τὸ πάτωμα ὅλον τῆς οἰκίας ταύτης καλύπτεται ὑπὸ τῶν διεσπαρμένων μελῶν των. Ὅλης αὐτῆς τῆς καταστροφῆς αἴτιος εἶνε ὁ Παῦλος ὁ ἀδελφός τῆς Μαρίκας σου...»

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν ἡ Μαρίκα ἐξύπνησεν, ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς καὶ παρετήρησε παντοῦ, ἀλλ' οὔτε εἶδεν οὔτε ἤκουσε τίποτε, ἡ Πλαγγὼν τῆς ἦτο πάντοτε εἰς τὴν γωνίαν μετὰ τὴν ῥίνα τεθραυσμένην. Ἠνότησε λοιπὸν τότε, ὅτι, ὅλα αὐτὰ τὰ ὁποῖα συνέβησαν ἦσαν ὄνειρον· ἀλλ' ἀδιάφορον· εἰς αὐτὴν ἐπροξένησαν μεγάλην ἐντύπωσιν· καὶ ἡγέρθη, ἐξύπνησε τὸν ἀδελφόν τῆς Παῦλον καὶ τοῦ διηγήθη ὅσα ἀνωτέρω ἀνέγνωτε.

Ὁ Παῦλος ἤκουσε τὸ ὄνειρον τῆς ἀδελφῆς του μετὰ πολλὴν προσοχήν, καὶ ἔπειτα εἶπε:

— Δὲν φοβοῦμαι, Μαρίκα, μήπως γίνῃς Πλαγγὼν σὺ, οὐδὲ μολύβδινος στρατιώτης ἐγώ· ἡξεύρω καλὰ ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνῃ τοῦτο· ἀλλ' ὅμως ἄς διορθωθῶμεν, διότι ἡ Πλαγγὼν σου εἶπε πολὺ φρόνιμα πράγματα ἀπὸψε.

Τότε ἐσῆκωσεν αὐτὸς μὲν τὸν μολύβδινον στρατιώτην του, ἡ δὲ Μαρίκα τὴν Πλαγγόνα τῆς καὶ, μολονότι δὲν ἦτο εἰσέτι ἡ ὥρα τῆς ἐργασίας, ἐκάθησαν καὶ οἱ δύο εἰς τὴν τράπεζάν των καὶ ἤρχισαν νὰ γράφουν ἕκαστος μίαν ὠραίαν σελίδα, τὴν ὁποίαν ἐπέγραψαν:

«Σελίς διὰ τὰ εὐχαριστηθῇ ἡ μητέρα».

Καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ μήτηρ των καὶ εἶδε τὴν σελίδα αὐτὴν τόσον ὥραϊα καλλιγεγραμμένην, εὐχαριστηθῇ πολὺ καὶ τοὺς ἐφίλησε καὶ τοὺς δύο ἐξ ὅλης καρδίας.

Ὁ Παῦλος καὶ ἡ Μαρία ἐτήρησαν τὸν λόγον των ἐδιορθώθησαν. Ἡ Μαρία ἔγινε

φρόνιμον κοράσιον, ὡς αἱ εἰκόνες «τῆς Διαπλάσεως». Ὁ δὲ Παῦλος ἔλαβε τέσσαρα ἢ πέντε βραβεῖα εἰς τὰς ἐξετάσεις του.

Καὶ τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι ἐπιτρέπεται νὰ ἀκούη κανεὶς καὶ τὰ ὄνειρα, ὅχι δὲ, πάντοτε, ἀλλ' ὅταν τύχη κάποτε νὰ λέγουν φρόνιμα πράγματα.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡρώτα τις τὸν μικρὸν Παῦλον:

Πόσους ἀδελφούς καὶ ἀδελφὰς ἔχεις, Παῦλε;

— Δύο ἀδελφοὶ εἴμεθα μόνον, ἀπεκρίθη: ἓν ἀγόρι καὶ ἓνα κορίτσι. Ἐγὼ εἶμαι τ' ἀγόρι.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Καμιλίας.

✠

Ὁ Κωστάκης εἶνε τριῶν ἐτῶν· μίαν ἡμέραν ἤκουσε νὰ λέγουν ὅτι ἡ μήτηρ του εἶνε γῆρα.

— Μητέρα, τί θὰ πῇ γῆρα; ἐρωτᾷ.

— Χῆραν λέγουν, παιδί μου, τὴν γυναῖκα ἐκέινην ἡ ὁποία δὲν ἔχει πλέον κανένα νὰ τὴν προστατεύῃ καὶ νὰ τὴν ὑπερασπίζεται.

Τότε ὁ Κωστάκης λαμβάνων ὕψος ἀγέρωχον:

— "Εἰ λοιπὸν μὴ σὲ μέλλῃ, μητέρα μου" ὅταν θὰ μεγαλώσω ἐγώ, δὲν θὰ εἶσαι πλέον γῆρα!

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Παιπερόσπειρου.

✠

Ἡ μικρὰ Μαρία, ἀφ' οὗ ἔφαγε μέγα μερίδιον ἐκ τοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης γλυκύσματος, ζητεῖ καὶ ἄλλο.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ «ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

*Ενδιαφέρουσα γνωστοποίησις. — Τὰς πρὸς με ἐπιστολάς σας, μικροὶ μου φίλοι νὰ τὰς ἀπευθύνετε εἰς τὸ ἐξῆς ἐν ὁδῷ Εὐαγγελιστρίας, ἀριθ. 28, διότι ἐκεῖ ἀπέναντι τῆς ἐκκλησίας Ῥόμβης μετήνεγκον τὸ Γραφεῖόν μου ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου.

Ἀπὸ τὸν δευτέρον διαγωνισμόν, τοῦ ὁποίου βλέπετε τ' ἀποτελέσματα ἐν σελίδι 137, εἶμαι πρὸς πολὺ εὐχαριστημένη, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, ὅχι μόνον διότι ἔλαβον μέρος εἰς αὐτὸν πολὺ περισσότεροι ἐξ ὑμῶν, ἢ κατὰ τὸν πρῶτον, ἀλλὰ καὶ διότι ὅλοι σχεδὸν οἱ λαβόντες μέρος ἀπῆντησαν σχετικῶς πολὺ καλὰ διὰ πρῶτην φορὰν. Μίαν μόνον παρατήρησιν ἔχω νὰ κάμω: ὡς πρὸς τὴν γλῶσσαν· διότι τινὲς εὐρέθησαν, φαίνεται, εἰς ἀμηχανίαν, ποίαν διάλεκτον νὰ προτιμήσωσιν εἰς τὸ διήγημά των, καὶ ἄλλοι μὲν ἀράδιασαν ὅσας ἐλληνικοῦρας ἤξευρον, ἄλλοι μετεχειρίσθησαν καὶ Ὀμηρικὰς φράσεις, τῇ προτροπῇ, φαίνεται, τῶν προγυμνασῶν των, ἄλλοι δὲ πάλιν ἔγραψαν εἰς δημώδη γλῶσσαν, καὶ ἄλλοι ἀνέμιξαν καὶ τὰς τρεῖς καὶ ἕκαμαν διαλεκτοσαλάταν, ἐνῷ δὲν ἦτο δυσκόλον νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι ἐγὼ προτιμῶ τὴν γλῶσσαν τὴν ὁποίαν καὶ ἐγὼ καὶ οἱ συνεργάται μου μεταχειρίζομεθα. Ἐπίσης μετὰ λύπης μου παρατηρῶ, ὅτι τινὲς δὲν ἐτήρησαν τὸν πρῶτον ὅρον τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ ἐπεξετάθησαν πρὸς πολὺ ὑπερέβησαν ὅχι μόνον τὰς 800 λέξεις ἀς εἶχον ὀρίσει, ἀλλὰ καὶ τὸ διπλάσιον καὶ τὸ τριπλάσιον αὐτῶν. Ἀλλὰ τούτων τὸ διήγημα οὐδὲν ὀφείλει, ἐλήφθη ὑπ' ὄψιν. Ἐλπίζω ὅτι μετὰ τὰς παρατηρήσεις

ταύτας ὅλοι ὅσοι αἰσθάνονται τὴν δύναμιν νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὸν τρίτον διαγωνισμόν, τὸν ὁποῖον σήμερον ἐν σελίδι 138 προτείνω, θὰ φροντίσωσιν νὰ μὴ ὑποπέσωσιν εἰς τὰ αὐτὰ λάθη, οὐδὲ θὰ βραδύνωσι νὰ μοὶ πέμψωσι τὴν ἀπάντησίν των.

Ὅλγιον ἔλειψε νὰ τὰ φάγωιν ὅλα τὰ γράμματα οἱ μικροὶ μου φίλοι. Ἡ ὄρεξις των ἐκεντρήθη ἀπὸ τὸ ὑπ' ἀριθμὸν 118 λογοπαίγνιον τῆς Μικρᾶς Σεισουρήθρας, καὶ ὡς ἄριστοι γαστρονόμοι εὗρον ὅτι τρώγονται καὶ πίνονται τὰ Σ—Κ, Γ—Λ, Ρ—Γ, Φ—Δ, Ζ—Μ. Ρ—Μ, Ψ—Τ, Ρ—Κ, Μ—Α, Ι—Ν (οἶνοι), Π—Τ, Ν—Χ (αὐτὸ τὸ ἔγραψαν ὅσοι τρῶν τὰ νύχια τους), Φ—Λ, καὶ ἕνας εἶπεν ὅτι καὶ τὰ Ξ—Α τρώγονται, διότι αὐτὸς καθ' ἡμέραν τρώγει ξύλα.

«Ἡ Διάπλασις» χάζει πολὺ ὅτι ὁλονὲν πολλαπλασιάζονται οἱ κατανοήσαντες τὸν σκοπὸν καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ ψευδωνύμου· εἰς τὸ φυλλάδιον τοῦτο πλείστοι, ὅστινες μέχρι τοῦδε ἔστελλον τὰς λύσεις των μετὰ ἀληθῆς τῶν ὀνομα, ἐκρύβησαν ἐκ μετριοφροσύνης ὑπὸ ψευδωνύμου. Οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον πάντες τὸ αὐτὸ θὰ πράξωσιν.

Εἶπον πολλάκις καὶ τὸ ἐπαναλεῶ νὰ ἐπιστολάς με μόνον ἀρχικὰ γράμματα ἢ μὲ μόνον τὸ ψευδωνύμου ὑπογεγραμμένας δὲν τὰς λαμβάνω ὑπ' ὄψιν· ἀς τὸ μάθωσι τέλος οἱ ἐξακολουθοῦντες νὰ μοὶ στέλωσι τοιαύτας.

Ὁ «Ἑλληὴν τοῦ Ὀλύμπου» μοὶ παραπονεῖται ὅτι δὲν ἐδημοσίευσεν τὸ ὄνομά του, ἐνῷ καὶ αὐτὸς ἐνέγραψε συνδρομητὰς. Συγγνώμην, φίλε μου! τὸ λάθος ἔγινε,

διότι, φαίνεται, δὲν εἶχες σημειώσει εἰς ἀγγελίαν τὰ ὀνόματα τῶν συνδρομητῶν οὐς ἐνέγραψας. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους θὰ ἐπανορθωθῇ τὸ λάθος τοῦτο καὶ παρακαλῶ ὅστις δῆποτε ἄλλος ἔχῃ τὸ αὐτὸ παράπονον νὰ μοὶ τὸ γράψῃ, σημειῶν συγχρόνως καὶ τοίους συνδρομητὰς ἐνέγραψε, διὰ νὰ τῷ ἀποδοθῇ δικαιοσύνη.

Ἐξακολουθοῦν καθ' ἐκάστην νὰ μοὶ στέλλουν τὰς φωτογραφίας των οἱ φίλοι μου· ἔλαβον καὶ τὴν ἰδικήν σου, ἀγαπητέ μου Γ. Δ. Ἰατρόπουλε. Σὰς εὐχαριστῶ ὅλους ἀπὸ καρδίας καὶ περιμένω μετ' ἀνυπομονησίας καὶ τῶν ὑποσχεθέντων νὰ μοὶ τὰς στείλωσι προσεχῶς.

Ναί, προσφιλὴς μου Μικρὰ Σεισουρήθρα ἢ Μικρούλα Τραλαλῦ εἶνε πράγματι μικρούλα, καὶ μάλιστα πολὺ μικρούλα, τόσον μικρούλα, ὥστε συνονοεῖται μετ' ἐμοῦ διὰ τοῦ θεοῦ της, διότι δὲν ἤξευρε ἀκόμη νὰ γράφῃ, οὐδὲ ν' ἀναγινώσκῃ· ὁ θεὸς της λοιπὸν θὰ τῇ εἴπῃ ὅτι ἐπιθυμῶς νὰ τὴν γνωρίσῃ.

Τὸ ἀγαπητόν μου «Ἑλληδοτρόπιον» παρακαλεῖται νὰ μοὶ στείλῃ ἄλλας μικροτέρας πνευματικὰς ἀσκήσεις, διότι ἐξ ὅσων μοὶ ἔστειλεν οὐδεμίαν δύναμαι νὰ δημοσιεύσω· εἶνε πολὺ μεγάλα καὶ μερικὰ πολὺ δυσκόλοι διὰ τοὺς μικροὺς μου φίλους, διότι εἶνε ἐπιστημονικὰ ἐρωτήσεις.

Σὲ παρακαλῶ φίλε Π. Κ. Α. ν' ἀλλάξῃς ψευδωνύμου, διότι εἶνε λιαν κακόχρον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐξέλεξας. Δὲν ἤξευρουν τὴν ὁμηρικὴν γλῶσσαν οἱ μικροὶ μου φίλοι καὶ θὰ συγχέουν τὸ ψευδωνύμου σου πρὸς ἄλλην λέξιν τῆς καθομιλουμένης, ὁσάκις μάλιστα θὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ κάμω γρήσιν αὐτοῦ κατὰ τὴν γενικήν.

Βεβαίως, φιλότατῃ μου Ἑλισάβετ Δ. Κ. ὑπάρχουν ἐν τῷ Γραφεῖόν μου καὶ οἱ προηγούμενοι τόμοι, καὶ ἂν πράγματι θὰ εἶσαι πάντοτε φρόνιμος, ὡς μοὶ ὑπόσχεται, ἴσως ἡ μήτηρ σου σοὶ τοὺς ἀγοράσῃ.

Ὅχι, φίλε μου Μιχ. Α. Α. δὲν τὰ ἔλαβον· πότε μοὶ τὰ ἔστειλεις;

Τὸ Βόρειον Σέλας μοὶ ἐπιτρέπει νὰ κάμω γνωστὸν τὸ ἀληθές ὄνομά του καὶ τὴν ἡλικίαν του εἰς τὴν ἐπιθυμοῦσαν νὰ μάθῃ αὐτὸ Ῥοδόδακτυλον Ἠώ· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν θέλει νὰ τὸ μάθουν ὅλοι οἱ μικροὶ μου φίλοι, μὲ παρακαλεῖ νὰ τὸ ἀναγγεῖλω μόνον πρὸς αὐτὴν δι' ἰδιαιτέρας μοὶ ἐπιστολῆς, ἐὰν εἶνε δυνατόν· μοὶ στέλλει δὲ καὶ τὸ τριακοντάλεπτον γραμματόσημον, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖται νὰ ἐπιθέσω ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς διὰ νὰ τὴν ἀποστείλω διὰ τοῦ ταχυδρομείου. Εὐχαριστῶς θὰ ἔπραττον τοῦτο, ἀγαπητόν μου Βόρειον Σέλας, ἐὰν δὲν εἶχον θέσει ὡς ἀρχὴν νὰ κρατῶ μόνον δημοσίαν ἀλληλογραφίαν μετὰ τῶν μικρῶν μου φίλων· διότι ἂν ἀπεράσιον νὰ ἀνταποκρίνωμαι μετ' αὐτῶν καὶ ἰδιαιτέρως δὲν θὰ ἐπρόφθανον νὰ ἐτοιμαζώμαι διὰ τὰς ἐπισκέψεις μου. Γράψον λοιπὸν σὺ πρὸς τὴν Ῥοδόδακτυλον Ἠώ ἐπιστολήν, θές αὐτῇ ἐντὸς φακέλου καὶ πέμψον μοὶ τὴν ἐντὸς τῆς πρὸς με ἐπιστολῆς σου· ἐνῷ τότε κολλῶ τὸ γραμματόσημον ἐπὶ τοῦ φακέλου, γράφω τὸ ἀληθές ὄνομα τῆς Ῥοδόδακτύλου Ἠώ, τὸ ὅπῃον εἶναι ἀγνωστον εἰς σέ, καὶ στέλλω τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον διὰ τοῦ ὁποίου θὰ τὴν λάβῃ. Τὸ αὐτὸ δύνανται νὰ πράττωσι καὶ πάντες οἱ μικροὶ μου φίλοι ὅσοι θέλουν νὰ συνάψωσιν ἰδιαιτέραν ἀλληλογραφίαν μετ' ἄλλων μικρῶν ἐπίσης φίλων μου, τῶν ὁποίων καίτοι ἀγνωστον τὸ ἀληθές ὄνομα ἐκτιμῶσι τὴν εὐφύαν καὶ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματα, καὶ ἐπιθυμοῦσι διὰ τοῦτο νὰ γνωρισθῶσι μετ' αὐτῶν, ἢ νὰ συνδεθῶσι διὰ φιλίας. Ἐγὼ εἶμαι προθυμοτάτῃ, μικροὶ μου φίλοι, νὰ σὰς διευκο-

λύνω εἰς τοῦτο, ἀρκεῖ μόνον αἱ ἐπιστολαὶ σας νὰ ὦσιν ἀσφράγιστοι, διότι μόνον ὑπὸ τὸν ὅρον τοῦ νὰ λαμβάνω καὶ ἐγὼ γνῶσκιν τὸν περιεχομένον ἀναλαμβάνω νὰ τὰς διαβιβάζω· καὶ δεύτερον νὰ φέρωσι τὸ ἀπαιτούμενον πρὸς ἀποστολὴν αὐτῶν διὰ τοῦ ταχυδρομείου γραμματόσημον· εἰκοσάλεπτον ἐὰν πρόκειται νὰ σταλῶσιν εἰς μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ τριακοντάλεπτον διὰ τὰς ἀπευθυνόμενας εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Γράφε μοὶ λοιπὸν συχνὰ εἰς τὸ ἐξῆς, φίλε μου Ἀσπροποταμίτα, διότι ἂν παραλείψῃς καμμίαν φορὰν νὰ μοὶ γράψῃς, θὰ με ἐμβάλλῃς εἰς μεγάλην θλίψιν καὶ στενοχωρίαν, ἐπειδὴ θὰ νομίσω ὅτι καὶ πάλιν ἡ ἀσθένεια σὲ παρεκώλυσε νὰ μοὶ γράψῃς, ὅπερ ἀπὸ καρδίας ἀπεύχομαι.

Χάριν αὐτῆς τῆς ὑπολήψεώς σου δὲν ἐδημοσίευσεν τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις σου, ἀγαπητέ μοι Ῥαταπλάν πλάν πλάν· διότι τινὲς ἐξ αὐτῶν ἦσαν δημώδη αἰνίγματα, ἄλλαι γνωσταὶ μοὶ ἀλλαχόθεν, καὶ ἄλλαι ἀνάξια δημοσιεύσεως ποίαν ἰδέαν λοιπὸν θὰ ἐλάμβανεν ἡ Μικρὰ Σεισουρήθρα καὶ οἱ ἄλλοι φίλοι μου, ἂν τὰς ἐδημοσίευσεν; Διατί προτιμᾷς νὰ ἐρανίζῃσαι γνωστὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις, ἐνῷ ἔχεις τὴν εὐφύαν νὰ παραγγῇς ἰδικὰς σου πρωτοτύπους καὶ ἐνῷ γνωρίζεις ὅτι ἐγὼ τὰς τοιαύτας προτιμῶ; Στείλόν μου λοιπὸν ἄλλας, φίλε μου, σὲ παρακαλῶ.—φυλλάδια ἐκ τῶν ὁποίων ζητεῖς ὑπάρχουν.

Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτεῖνω καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους, τῶν ὁποίων διὰ τὸν αὐτὸν λόγον δὲν ἐδημοσίευσεν τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις, ἢ τὸ παιδικὸν πνεῦμα τὰ ὁποῖα μοὶ ἔστειλαν. Θέλω πρωτοτύπους.

Ἄν ἀνεγίνωσκας τακτικῶς καὶ μετὰ προσοχῆς τὴν ἀλληλογραφίαν μου, ἀγαπητέ Φωτοδόλε Ἀστήρ, δὲν θὰ μοὶ ἀπέτεινας τὴν πληθύν αὐτὴν τῶν ἐρωτησεων, εἰς τὰς ὁποίας ἂν σοὶ ἀπῆντων, δὲν θὰ ἐχώρη μία ὀλόκληρος σελίς, καί, τὸ χειρότερον θὰ ἐπανελάμβανον πράγματα τὰ ὁποῖα πολλάκις εἶπον ὑπ' ἄλλων ἐρωτηθεῖσα. Δὲν πρέπει νὰ με ἀναγκάσετε νὰ ἐπαναλαμβάνω πολλάκις τὰ αὐτὰ ἢ νὰ σὰς ἀπαντῶ εἰς ἐρωτήσεις τῶν ὁποίων τὴν λύσιν καὶ μόνον σὰς δύνασθε νὰ εὑρεῖτε, διότι τότε ἡ ἀλληλογραφία μου θὰ κατανήσῃ μονότονος, καὶ οὐδὲ σὺ οἱ ἴδιοι θὰ εὐρίσκετε τέρψιν τινὰ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως αὐτῆς.

—Ἐδημοσίευσεν τὸ ὄνομά μου, ἀγαπητέ μου, διότι δὲν εἶχες σημειώσει καὶ τὸ ψευδωνύμου σου εἰς τὰς λύσεις σου. Δὲν εἶπον πολλάκις, ὅτι οὕτω πρέπει νὰ γίνεται; Τὰ δὲ ποιήματά σου δὲν ἐδημοσίευσεν, δι' οὓς λόγους εἶπον ἐν τῇ ἀλληλογραφίᾳ μου τοῦ 8 φυλλαδίου. Ἀνάγνωσέ τους ἐκεῖ.

Ὁ Ἀδάμων καὶ ὁ Φιντίας ἐπιθυμοῦν νὰ μάθουν τὸ ἀληθές ὄνομα καὶ τὴν ἡλικίαν τοῦ Κορκοράν, ἡ Λερναία Ἴδρα καὶ ἡ Πανσέληνος καὶ ἡ Μικρὰ Μέλισσα τὸ τῆς Μικρᾶς Σεισουρήθρας, ἡ Ἀφελία τὸ τῆς Ῥοδόδακτύλου Ἠώ, ὁ Φωτοδόλος Ἀστήρ τὸ τοῦ Βορείου Σέλαος καὶ τὸ τοῦ Ῥαταπλάν-πλάν-πλάν, οὓς καὶ ἀσπάζεται.

Ὁ Βασιλεῦς ὁ Λοφοφόρος ἀσπάζεται τὸ Κρίνον τοῦ Ἀγροῦ, ὁ δὲ Δελφὶν καὶ τὸ Οὐράνιον Τόξον τὸν Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονα.

«Ἡ Διάπλασις» ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ὑψιπέτην Ἰέρακα, Βασιλεῖον τὸν Λοφοφόρον, Α. Π. Ἀσλόγλου, Α. Α. Παλόγλου, Π. Θ. Γρίβαν, Π. Ι. Ἀρζόγλου, Α. Α. Φωκίον (τὸν ὁποῖον μέχρι τοῦδε κατὰ λάθος ἔγραφε Φωτιάδην) Ἀσκληπιόν, Μικράν Μέλισσαν, Ἀφελίαν, Σ. Δ. Σωτηριάδην, Διον. Ξανθόν, Γ. Σ. Σταυροπούλου κλπ. κλπ. κλπ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

123. Ἑλλητισύμφωνον: "Ο"ι· — α·α·α — υ·ε·
ο·ι·α — δ· — ε·α·δ· — ο·υ, — α·ι — ο·ο· — ε·ι·
ε·α·ο·υ — ο·ο·ι·ε·ι, — α·ι· — α· — ω·ε·η·η — α·
ε·αι — υ·δ — ο·υ — ε·ω·ι·ο·υ — ο·υ, — α·ι·α·ε·ο·
ι·η·δ· — α·ι — α·ο·ο·α·ο·.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρμόδιου καὶ τοῦ Ἀριστογέροντος.

124. Συλλαβόγριφος

Τὸ πρῶτόν μου κακὸν σημαίνει
Νῆσός ἐστι τὸ δευτέρόν μου,
Καί, οἶμοι! ἄνθρωπον ἐμφαίνει
Ταλαίπωρον τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πετείνου.

125. Συλλαβόγριφος: Τὸ πρῶτόν μου βλέπεις τὴν
νύκτα εἰς τὸν οὐρανόν, τὸ δευτέρόν μου ἂν ἀνοίξης ἐν
ἀλφασθητάριον, τὸ ὅλον μου δέ, ἂν κυττάξης καὶ πάλιν
τὸν οὐρανόν (φθάνει μόνον νὰ εἶνε κακοκαρία).

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Σισσυρήθρας.

126. Λεξιγριφος: Ἄν ἀποκόψης τὴν μέσην τοῦ
ἀδελφοῦ τοῦ πατρὸς μου, θὰ μ' εὕρης πανταχοῦ.

Ἐστάλη ἐκ Σύρου ὑπὸ Ἰωάννας Καγκάδης.

127. Λεξιγριφος: Ἡμὴν θεά, ἀλλ' ἀποκεφαλίσθεϊσα
ἐνεθρηνίσθη ἐπὶ τοῦ προσώπου σου.

Ἐστάλη ἐκ Χίου ὑπὸ Μιλτιάδου Γ. Βιτιάδου.

128. Παίγνιον: Ἐρωτηθεὶς τις πόσων ἐτῶν ἦτο
ἀπεκρίθη: «Ὅταν ἐγεννήθη ὁ τεσσαρακονταετής υἱός
μου, ἦμην 30 ἐτῶν.

Πόσων ἐτῶν ἦτο ὅταν ἠρωτήθη;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δάμωνα καὶ τοῦ Φιντίας.

129. Παίγνιον: Ποῖαν λέξιν δυνάμεθα νὰ σχη-
ματίσωμεν διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ 2ου, 4ου, 5ου,
καὶ 6ου στοιχείου τοῦ ἀλφαβήτου;

Ἐστάλη ἐκ Τριπόλεως ὑπὸ τοῦ Φωτοδόλου Ἀστέρου.

130. Μυθολογικὴ ἐρώτησις: Ποῖος ἦτον ὁ πρῶτος
τῶν Τιτάνων;

Ἐστάλη ἐκ Πειραιῶς ὑπὸ τῆς Μικρᾶς Ἐλεονώρας.

131. Ἐρώτησις: Ποῖον γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου
ἀποκεφαλίζομενον γεννᾷ ἄλλο γράμμα, τὸ ὅποτον

πάλιν ἀποκεφαλίζομενον γεννᾷ ἄλλο, τὸ ὅποτον πάλιν
ἀποκεφαλίζομενον μᾶς δίδει ἄλλο;

Ἐστάλη ἐκ Πειραιῶς ὑπὸ Π. Κ. Ἀποστολίδου.

132. Λένιγμα:

Εἶμαι χέρτον καὶ με βράξεις με μασσῶς, καταδροχθίσεις
Δύο προθέσεις δυσυλλάβους λάβε καὶ με σχηματίζεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γαλαξία.

133. Λογοπαίγνιον: Ποῖα γράμματα τοῦ ἀλφα-
βήτου συλλαμβάνουν ποντικούς;

Ἐστάλη ἐκ Αἴνου ὑπὸ Ἀποστόλου Μιχαλοπούλου.

134. Λογοπαίγνιον: Πῶς ὀνομάζεται ἡ νῆσος
ἣτις στρέφεται ὑπὸ τοῦ ἀνέμου;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καλλικιάδου Ἀηδόνας.

135. Λογοπαίγνιον: Ποία πόλις ἔχει τρία καλά;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσπριποταμίτου.

ΛΥΞΕΙΣ

107. Ἔσο ταχὺς μὲν πρὸς βοήθειαν, βραδὺς δὲ
πρὸς ἐκδίκησιν. Ἄκουε πρὶν ὁμιλήσης καὶ ἴσως θὰ
ἴδῃς ὅτι πρέπει νὰ σιωπήσης. Εὐκόλον εἶνε ἰαθῇ τις
ἐκ προσβολῆς λόγχης, σπανίως ὅμως ἐκ προσβολῆς
γλώσσης.

108. Τὸ νὰ κοιμᾶσαι ἐνωρὶς νὰ ἐξυπνᾷς πρωί
Θέλει σὲ κάμει πλούσιον, σάφην καὶ ὑγιή.

109. Πού, οὐς. — **110.** Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος. —

111. Ἡ Κασπία καὶ ἡ Νεκρά θάλασσα. — **112.** Τὸ
σκύτος καὶ κατὰ τὴν Μικρὰν Σισσυρήθραν καὶ τὸ
ὄνειρον. (Ἐπάρχουν ὅμως μερικοὶ οἱ ὅποιοι ὄνειρεύον-
ται καὶ ἐξυπνοί). — **113.** Οἱ τέσσαρες τροχοὶ τῆς
ἀμάξης. — **114.** Εἶνε ὀλίγον δύσκολον, διότι ἀφοῦ
εἶνε χήρα ἡ κυρὰ Πέτραϊνα, θὰ εἴπη ὅτι ὁ κύρ Πέ-
τρος εἶνε ἀποθαμμένος. (Αἰωνία τοῦ ἡ μνήμη!) —

115. Δράμα (πόλις τῆς Μακεδονίας). — **116.** Τὸ ο μι-
κρόν. — **117.** Ὁ Πύργος. — **118.** Π, Τ — Ρ, Μ (πῆτα
ῤῥμι). — **119.** Ἡ ἀνακία. — **120.** Τὸ Ζ. — **121.** Αἱ
Καλάμαι, διότι αἰωνίως μᾶς φωνάζουν: «καλὰ ῤμαι!»

— **122.** Ἀπὸ τὰ γράμματα κ, μ, ο, ς.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀκτὴ 6. — Ἀραβικὸς Ἴππος 8 ζ', 7. — Ἀσκληπιός, 6. — Ἀσπριποταμίτης 10. — Βλάχου Σ.
Εὐριδίκη καὶ Περ. 8. — Βουσκούδακη Μαρία 6. — Γαλανόπουλος Κ. Δ. 2. — Γέρων τοῦ Ἰμμητοῦ 9. — Δάμων
καὶ Φιντίας 7. — Ἑλλήν τοῦ Ὀλύμπου 4. — Ζώτος Β. Στ. Μολοσσός 3. — Κομήτης 6. — Λερναία Ἰθὺς 5. —
Μαυρουσίνας Α. 10. — Μικρὰ Σισσυρήθρα 16. (Εὐγε! Μικρὰ Σισσυρήθρα, καὶ πάλιν σὺ ἔλυσας τὰ περισ-
σότερα! Εὐγε!). — Μπούκας Μ. Θ. 11. — Πανσέληνος 5. — Πρασιώτης Ν. 9 ζ', 10. — Πραντούνας Φρ.
Α. 7. — Ρακτιβάν Δ. Ἑλένη 7. — Στράτος Α. Ν. 6. — Ὑψιπετής Ἰέραξ 7. — ΑΜΙΣΟΥ: Πορτοκαλίδης Α.
Νικολ. 10 ζ'. — ΒΡΑΥΙΑΣ: Ἑλλαδοτρόπιον 12 ζ'. — ΔΡΑΜΑΣ: Μωσαεζῆς Στ. Ι. 7 ζ'. — ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ξανθὸς
Διονύσιος 6. — Παῖς τοῦ Πίνδου 7 ζ'. — ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σωτηριάδης Δ. Σ. 7. — ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Ζερβὸς Μαρία
5. — Ζέφυρος καὶ Λευκὴ Νεφέλη 11 ζ'. — Μαρκέτου Π. Ἑλένη 9 ζ', 9. — Πανὰ Αἰκατερίνη 3 ζ', 2. — Ρίβα
Μ. Στελλίνα 5. — ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἰσθμὸς Πελοποννήσου 6 ζ'. — ΚΩΝΣΤ/ΠΟΛΕΩΣ: Καστοριάδου Εὐρ. καὶ Ἄννα
2 ζ'. — Μακρῆς Δ. Α. 1 ζ'. (Μόνον ἐν!). — Φωκίδης Α. Ἀρ. 2 ζ'. — ΛΕΥΚΑΔΟΣ: Λαμπρὰ Σελήνη β ζ'. —
ΛΕΩΝΙΔΙΟΥ: Καλαντζῆς Π. Ι. 7. — Καραμάνου Δ. Ἐλισάβετ 6. — Λεκοῦ Ἀντ. Μ. καὶ Σταματίνα 4. —
ΜΑΣΣΑΛΙΑΣ: Τίγρις 5. — ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Ἀθανασόπουλος Π. 4. — ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Ἐλιστινὸς Ι. Γ. 8. — Μοσιώ
8. — Ραταπλάν πλάν πλάν 6 ζ', 7. — ΠΑΤΡΩΝ: Ρεδιάδης Π. καὶ Θηρεσία 8. — ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἀποστολίδης
Κ. Π. 6. — Βόρειον Σέλας 8. — Καψαμπέλης Γ. Ἐμμ. 8 ζ', 5. — Μικρὰ Ἐλεονώρα 6. — Μικρὰ Μέλισσα 1
(καὶ ἡ Σισσυρήθρα Μικρὰ εἶνε, ἀλλὰ ἔλυσε 16). — Μικρὸς Δαίμων 1. (Διατὶ ἐν μόνον;) — Μπίτζη Αἰκατερίνη 3.
— ΣΑΜΟΥ: Λουὶ Μάρκ Κ. Ἑλένη 3 ζ'. — Νικολαίδου Πηνελόπη 1 ζ'. (!). — Σαρρηγιάννης Α. Ἀνδρ. 7 ζ'. —
Τραυλοῦ Ἑλένη 2 ζ'. — ΣΤΕΜΝΙΤΗΣ: Θεοφίλης Κ. Ι. 3. — ΣΥΡΟΥ: Καγκάδης Ἰωάννα 10. — ΤΑΙΓΑΝΙΟΥ:
Βαλσαμάκης Σ. Δ. 9 ζ'. — Δρόσου Μ. Κυριακούλα 8 ζ'. — ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἀρέθεια 6. — Μακρόπουρος Κομήτης
13. — Μεντώρος Α. Π. 9 ζ'. — Μεντώρος Γ. Β. 9 ζ'. — Φωτοδόλος Ἀστὴρ 3. — ΓΔΡΑΣ: Τζάθας Κ. Ι. 9 ζ'. 12.
— ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Δελφίν καὶ Οὐράνιον Τόξον, 11. — Παππαῖωάννου Κ. Π. 5. — ΧΙΟΥ: Βιτιάδης Γ. Μιλτ. 4.

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ καὶ μόνον προπληρωτέα: Ἐν Ἑλλάδι φράγκα 2, — Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 3.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ. «ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» ἐν ὁδῷ Εὐαγγελιστρίας, ἀριθ. 25 ἀπέναντι τῆς ἐκκλησίας Ῥόμβης, ἐν Ἀθήναις.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΕΙΩΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΑ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἄνευ ἀδείας ἀναδημοσίευσις τῶν περιεχομένων.

ΕΤΟΣ Γ'

ΑΘΗΝΗΣΙ, κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1881.

ΑΡΙΘ. 10

Ἡ γενναιότης τοῦ μικροῦ Πελοπίδα

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

Περὶ ὑπάρξεως Θεοῦ

...Εἶναι Θεός, εἶναι Θεός! παντοῦ, ἐπάνω, κάτω,
 Εἰς τοὺς βαθεῖς ὠκεανούς, εἰς τοὺς λευκοὺς αἰθέρας,
 Εἰς τῶν Ζεφύρων τὴν πνοήν, εἰς γαῦρον καταιγίδα,
 Εἰς τῆς νυκτὸς τὸ ἔρεβος τὴν λάμψιν τῆς ἡμέρας,
 Εἰς τὸ μνημεῖον τὸν σαυρόν, τοῦ βρέφους τὴν κοιτίδα
 Θεὸν ἐγκλείουν ἅπαντες τοῦ σὺμπαντος οἱ χώροι,
 Καὶ τῶν τε περικαλλῆ, καὶ τὰ τραχέα ὄρη.
 Κ' ἡ δρόσος καὶ τὸ δάκρυον τῆς μετανοίας βέον.
 Τὸν Κύριον διαλαλεῖ βρυχώμενος ὁ λέων,
 Τὸν Κύριον ἡ ἀηδὼν· καὶ τίς δὲν τὸν κηρύττει;
 Τὰ ἔμψυχα καὶ τὰ ψυχα, ὁ μῆρυγξ καὶ τὰ κήτη
 Τὸ πᾶν καὶ ὅλα, πανταχοῦ ὑπάρχει ἀοράτως,
 Εἰς βάθος καὶ εἰς ἔκτασιν, εἰς ὕψος καὶ εἰς πλάτος.
 Εἰς τῆς πηγῆς τὸν ψέθυρον, καὶ εἰς τὸ πλῆκτον κύμα,
 Τὸν θάνατον καὶ τὴν ζωὴν, ἀλλ' ὅχι κ' εἰς τὸ κρῖμα...
 Εἶναι Θεός, καὶ εἰς τὴν γῆν κ' εἰς τοῦρανοῦ τὸ δῶμα,
 Ἀλλ' εἰς καρδίαν δυστυχῶς πλειότερον ἀκόμα....
 Καὶ δὲν ἐδόθ' ἡ ἐξοχος αὐτῇ δημιουργία,
 Αὐτὴ ἡ τόσον ἱερὰ καὶ τρισαγία φύσις,
 Τὸ καλλιτέχνημα ἐνὸς Θεοῦ, νὰ ᾔηνε λεία
 Κτηνώδους ὕλης, καὶ σοφῶν ἀσώφων ποτὲ κτῆσις!

ΑΧ. ΠΑΡΑΣΧΟΣ

Η ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ!

Εἰξεύρετε, βέβαια, μικροὶ μου φίλοι, ὅτι τὸν Αὐγουστον εἶνε πολλὰ ὀπωρικά, ἀλλ' ἴσως δὲν εἰξεύρετε, ὅτι ὅταν εἶνε πολλὰ τὰ ὀπωρικά εἶνε καὶ αἱ σφήκες πολλαί. Διότι αἱ σφήκες — ὡς νὰ ἦσαν μικραὶ συνδρομητρίαι «τῆς Διαπλάσεως» καὶ αὐταί! — ἀγαποῦν πολὺ τὰ ὀπωρικά καὶ τὰ γλυκά.

Ὁ μικρὸς Πελοπίδας, τὸν ὅποιον βλέπετε εἰς τὴν πρώτην σελίδα τοῦ φυλλαδίου τούτου, δὲν ἔδιδε καμμίαν σημασίαν εἰς τὰς σφήκας· σφήκες! καὶ τί εἶνε αἱ σφήκες; πολλάκις μάλιστα ἠπόρει πῶς τόσοι καὶ τόσοι μεγάλοι ἄνθρωποι ἐφοβοῦντο ἐν τῷ μικρὸν πρᾶγμα, καὶ ὅταν τὰς ἔβλεπον νὰ πλησιάζουν ἐπάνω των τὰς ἐδίωκον ὡς νὰ εἰμποροῦν αἱ σφήκες νὰ τοὺς πειράξουν!... τῷ ἔλεγον μάλιστα ὅτι κεντοῦν αἱ σφήκες καὶ προξενεῖ πόνον πολὺν τὸ κέντημά των! ἀλλὰ τί; αὐτὸν νὰ κεντήσουν; ἂς τολμήσουν καὶ βλέπουν! δυστυχία των! θὰ τὰς πιάτῃ ἀπὸ τὸ κεντρί των μὲ τὰ μικρά του δακτυλάκια καὶ θὰ τὰς

διορθώσῃ τοῦ νὰ τὸ ἐνθυμῶνται εἰς ὅλην των τὴν ζωὴν!

Αὐτὰς τὰς ἰδέας εἶχεν ὁ μικρὸς Πελοπίδας διὰ τὰς σφήκας, καὶ ἦτον ὅλος χαρὰ καὶ ὑπερηφάνεια διὰ τὴν γενναιότητά του.

Μίαν ἡμέραν ὅμως, ἐν ᾧ ἔτρωγε εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐν ὀρεκτικὸν φαγητόν, ἐπέταξε πλησίον του βομβίζουσα μία μαύρη καὶ κιτρίνη σφήξ, ἡ ὁποία σιγὰ σιγὰ ἤλθε καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ βραχίονός του. Παρατηρήσατε τὸν Πελοπίδαν πῶς τὴν παρατηρεῖ, μὲ περιέργειαν ἀλλὰ καὶ μὲ ἀπάθειαν.

Ἐγὼ ἤμην βέβαιος ὅτι δὲν πειράζουν αἱ σφήκες, σκέπτεται. Πῶς; αὐτὸ εἶνε τὸ τρομερὸν θηρίον τὸ ὅποιον φοβοῦνται ὅλοι; χά, χά, χά! καὶ τὴν παρατηρεῖ καὶ μειδιᾷ... ἂ, νά, ἀνοίγει τὰ πτερά της, θὰ φύγῃ, φεύγει, θὰ μὲ ἐφοβήσῃ βέβαια, λέγει μὲ τὸν νοῦν του, ἔφου... ὦχ! τί εἶν' αὐτό; ὦχ βελόνη ἐχώθη εἰς τὴν χεῖρά του ἐκεῖ ὅπου ἐκάθητο ἡ μέλισσα; ὦχ, πῶς πονεῖ, πῶς πονεῖ!...

Κλαίει, φωνάζει ὁ Πελοπίδας, ἡ μήτηρ του τρέχει κατατρομαγμένη καὶ ὁ Πελοπίδας τῇ δεικνύει ἐν μέσῳ τῶν λυγμῶν του τὸν βραχίονά του ὅστις ἐπρήσθη, ἐφούσκωσεν, ἔγινε τόσοσ!

— Τί ἔχεις παιδί μου Πελοπίδα, τῷ φωνάζει, ἡ μήτηρ του, ποῖος σ' ἐπειράξε;

— Ἡ σφήκα μ' ἐκέντησε! ἀποκρίνεται ὁ Πελοπίδας ὅστις τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ τὸν πόνον του τὸν πολὺν ἐλησμόνησε καὶ τὴν γενναιότητά του καὶ ὅλα. Ἡ σφήκα μ' ἐκέντησε!

Ἡ μήτηρ του ἔβρεξεν ἀμέσως μὲ ὄξος τὸν βραχίονά του, καὶ ὁ τρομερὸς πόνος ἔπαυσε· ἀλλ' ἡ συνειδήσις του τῷ ἔλεγεν ἀπὸ μέσα·

— Εἶσαι ἀνόητος· δὲν ἀκούεις ὅτι σοῦ λέγουν οἱ μεγαλειετοί σου· ἤθελες νὰ κάμῃς τὸ παληκάρι αἱ! κεντᾷ λοιπὸν ἡ δὲν κεντᾷ ἡ σφήκα; πῶς δὲν τὴν ἐπίασες ἀπὸ τὸ κεντρί της; ἄλλην φορὰν ὅταν σοι λέγουν οἱ μεγαλειετοί σου ὅτι ἐν πρᾶγμα εἶνε κακὸν καὶ πρέπει νὰ προφυλάττησαι, νὰ τοὺς ἀκούῃς· πῶς σ' ἐφάνη ὁ πόνος; ἀπ' οὗ σὺ δὲν εἰμπορεῖς νὰ διορθώσῃς τὴν σφήκα, ὅπως ἐκαυχᾶσο, σὲ διώρθωσε σὲ τοῦλάχιστον ἡ σφήκα;

* *

ΤΟ ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΤΗΣ ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑΣ

Ἦτο ἡ Σοφία ἡ ὀχληροτέρα τῶν περιέργων κορασίδων ἀπ' ὅσας ἐγνώρισα. Οὐδέποτε ἐπῆγα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς της χωρὶς νὰ μὲ ἐρωτήσῃ δι' ὅλα τὰ πράγματα ἅτινα ἔφερα ἐπ' ἐμοῦ, καὶ χωρὶς νὰ ψαύσῃ τὰ ἐνδύματά μου, τὸ ὠρολόγιόν μου, τὸν πῖλόν μου ἢ τὸν δακτύλιόν μου. Ἐφευγα ἀπὸ τοὺς ὄνυχάς της ἄνω κάτω.

Ὁ πατὴρ της ὅστις ἦτο πολὺ φίλος μου, κάλλιστος ἄνθρωπος καὶ ὀλίγον φιλάσθενος, εἰς μάτην ἐξώδευε τὰς συμβουλὰς του καὶ ἀπηλπισμένος πολλάκις μοι ἔλεγε:

— Πῶς θὰ κόψω αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα ἀπὸ τὸ ἀνήσυχον τοῦτο πλάσμα!

Δὲν ἐτόλμα νὰ τὴν συμπαράλῃ εἰς τὰς διαφόρους οἰκίας τὰς ὁποίας ἐπεσκέπτετο, διότι ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ ἐπέστρεφε μὲ μίαν σύγχυσιν σπουδαίαν, ἡ ὁποία θὰ ἐχειροτέρεινε τὴν κατάστασιν τῆς υἱείας του. Ἦτο βέβαιος ὅτι, ὅπου ἤθελεν ἐμβῇ ἡ Σοφία, τὰ πράγματα ὅλα θὰ ἤλλαζον θέσιν καὶ ἴσως ἓνα, δῶα ἀπὸ ἐκεῖνα θὰ ἐσαρῶνοντο εἰς τεμάχια. Ἀδιακόπως τὴν ἐσυμβούλευε:

— Νὰ κόψῃς κόρη μου, αὐτὴν σου τὴν περιέργειαν διότι εἶνε μέγα ἐλάττωμα, διότι.....

Χίλια δύο διότι καὶ ἂν τῇ ἔλεγεν, ἐκείνη τὴν ἄλλην ὥραν ἀμέσως παληὰ μας τέλγη κόσκινο. Ἠλλαξε τόπον εἰς ὅλα τὰ πράγματα τῆς οἰκίας.

Ὁ δυστυχὴς πατὴρ της εἶχε πλέον ἀποκάμει ἀπὸ τὴν κακοκεφαλιά τῆς κόρης του καὶ ἐσυνείθιζε νὰ λέγῃ!

— Παναγία μου, τέλος πάντων ἂς λάβῃ ἀνάλογον τιμωρίαν μήπως διορθωθῇ ὁ δεκαετὴς αὐτὸς διάβολος.

Καὶ πράγματι πρὸς μεγάλην χαρὰν καὶ ἐμοῦ ἀκόμη, σκληρῶς ἐτιμωρήθη ἡ περιέργεια τῆς σκαρδαλιάρας μικρᾶς μου φίλης.

Ἐπέστρεφεν ἡμέραν τινα αὕτη ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ὅτε ἐξήρχετο ὁ ἱατρός ὅστις ἐπεσκέπτετο τὸν πατέρα της. Ὁ ἱατρός τὴν ἐθώπευε τρυφερῶς — διότι καθ' ὅλα τὰ ἄλλα ἦτο καλλίστη καὶ εὐφροσύνη κορασίς καὶ ἦτο, ἐκτὸς τοῦ ἐλαττώματός της, λίαν ἀξιαγάπητος, — ὅταν ὁ πατὴρ ἐρωτᾷ τὸν ἱατρὸν:

— Μήπως θὰ εἶνε δυσάρεστον εἰς τὴν γεῦσιν;

— Ἀπ' ἐναντίας, ἀπαντᾷ ὁ ἱατρός, ἐνῷ ἐξηκολούθει θωπεύων τὴν Σοφίαν, εἶνε γλυκύτατον καὶ ὡς λεμο-

Καὶ ἀναβᾶσα ἐπὶ τῆς πρώτης τυγούσης καθήκλας κατεβίβασε τὴν φίλην.

νάδα γκαζέζ.

Αὐτὸ ἔρχει διὰ τὴν Σοφίαν.

Ὁ πατὴρ της ἐξήλθε καὶ ἐπιστρέψας ἐτο-

ποθέτησεν εἰς τὸ ράφι τοῦ δωματίου του μίαν φιάλην περιέχουσαν ἐν ἀγνοίᾳ τῆς Σοφίας τὸ ἱατρικόν, καὶ ἐξηλθε μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν περίπατον.

Μόλις ἔμεινε μόνη ἡ Σοφία καὶ ἡ περιέργειά της ἐκορυφώθη.

— Τί περιεῖχεν ἡ φιάλη; Ἄ, βεβαίως, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἦτο γλυκύτατον καὶ ὡς λεμονάδα γκαζέζ. Νὰ μὴ τὸ ἰδῇ! Νὰ μὴ τὸ δοκιμάσῃ! Πῶς γίνεται;

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἀναβάσα ἐπὶ τῆς πρώτης τυχούσης καθήκας, κατεβίβασε ἀπὸ τὸ ράφι τὴν φιάλην, τὴν ὁποίαν ἔφεραν ὁ πατήρ της καὶ ἡ ὁποία εἶχε πλέον καταστήσει τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀκατασχέτου περιεργείας της.

Τὴν ἤνοιξε χαμογελῶσα καὶ ἐδοκίμασεν:

— ὦ! ἦτο πολὺ ὠραῖον, μὰ πολὺ ὠραῖον!

Ἡ καλὴ σου ἡ Σοφία ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐστράγγισε ὅλον τὸ περιεχόμενον τῆς φιάλης καὶ διὰ νὰ σκεπάσῃ τὸ σφάλμα της, τὴν ἐγέμισε μὲ νερόν, ἔρριψε μέσα καὶ ὀλίγην ζάχαρην καὶ τὴν ἔθεσε πάλιν ἐκεῖ ὅπου ἦτο:

— Νὰ ἰδῇ θὰ τὸ καταλάβῃ ὁ μπαμπᾶς;

Ὅταν ὁ πατήρ της ἐπέστρεψε τὴν εὐρεν εἰς οἰκτρὰν κατάστασιν.

Ἡ κοιλία της ἐγουργούριζεν ἀδιακόπως, ὡς

γερογάτος θωπευόμενος, τὰ δὲ ἀποτελέσματα τῶν κοιλιακῶν τούτων γουργουρισμάτων ἐκράτησαν τὴν Σοφίαν κλαίουσαν, πλέον τῶν δύο ὥρων, κεκλεισμένην ἐξ ἀνάγκης καὶ ἐκουσίως εἰς τὸ βρωμερώτερον δωμάτιον ἢ χωρίσμα τῆς οἰκίας. Ἐκλαίει καὶ ὠδύρετο δι' ὅσα ἔπασχεν, ἀλλ' ἦτο πλέον ἀργά, διότι ἡ περιέργειά της τὴν ὤθησε νὰ κενώσῃ εἰς τὸν στόμαχόν της ἐν πολὺ δραστήριον καθάρσιον, τὸ ὁποῖον ὁ ἱατρός περιέγραφε μὲ τὰς λέξεις « γλυκύτατον καὶ ὡς λεμονάδα γκαζέζ. » Ὅλην τὴν νύκτα δὲν ἐκλείσει μάτι ἀπὸ τὰς ἐνοχλήσεις.

Πηγαίνετε τώρα νὰ εἰπῇτε εἰς τὴν Σοφίαν νὰ πειράξῃ ἢ νὰ μετακινήσῃ πράγμα τι. Θὰ χαμογελάσῃ σὰν ἄγγελος καὶ θὰ σᾶς εἴπῃ:

— Τὰ καλὰ κορίτσια κάθονται ἡσυχὰ καὶ δὲν ἔχουν ποτὲ περιέργειαν ἄκαιρον.

Τόσον ἱατρεύθη ἀπὸ τὸ ἐλάττωμά της ἐκεῖνο ὥστε ἂν τυχὸν ἰδῇ καμμίαν ἀπὸ τὰς μικράς της φίλας νὰ ἔχῃ τὸ ἐλάττωμα αὐτό, πλησιάζει τὴν μαμά της καὶ τῇ λέγει σιγὰ σιγὰ:

— Θέλετε νὰ τὴν ἱατρέψετε ἀπὸ τὴν περιέργειαν; Δόσατέ της τὸ καθάρσιον τοῦ μπαμπᾶ μου.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΠΟΛΥΓΑΣΧΟΛΟΣ.

Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ

— Σᾶς ἀπαγορεύω ἐγὼ νὰ πειράζεται τὴν δυστυχῇ κόρην! ἀκούετε;

— Καὶ ποῖος εἶσαι σὺ καὶ μᾶς 'μιλᾶς μὲ τέτοιον τρόπον;

— Ποῖος εἶμαι; τώρα τὸ μαθάνετε.

— Θαρρεῖς πῶς διαβάζεις βιβλία καὶ φορεῖς καὶ καλὰ φορέματα καὶ σὲ λογαριάζουμε; πῆγαινε 'ς τὴ δουλειά σου!

Ὁ Ἀρίσταρχος ἔρριψε κατὰ γῆς τὰ βιβλία του καὶ τὰ τετράδιά του καὶ πλησιάσας πρὸς δυστυχῆς κακοενδεδυμένον κοράσιον, ὁπερ τρέμον ἐκρύπτετο ὀπισθεν αὐτοῦ, παρετήρει μὲ βλέμμα ὀργίλον τὰ τρία ρυπαρὰ καὶ χονδροειδῆ φυσιογνωμίαν ἔχοντα παιδιά, τὰ ὁποῖα ἐδείκνυν μὲ τοὺς μορφασμούς των καὶ τὰς ὕβρεις των ὅτι τὸν περιεφρόνουν.

Ἴδου τί εἶχε συμβῇ:

Ὁ Ἀρίσταρχος ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ σχολεῖον, ἤκουσε κραυγὰς, τῇ ἐφάνη μάλιστα ὅτι ἦσαν φωναὶ παιδίου. ἐνόμισεν ὅτι δυστυχιμὰ τι συμβαίνει καὶ ἔτρεξεν. ὅταν ἐπλησίασεν ἐνόησεν ὅτι αἱ κραυγαὶ τὰς ὁποίας ἤκουσε προήρχοντο ἀπὸ μίαν μικρὰν κόρην ἐξ ἡ ἑπτὰ ἐτῶν, τὴν ὁποίαν τρεῖς παιδιά ἐπείραζον, καὶ ἐσκόρπιζον εἰς τὸν δρόμον τὸ δεμάτιον τῶν φρυγάνων τὰ ὁποῖα μὲ τόσον κόπον κατῴρθωσεν ἡ δυστυχὴς κόρη νὰ συλλέξῃ διὰ νὰ τὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πτωχικὴν των οἰκίαν.

Ἀμέσως ὁ Ἀρίσταρχος τοῦ ὁποίου ἡ ἀγαθὴ καὶ γενναία καρδιά δὲν ὑπέφερε τὴν κακεντρέχειαν ταύτην, ἐπλησίασεν εἰς τὴν μικρὰν Ἑλένην, τῇ εἶπε νὰ μὴ φοβῇται, καί,

κατακόκκινος ἀπὸ τὸν θυμὸν του, ἤρχισε νὰ ὀμιλῇ πρὸς τὰ παιδιά.

Τὰ παιδιά ἐκεῖνα ἀπήντησαν εἰς τὸν θυμωμένον Ἀρίσταρχον μὲ αὐθάδεις γέλωτας καὶ μὲ ἀπειλάς· καὶ ὅσον περισσότερο ὠργίζετο ὁ νεαρὸς μαθητὴς τόσον καὶ αὐτοὶ ἐδιπλασίαζον τὰς ὕβρεις των καὶ τὰς ἀπειλάς των.

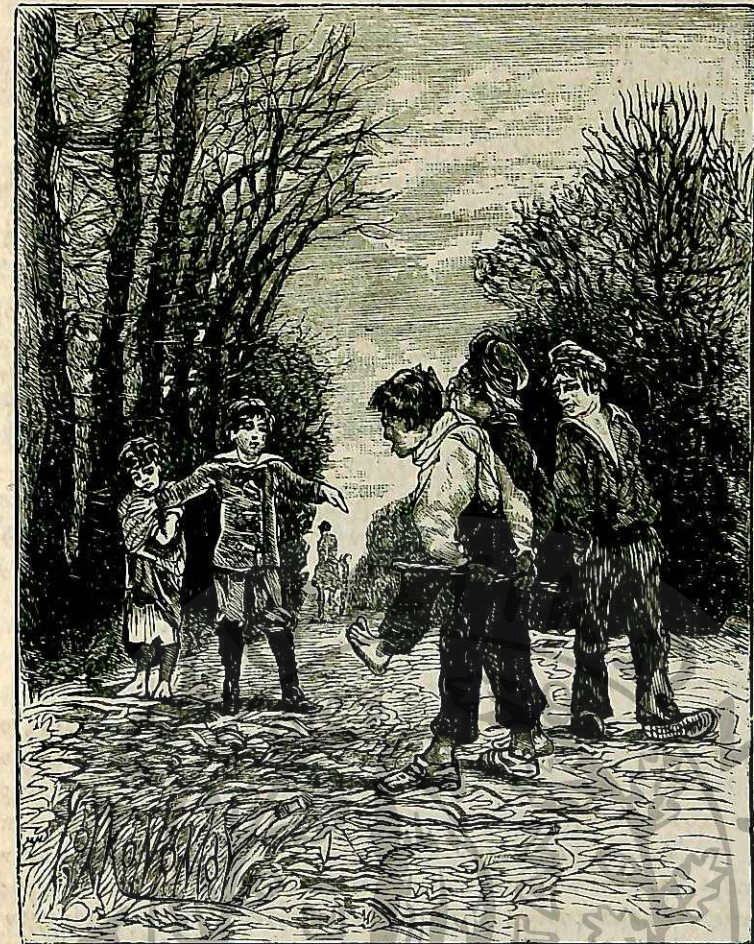
Ὅσοι εἶνε κακοανατεθραμμένοι καὶ ἀμαθεῖς εὐχαριστοῦνται πολὺ νὰ ὑβρίζουν ὅσους ἔχουν καλὴν ἀνατροφὴν καὶ ὀμιλοῦν καλὰ. Κατηγοροῦν τοὺς πεπαιδευμένους διὰ τὰ βιβλία των, τοὺς καλοενδεδυμένους διὰ τὰ ἐνδύματά των, ἐν γένει ὅλους δι' ὅ,τι καλὸν ἔχουν. Ἀντὶ νὰ προσπαθοῦν νὰ γείνουν καὶ αὐτοὶ ὅμοιοι μὲ τοὺς καλοὺς, νὰ ὀμιλοῦν καὶ αὐτοὶ καλῶς, νὰ μάθουν καὶ αὐτοὶ γράμματα, νὰ κατορθώσουν νὰ ἐνδύωνται καὶ αὐτοὶ καλῶς, τί κάμνουν; αὐτοὶ ὡς φλύαροι καὶ ἀνάγωγοι εὐχαριστοῦνται νὰ ὑβρίζουν τοὺς καλοὺς, ἐν ᾧ οἱ λόγοι των οἱ κακοὶ μόνον τὸν ἑαυτὸν των βλάπτουν, χωρὶς ποτε νὰ εἴμποροῦν νὰ βλάψουν ἐκείνους πρὸς τοὺς ὁποίους ἀποτείνονται.

Ἀλλὰ τὰ καλοανατεθραμμένα παιδιά δὲν πρέπει νὰ ἐρεθίζωνται ἀπὸ τὴν μεγάλην των βαρβαρότητα, οὐδὲ πρέπει νὰ καταδέχωνται νὰ γίνωνται ὡσὰν αὐτὰ.

Ὁ Ἀρίσταρχος ὅμως ὁ ὁποῖος ἦτον ὀξύθυμος καὶ εὐκόλῃ ἐπερνε φωτιά, ἀγανακτήσας ἀπὸ τοὺς χλευασμούς των τριῶν παιδίων προὐχώρησε πρὸς αὐτὰ. Μία ἰδέα τὴν ὁποίαν δὲν ἐπρόφθασε καλὰ καλὰ νὰ συλλογισθῇ διήλθεν ἀπὸ τὸν νοῦν του. Ἦθελε νὰ τιμω-

ρήσῃ τοὺς κακοὺς ἐκείνους ἀγυιόπαιδας (μάγκας) διὰ τὴν σκληράν των διαγωγὴν πρὸς τὴν μικρὰν Ἑλένην.

— Σιωπῇ! ἀνεφώνησεν ὀργίλος ὁ Ἀρίσταρχος. Μαζέψατε ἀμέσως ἓνα δεμάτι φρύγανα διὰ τὴν μητέρα τῆς Ἑλένης σᾶς λέγω, μὲ ἀκούετε; Ἀκόμη;

Μαζεύσατε ἀμέσως ἓνα δεμάτι φρύγανα, σᾶς λέγω!

— Ἀμ' δέ; ὀρισμός σας, ἀφέντη.

— Γιὰ ἀκούσέ τον. ὅταν δεκανέας ποῦ κάνει γυμνάσια προστάζει· τί στέκεσθε καὶ δὲν τοῦ κάνετε τὸ σχῆμα;

— Ἐσχορπίσατε τὰ φρύγανα τῆς Ἑλένης, καὶ τὴν ἐκάματε νὰ κλαίῃ τόσῃν ὥραν, ἡ πτωχή της μητέρα δὲν θὰ ἔχῃ ξύλα νὰ

βράση τὸ φαγητόν της ἀπόψε· πρέπει ὅλα αὐτὰ νὰ τὰ διορθώσητε.

— Μήπως εἶσαι ἱεροκλήρυκας καὶ μᾶς κάμνεις διδασχὴν, αἰ; Καὶ ἂν ἠθέλαμε νὰ τὰ μαζέψουμε τὰ ξύλα, ἀφοῦ μᾶς τὸ λέγεις σὺ δὲν τὰ μαζεύουμε, δὲν τὰ μαζεύουμε.

— Ἄ! λοιπὸν δὲν ἀκούετε λόγια; αἰ! καλά. Θὰ ἰδοῦμεν, βρωμόπαιδα!

Καὶ ὁ Ἀρίσταρχος μανιώδης ἐφώρμησε κατὰ τοῦ ἀγυιόπαιδος, ὁ ὁποῖος εὐρίσκετο πλησίον του, καὶ τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τὸν λαιμὸν λησμονῶν ὅτι ἡ ἀνατροφή του δὲν τῷ συνεχώρει νὰ γρονθοκοπῆται μὲ τὸ τυχὸν ἀνάγων παιδίον.

Ἡ Ἑλένη κατατρομαγμένη ἐφώναζε δυνατά. Τὰ ἄλλα δύο παιδιά βλέποντα ὅτι ὁ Ἀρίσταρχος ἤρπασεν ἀπὸ τὸν λαιμὸν τὸν σύντροφόν των ἠτοιμάζοντο νὰ ἐφορμήσωσιν ἐναντίον του, ὅσων δὲ γενναῖος καὶ ἂν ἦτο ὁ Ἀρίσταρχος θὰ ἐνίκητο ἀπὸ τὰ τρία παιδιά· ἀλλὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τοῦ δρόμου ἐφάνη ἱππεὺς τις, ὁ ὁποῖος ἀκούσας τὰς φωνὰς τῆς Ἑλένης ἐκέντησε τὸν ἵππον του, ὅστις ἔτρεξε ταχέως ὡς ἀστραπὴ πρὸς τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκοντο τὰ παιδιά.

Ὁ ἱππεὺς ἐκεῖνος ἦτο... τίς θὰ τὸ φαντασθῇ; ἦτο ὁ θεῖος τοῦ Ἀριστάρχου ὅστις ἐπέστρεφεν ἔριππος ἀπὸ τὸ κτήμα του, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκτὸς τῆς πόλεως. Φαντάζεσθε δὲ μὲ ποῖαν ἐκπληξιν εἶδε τὸν ἀνεψιὸν του φιλονεικοῦντα καὶ παλαίοντα μὲ τοιαῦτα παιδιά.

— Ἀρίσταρχε, ἐφώνησε, τί εἶν' αὐτά;

Ὁ Ἀρίσταρχος, κατεντροπιασμένος διότι παρεφέρθη ἀπὸ τὸν θυμὸν του, ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἐν ᾧ τὰ ἄλλα τρία παιδιά μὴ προφθάσαντα νὰ φύγουν ἔστρεφον εἰς τὰς ῥυπαράς των χεῖρας τοὺς μαλλίνους των σκούφους. Ἡ Ἑλένη εἶχε κρυβῆ ὀπισθεν τοῦ Ἀριστάρχου.

— Τί συμβαίνει λοιπὸν, Ἀρίσταρχε; λέγε μου, διατί μαλόνεις μὲ αὐτὰ τὰ παιδιά;

Ὁ Ἀρίσταρχος διηγήθη ἀπλούστατα τί συνέβη, ἐκφράζων συγχρόνως καὶ τὴν λύπην του, διότι ἀφῆκε νὰ τὸν παραφέρῃ ὁ θυμὸς του.

— Ἰρήγορα νὰ μαζέψητε ἀπὸ ἓνα δέμα φρύγανα καὶ νὰ τὰ ὑπάγητε εἰς τὴν μητέρα τῆς Ἑλένης! ἐφώναξεν ὁ θεῖος τοῦ Ἀριστάρχου μὲ βροντώδη φωνήν.

Τὰ τρία παιδιά ἀφ' ἐνὸς μὲν μετανοήσαντα διὰ τὴν κακὴν των πράξιν, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἐντραπέντα καὶ φοβηθέντα τὸν θεῖον τοῦ Ἀριστάρχου, ὅστις τὰ ἐγνώριζε, διότι ἐνίοτε οἱ γονεῖς των εἰργάζοντο εἰς τὰ κτήματά του, ὑπήκουσαν εἰς τὴν φωνὴν ἐκείνην καὶ ἔκοψαν παρευθὺς ἀπὸ ἐν δεμάτιον ἕκαστον, ὅπερ ἔφερον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἑλένης.

Ὁ δὲ Ἀρίσταρχος λαβὼν τὰ βιβλία μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν των, ὅπου διηγήθη τὰ πάντα εἰς τὴν μητέρα του.

Τὸ ἐσπέρας ὁ θεῖος τοῦ Ἀριστάρχου ὑπῆγεν εἰς τὴν οἰκίαν των, ὅπου ὠμίλησε μετὰ τῶν γονέων του περὶ τοῦ συμβάντος τοῦ υἱοῦ των. Θεῖος δὲ καὶ γονεῖς ἐπήνεσαν μὲν τὴν ἀγαθὴν προθυμίαν καὶ τὴν γενναϊότητα μὲ τὴν ὁποίαν ἠθέλησε νὰ προστατεύσῃ τὸ δυστυχὲς ἐκεῖνο κοράσιον, ἀλλ' ἀφ' ἐτέρου τὸν κατέκριναν διὰ τὴν διαγωγὴν του, διότι παρεφέρθη ἀπὸ τὸν θυμὸν του καὶ κατεδέχθη νὰ φιλονεικῇ μὲ τοιαῦτα κακοαναθραμμένα παιδιά. Πραγματικῶς εἶχε φανῇ πολὺ ἀσυλλόγιστος· διότι διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ τὸν δαίρουν οἱ τρεῖς, νὰ τοῦ ξεσχίσουν τὰ ἐνδύματα, χωρὶς νὰ κατορθώσῃ νὰ ὠφελήσῃ τὴν προστατευομένην του κόρην, τὴν ὁποίαν θὰ ἐκακοποιοῦν περισσότερον τὰ παιδιά ἐκεῖνα, ἀφ' οὗ αὐτὸς δὲν θὰ ἠδύνατο πλέον νὰ τὴν ὑπερασπισθῇ.

Διατί ν' ἀρχίσῃ νὰ ὁμιλῇ εἰς τὰ παιδιά μὲ τοιοῦτον ὕφος, μὲ θυμὸν, μὲ τὸ «σᾶς ἀπαγορεύω!» Ἄς ἐπλησίαζε, ἄς τοῖς ὠμίλει μὲ γλυκὺν τρόπον, ἄς τὰ ἔπειθε νὰ συνάξουν τὰ ξύλα τῆς μικρᾶς κόρης· τότε θὰ ἦτον ἀξιέπαινος· βεβαίως ἡ καρδιά του τῷ ἔλεγεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν πτωχὴν κόρην· ἀλλὰ δὲν ὑπερασπίζον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον· ἡ γενναϊότης δὲν συνίσταται εἰς τὸν θυμὸν καὶ εἰς τὰς ὕβρεις, καὶ εἰς τὰ ξυλοκοπήματα· τὰ παιδιά ἐφαίνοντο ὅτι εἶχον ἀρχίσει νὰ μετανοοῦν διὰ τὴν πράξιν των· τὸ ἐν μάλιστα ἐξ αὐτῶν τὸ εἶπε, καὶ πιθανόν

μόνα των νὰ ἐσύναζον τὰ ξύλα τῆς μικρᾶς. Ἡ πράξις του ἦτον ὠραία, ἀλλὰ τὴν κατέστρεφεν ὁ θυμὸς του.

Ἐπὶ τέλους ἂν ἦτον ἀληθῶς γενναῖος, ἂν πράγματι εἶχε μεγάλην ψυχὴν ἄς ἐσύναζε μόνος του τὰ ξύλα τῆς μικρᾶς ἀντὶ νὰ κάμῃ

τόσον θόρυβον· Ἄλλ' ὄχι, αὐτὸς ἐθύμωσε καὶ ὁ θυμὸς εἶνε κακὸς σύμβουλος.

Γενναῖος κυρίως εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν μεγαλειτέραν γενναϊότητα ἀπὸ ὅλας· νὰ νικᾷ τὰ πάθη του, ἐν ἐκ τῶν ὁποίων παθῶν εἶνε καὶ ὁ θυμὸς.

ΟΝΟΜΑΧΙΑ

ΜΥΘΟΣ

[Τὸν κατωτέρω μῦθον ἀποσπῶμεν ἀπὸ τὴν πρὸ ὀλίγου ἐκδοθεῖσαν συλλογὴν ΜΥΘΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ τοῦ γνωστοῦ καὶ προσφιλοῦς τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις ποιητοῦ «τῆς Γρηᾶς μὲ τὸ καλάμι» κυρίου Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Τὴν χάριν καὶ εὐτραπέλιαν τῶν ποιημάτων τούτων ἠδυνήθησαν νὰ ἐκτιμήσωσιν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσταις εὐτυχῆσαντες ν' ἀναγνώσωσιν αὐτὰ ἐν «τῇ Διαπλάσει» κατὰ τὴν σειράν των τριῶν αὐτῆς ἐτῶν, διὰ τῆς *Ονομαχίας* δὲ τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν σήμερον λαμβάνουσι πλήρη ἰδέαν τῶν περιεχομένων ἐν τῷ ἐκδοθέντι κόμψῳ φυλλαδίῳ ὅπερ συνιστῶμεν θερμῶς. Πωλεῖται ἐν τῷ τυπογραφείῳ τῆς «Ἐνώσεως», ἀντὶ δραχμῆς].

Αὐτὸ γὰρ δαροὶ μαλὼναι σὲ ξένον ἀχρῶνα,
δίνουν κλοτσιὰς συχνὰς—πυκναῖς,
χαλοῦν τὸν κόσμ' ἀπ' τῆς φωναῖς,
δαγκάνει ἓνας τ' ἄλλουνοῦ τ' αὐτιά καὶ τὴ σαγόνα.

— Ποιὸς σοῦδωσε τὴν ἀδεια ἰδῶ μέσα νὰ πατήσης;
φωνάξει ὁ μαυροειδὲς,
καὶ ἀπαντᾷ ὁ σταχτερός:

— Καὶ σὺ μὲ τί δικαίωμα ἔρθεις νὰ μὲ συγχύσης;

Κ' ἐνῷ μπροστά τους εἶχανε πίτουρα καὶ κριθάρι,
ἄχυρο, βίκο καὶ σανό,
στήσαν καυγὰ ἀληθινὰ
καὶ δὲν τολμᾷ κανένας τους ἓνα μεζὲ νὰ πάρῃ...

Κι' ἀπ' τὸν πολὺ τὸ θόρυβο κι' ὁ νοικοκύρης φθάνει,
κρατᾷει βόπαλο γερό,
χωρὶς νὰ χάσῃ δὲ καιρὸ
τὰ δυὸ πλευρὰ τους μαλακὰ σὲν τὴν κοιλιὰ τους κάνει...

Ἀφοῦ τῆς πασαλεῖφτηκαν καλά, σὲν ξεπεσμένοι
κι' οἱ δυὸ, μὲ ἀδειανὴν κοιλιὰ,
μὲ κρεμασμένα τὰ αὐτιά
φύγαν στὰ τέσσερ' ἀπὸ' καί, δαρμένοι, ματωμένοι,

Τοὺς ἐλίωσε ἡ δυστυχία, ἡ πίκρα, τὸ φαρμάκι,
ἓνας τὸν ἄλλον χαιρετᾷ,
λένε πῶς ἦσαν χωρατά,
κι' ἐπῆραν τὸν κατήφορο καὶ τῶνε θυμαράκι...

Γ. Γρ. Κ.

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΠΥΛΛΟΙ

Ὁ κύριος Ἀγησίλαος εἰσῆλθε μίαν ἡμέραν εἰς ἓν ἀρτοποιεῖον διὰ νὰ ἀγοράσῃ ὀλίγα παξιμάδια. Τὰ παξιμάδια αὐτὰ ἐσκόπευε νὰ τὰ προσφέρῃ εἰς τὸν μικρὸν του ἀνεψιόν, ὅστις ἐσηκώθη ἀπὸ μίαν ἀσθένειαν καὶ δὲν εἶχεν ὀρεξίν νὰ φάγῃ τίποτε. Ὁ κύριος Ἀγησίλαος ἐσκέφθη ὅτι τὰ ὠραία ἐκεῖνα παξιμάδια θὰ ἤνοιγον τὴν ὀρεξίν του.

Τὴν στιγμήν ἐκείνην μικρὸν παιδίον ἐξῆς ἕως ἑπτὰ ἐτῶν, πτωχικὰ ἀλλὰ καθαρά ἐνδεδυμένον, εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀρτοποιεῖον.

— Ἡ μητέρα μὲ ἔστειλε νὰ μὲ δώσῃτε ἓνα ψωμί, εἶπεν εἰς τὸν ἀρτοποιῶν.

Ὁ ἀρτοποιῶν ἔλαβεν ὠραιότατον ἄρτον καὶ ἔθηκεν αὐτόν εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ μικροῦ παιδίου.

Ὁ κύριος Ἀγησίλαος παρετήρησε τότε τὸ

ἰσχνὸν πρόσωπον τοῦ μικροῦ ἀγοραστοῦ. Ἀπετέλει ἀντίθεσιν μὲ τὸ φουσκωμένον καὶ εὐθυμον ἐξωτερικὸν τοῦ ἄρτου τὸν ὁποῖον ἐκράτει.

— Ἐχεις λεπτὰ; εἶπεν ὁ ἀρτοποιῶν εἰς τὸ παιδίον.

Τὸ μικρὸν παιδίον ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Ὅχι, ἀπήντησε, δυνατότερα σφίγγων τὸν ἄρτον ἐπὶ τοῦ στήθους του· ἡ μητέρα μου εἶπε ὅτι θὰ ἔλθῃ νὰ σᾶς ὁμιλήσῃ αὐριον...

— Ἄς εἶνε, εἶπεν ὁ καλὸς ἀρτοποιῶν, πάρε τὸ ψωμί καὶ πήγαινε, παιδί μου.

— Εὐχαριστῶ, εἶπε τὸ δυστυχὲς μικρόν. Ὁ κύριος Ἀγησίλαος ἔθηκεν τὰ παξιμάδια τοῦ ἀνεψιοῦ του εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἡ-